M.J. ARLIDGE

BĂIATUL PIERDUT

M.J. ARLIDGE

Seria: Helen Grace

Volumul 5

BĂIATUL PIERDUT

Original: *Little Boy Blue* (2016)

Traducere din limba engleză și note de:
CIPRIAN ȘIULEA

virtual-project.eu

3
TREI

2019

1.

Arăta ca un înger căzut. Trupul lui musculos și gol, cu excepția unei perechi de aripi argintii, era suspendat în aer și se rotea într-o parte și-n alta pe lanțul gros cu care era legat de tavan. Degetele lui bâjbâiau în jos, întinzându-se după cheia care i-ar fi adus eliberarea, dar care rămânea chinuitor de inaccesibilă. Bărbatul era la mila celei care îl legase și care acum îi dădea ocol, întrebându-se unde să aplice următoarea lovitură. În piept? În organele genitale? La tălpi?

Se strânsese o mulțime de privitori, dar *el* nu rămăsese. Îl plictisea spectacolul – îl mai văzuse de nenumărate ori – și plecase rapid, sperând să găsească altceva care să-l amuze. Venea întotdeauna la Balul Anual – era atracția principală a calendarului sado-maso de pe Coasta de Sud –, dar bănuia că anul acesta avea să fie ultima oară. Nu doar că dădea peste foști iubiți pe care ar fi preferat să-i evite, însă comunitatea devenise atât de *familiară.* Ceea ce cândva păruse scandalos și încântător acum părea sec și artificial. Aceiași oameni făceau aceleași lucruri vechi, scăldându-se în atenția lui.

Sau poate că nu avea dispoziția necesară în seara asta. De când se despărțise de David, căzuse într-o depresie profundă și nimic nu părea să-i mai facă plăcere. Venise aici mai degrabă sperând decât așteptându-se la ceva și deja simțea cum dezamăgirea și scârba de sine încep să-l copleșească. Toți ceilalți păreau să se distreze – și cu siguranță nu lipseau ofertele din partea celorlalți petrecăreți –, așadar ce nu era în regulă cu el? De ce era incapabil să accepte faptul că era singur?

Își croi drum către bar și comandă un Jameson mare. În timp ce barmanul îl servea, mătură scena

cu privirea. Bărbați, femei și alții care erau undeva între se dădeau în spectacol pe ringurile și podiumurile de dans – o masă fremătătoare de oameni, înghesuită între pereții jerpeliți ai subsolului clubului. Era noaptea lor și toți își purtau cele mai frumoase haine de duminică – dominatori cu țepi de cauciuc, virgine cu lacăt, „târfe transformate în lebede” și, bineînțeles, obligatoriul masochist în lanț. Toți se străduiau prea tare.

Se întoarse dezgustat spre bar și îl văzu. Părea un punct fix, încadrat de mulțimile frenetice – o imagine a nemișcării absolute în mijlocul haosului, urmărindu-i calm pe petrecăreții din fața lui. Era oare un „el”? Greu de spus. Masca de piele întunecată acoperea totul în afară de ochi, iar costumul asortat lăsa să se vadă doar o siluetă zveltă și androgină. Bărbatul își plimbă ochii peste trupul ascuns, căutând indicii, și își dădu seama dintr-odată că obiectul atenției lui se uită țintă la el. Se întoarse stânjenit. Însă peste câteva secunde curiozitatea se dovedi mai puternică și îi aruncă încă o privire.

Celălalt continua să-l privească fix. De data asta, nu se mai întoarse. Rămaseră cu ochii ațintiți unul asupra celuilalt timp de cel puțin zece secunde, după care silueta se întoarse brusc și plecă, îndreptându-se spre zonele mai întunecoase și mai discrete ale clubului.

De data asta nu mai ezită. Se luă după el pe lângă bar, pe lângă ringul de dans și îngerul înlănțuit, spre încăperile din spate – foarte solicitate în seara aceea ca spații private pentru aventuri scurte și febrile. Simțea cum însuflețirea îi sporește pe măsură ce iuțea pasul, iar ochii lui studiau contururile persoanei din fața sa. I se părea lui sau forma trupului avea ceva familiar? Era cineva pe care îl cunoștea, cineva cu care se întâlnise în timpul muncii sau distracției? Sau era cineva complet necunoscut, care îl alesese pe el ca

să-i acorde o atenție specială? Era o întrebare incitantă.

Silueta se oprise acum, în picioare, singură într-o cameră mică și murdară din fața lui. În oricare altă situație, prudența l-ar fi făcut să ezite. Dar nu și în seara asta. Nu acum. Așa că intră în cameră, închise cu putere ușa în urma lui și se duse direct spre silueta care aștepta.

2.

Se auzi un țipăt pătrunzător, prelung și puternic. Ochii ei zvâcniră spre stânga exact la timp ca să vadă sursa zgomotului – o vulpe speriată care se repezea în tufișuri –, dar nu încetini, ci pătrunse și mai adânc în pădure. Indiferent ce se întâmpla acum, trebuia să meargă mai departe.

O usturau plămânii și o dureau mușchii, dar merse mai departe, înfruntând crengile joase și trunchiurile căzute, rugându-se să n-o abandoneze norocul. Era aproape miezul nopții și nu se vedea picior de om prin preajmă care s-o ajute dacă ar fi căzut, dar acum era foarte aproape.

Copacii începeau să se rărească, frunzișul era mai puțin des și, după câteva secunde, ieși în spațiu deschis – o siluetă zveltă, cu glugă, care traversa în fugă marea întindere a parcului din Southampton. Se apropia rapid de cimitirul care forma limita de vest a acestuia și, deși trupul ei protesta vehement, se repezi încă o dată înainte. După câteva secunde, ajunse și lovi cu putere porțile cimitirului, după care își trase mâneca în sus, ca să oprească cronometrul. Patruzeci și opt de minute și cincisprezece secunde – un nou record personal.

Helen Grace își trase gluga, respirând greoi, și întoarse fața către noapte. Luna era aproape plină, cerul fără nori, iar briza care adia era răcoroasă și înviorătoare. Inima îi bătea într-un ritm furios și transpirația i se prelingea pe obraji, dar ea începu să zâmbească, fericită că scurtase timpul cu jumătate de minut, încântată că cel puțin luna era martora triumfului ei. Nu se mai forțase niciodată atât de mult, dar meritase.

Se lăsă la pământ și începu să facă exerciții. Își dădea seama că oferă o priveliște ciudată – o femeie singură care se contorsiona în umbra unui

cimitir părăginit – și că mulți ar fi mustrat-o pentru că venise aici atât de târziu în noapte. Dar acum asta făcea parte din rutina ei și nu simțise niciodată vreo frică sau neliniște în locul acesta. O delectau izolarea și singurătatea – faptul că era singură o făcea, cumva, să i se pară că e spațiul *ei.*

Viața ei fusese atât de chinuită și de complicată, atât de plină de incidente și de pericole, încât existau foarte puține locuri în care era cu adevărat liniștită. Însă aici se simțea relaxată și fericită, o siluetă micuță și anonimă, dominată de întunericul imens al parcului pustiu. Mai mult, se simțea liberă.

3.

Nu putea mișca niciun mușchi.

Conversația fusese scurtă, după care trecuseră rapid la evenimentul principal. Celălalt îl împinsese cu brutalitate pe un scaun tras în mijlocul camerei. Știa că nu trebuie să spună nimic – frumusețea acestor întâlniri consta în faptul că erau atât de misterioase, anonime și secrete. Discuțiile indiferente distrugeau momentul, dar nu și acum – avea o presimțire bună în privința acestuia.

Se lăsase pe spate, îngăduindu-i celuilalt să-l lege. Acesta venise pregătit și îi înfășură gleznele cu o panglică groasă, legându-i-le de picioarele scaunului. Materialul de pe pielea lui era moale și reconfortant, iar el expiră cu putere – era atât de obișnuit să dețină controlul, să fie el cel care gândește, planifică și execută, încât era o plăcere ca măcar o dată să schimbe rolurile. Trecuse foarte mult timp de când cineva preluase controlul asupra lui și își dădu seama brusc cât de tare îl excita această perspectivă.

Apoi urmară brațele, trase încet la spate și legate de scaun cu niște curele de piele. Simțea mirosul pielii tratate – un iz care îl intrigase încă din copilărie, de o familiaritate plăcută. Apoi închise ochii – era mai plăcut dacă nu vedeai ce se întâmplă – și se pregăti pentru ce avea să urmeze.

Următoarea etapă era mai complicată, dar nu mai puțin tandră. Celălalt începu să desfășoare și să îi aplice atent bandaje de la glezne în sus. Pe măsură ce minutele se scurgeau, umezeala începea să se evapore și bandajele se contractau, strângându-se pe pielea lui. În curând, avea să nu mai poată mișca nimic de la talie în jos – o senzație stranie, dar nu neplăcută. Peste câteva momente, era legat până la piept, iar amantul lui

din noaptea aceea își încheie cu atenție misiunea, legând bandajul de sus cu scotch argintiu lat și înfășurându-l în jurul umerilor lui lați, oprindu-se imediat sub mărul lui Adam.

Deschise ochii și se uită la cel care îl legase. Nerăbdarea creștea – existau multe modalități în care lucrurile puteau evolua: unele consensuale, altele mai puțin. Fiecare avea meritele ei, iar el se întrebă pe care avea s-o aleagă el sau ea.

Niciunul dintre ei nu spuse nimic. Tăcerea lor era străpunsă doar de bubuitul îndepărtat al popului european care îi asurzea pe cei de pe ringul de dans. Dar zgomotul părea să fie la mare distanță, ca și cum ei s-ar fi aflat într-un alt univers, prinși împreună în acest moment.

Însă cel care îl legase nu făcu niciun gest de a-l lovi sau mângâia și, pentru prima oară, el simți un acces de frustrare – tuturor le place să fie ațâțați, dar există limite. Simțea începuturile unei erecții care împingea în legături și n-ar fi vrut deloc ca ea să se irosească.

— Haide odată, spuse el încet. Nu mă face să aștept. A trecut o grămadă de timp de când nu m-a mai iubit cineva.

Închise ochii din nou și așteptă. Ce avea să vină mai întâi? O palmă? O lovitură? O mângâiere? Timp de o clipă, nu se întâmplă nimic, apoi simți cum ceva îi atinge obrazul. Amantul lui se apropiase – îi simțea respirația pe partea laterală a feței și auzi cum i se desfac buzele.

— Aici nu e vorba de iubire, șopti acesta. E vorba de *ură.*

Deschise ochii brusc, dar era prea târziu. Celălalt îi înfășura deja bandă adezivă peste bărbie și gură… Încercă să țipe, dar limba lui se retrăgea din fața benzii lipicioase și amare care acum îi acoperea obrajii, turtindu-i nasul. Peste câteva momente, banda îi trecu peste ochi și totul se întunecă.

4.

Helen privea fix în întunericul din depărtare. Era din nou în apartamentul ei, îmbăiată și înfășurată într-un prosop, lângă fereastra batantă care dădea spre stradă. Adrenalina și endorfinele de mai devreme dispăruseră, înlocuite de calm și mulțumire. Nu simțea nevoia să doarmă – voia ca mai întâi să savureze puțin acest moment –, așa că ocupase poziția ei obișnuită în fața ferestrei, punctul ei de observație asupra lumii.

Acestea erau momentele în care Helen avea impresia că viața ei e împlinită. Vechii demoni continuau să pândească în interiorul ei, dar în ultima vreme începuse să folosească mai puțin durerea ca să-și controleze emoțiile, învățând să-și forțeze trupul în alte moduri. Încă nu reușise – oare avea să reușească vreodată? –, dar era pe drumul cel bun. Uneori, își reprima speranța pe care i-o stârnea acest lucru, de teamă să nu fie dezamăgită; alteori, ceda în fața sentimentelor. Seara aceasta era unul dintre momentele în care își îngăduia să se bucure de puțină fericire.

Cu cana de ceai în mână, Helen privi spre strada de dedesubt. Era o pasăre de noapte și acesta era unul dintre momentele ei preferate, când lumea părea tăcută, dar plină de mister și promisiuni – întunericul dinaintea zorilor. Cum locuia la înălțime, era ferită de privirile celor de afară și putea să urmărească nedescoperită cum își vedeau de treabă creaturile nopții. Southampton fusese întotdeauna un oraș aglomerat și plin de viață, iar pe la miezul nopții străzile se umpleau mereu de muncitori, studenți, echipaje de marinari, turiști și alții, pe măsură ce crâșmele se goleau. Lui Helen îi făcea plăcere să urmărească dramele umane care se derulau jos – iubiți care se despărțeau și se împăcau, prieteni foarte buni care își declarau

reciproc afecțiune, o femeie care vorbea la telefonul mobil cu lacrimile curgându-i șiroaie, un cuplu în vârstă care se ținea de mână în drum spre culcare. Îi plăcea să pătrundă în viața lor, să-și imagineze ce avea să li se întâmple în continuare, ce urcușuri și coborâșuri îi mai așteptau.

Iar mai târziu, când lumea de pe stradă se rărea, vedeai priveliștile cu adevărat interesante – păsările de noapte care erau treze la cel mai întunecat moment al zilei. Uneori, aceste scene te făceau să simți o strângere de inimă – oamenii fără adăpost și bețivii vulnerabili și nefericiți care își vedeau singuri de drum prin oraș. Alteori, te făceau să întinzi capul – bătăi între băieți beți, priveliștea unui drogat care bântuia prin clădirea părăsită de vizavi, un incident casnic zgomotos care se revărsa pe stradă. Alteori, o făceau pe Helen să râdă – elevi obraznici care se împingeau unii pe alții în cărucioare „împrumutate" de la Sainsbury, fără să aibă habar unde sunt sau pe unde ar fi putut să se întoarcă la casele lor.

Întreaga viață umană trecea prin fața ei și Helen o sorbea, savurând senzația de omnipotență tăcută pe care i-o oferea perspectiva ei de la înălțime. Uneori, se mustra singură pentru voaierismul ei, dar cel mai adesea ceda tentației și se scălda în „compania" pe care el i-o oferea. Din când în când, asta o făcea să se întrebe dacă vreunul dintre cei care se furișau în noapte își dădea seama că e urmărit și, în acest caz, dacă îi pasă. Iar uneori, în momentele ei tenebroase și paranoice, o făcea să se întrebe dacă cineva ar fi putut s-o urmărească pe *ea*.

5.

Foarfecă zăcea pe podea, neatinsă. Era o foarfecă de mare putere, făcută special să taie stofă, bandă adezivă, chiar și piele, dar nu avea să fie folosită. În noaptea asta, nu avea să existe eliberare.

Scaunul se răsturnase atunci când victima panicată încercase să se smulgă din legături. Acum, bărbatul oferea o priveliște stranie, arcuindu-se zadarnic pe podea, în timp ce frica lui sporea și respirația îi devenea precipitată. Nu făcea niciun progres cu lărgirea legăturilor, iar acum sfârșitul nu putea fi departe. Atacatorul îl privea de deasupra, întrebându-se care avea să fie cauza finală a morții. Supraîncălzire? Asfixiere? Stop cardiac? Era imposibil să-ți dai seama, și incertitudinea aceasta îi furniza o încântare mută.

Acum, mișcările victimei lui încetiniră, iar silueta îmbrăcată în piele se îndepărtă. Nu avea nimic de câștigat dacă savura spectacolul, mai ales că în orice moment putea să dea buzna în cameră cine știe ce ciudat excitat. Își încheiase misiunea.

Se întoarse și se îndreptă calm spre ușă. Oare aveau să înțeleagă? Aveau să-și dea seama cu ce au de-a face? Asta avea să se vadă cu timpul, dar ceea ce se întâmpla acolo era un lucru pe care poliția, publicul și ciudații din club *nu* aveau să-l poată ignora: silueta de pe podea, legată cu dragoste, care începea să zvâcnească tot mai slab, pe măsură ce moartea punea stăpânire pe el.

6.

Unde era el?

Aceeași întrebare se învârtea în mintea lui Sally de ore întregi. Încercase să se culce, dar renunțase, mai întâi dăduse drumul la radio, apoi aprinsese lumina ca să citească. Însă cuvintele nu voiau să intre în mintea ei, așa că ajungea la capătul paginii fără să înțeleagă nimic. În cele din urmă, încetase să mai încerce, stinsese lumina și rămăsese întinsă în întuneric. Știa că are tendința de a-și face griji, o înclinație de a căuta nenorocirea la fiecare pas. Dar, fără îndoială, avea dreptul să fie îngrijorată. Paul „lucra până târziu" din nou.

Cu câteva săptămâni în urmă, asta n-ar fi constituit un motiv de preocupare. Paul era ambițios, muncitor și dedicat – avea o etică a muncii înverșunată, care, de-a lungul căsniciei lor de douăzeci de ani, îl făcuse adesea să ajungă acasă când cina era deja rece. Însă apoi, cu trei săptămâni în urmă, Sally trebuise să ia legătura cu el urgent, în urma unui telefon de la mama lui. Neputând să-l găsească pe mobil, o sunase pe asistenta lui, care îi spusese că Paul plecase de la birou la ora cinci fix. Atunci când Sally închisese, limbile ceasului din bucătărie indicau batjocoritor ora opt seara. Diverse scenarii posibile îi inundaseră imediat mintea – un accident, o aventură –, dar încercase să-și potolească neliniștea, iar când el se întorsese teafăr și nevătămat în seara aceea, ea nu spusese nimic.

Însă data următoare când el sunase ca să-i spună că întârzie, Sally își luase inima în dinți și îl vizitase în persoană. Se dusese la birou înarmată cu pretexte, dar acestea se dovediseră a fi nenecesare, pentru că el nu era acolo. Plecase devreme din nou. Oare reușise să-și ascundă tulburarea față de asistentă? Așa credea, dar nu era

sigură. Poate că asistenta știa deja. Se spune că soția e cea care află întotdeauna ultima.

Era oare Paul tipul de bărbat care are o aventură? Instinctiv, Sally ar fi crezut că nu. Soțul ei era un catolic de modă veche care promisese să respecte legământul cununiei – și vorbise serios. Căsătoria lor, viața lor de familie fusese una fericită și prosperă. Mai mult, Sally își păstrase frumusețea și silueta, în ciuda nașterii gemenilor, și era sigură că Paul încă o considera atrăgătoare, chiar dacă sexul devenise mai rar în ultima vreme. Nu, ea se revolta instinctiv împotriva ideii că el și-ar fi dăruit dragostea altcuiva. Dar nu asta cred toate femeile înșelate, până când amploarea duplicității soților iese în cele din urmă la lumină?

Minutele se târau. Ce făcea el atât de târziu noaptea? Cu cine era? În ultimele zile, Sally se hotărâse în numeroase rânduri să dea totul pe față. Dar nu reușea niciodată să găsească cuvintele potrivite și, în plus, dacă se înșela? Nu cumva Paul plănuia o surpriză pentru ea? Nu avea să fie distrus dacă era acuzat că o înșală?

Adevărul era că Sally era speriată. O întrebare poate destrăma o viață. Așa se gândea în timp ce stătea trează, căutând modalitatea corectă de a deschide discuția. Știa că nu avea să-i pună niciodată întrebarea asta. Nu pentru că nu voia să știe. Ci din cauza a ceea ce ar fi putut afla dacă o punea.

7.

Era ora două noaptea și etajul șase era tăcut ca un mormânt. Detectivul-sergent Charlie Brooks își înăbuși un căscat, în timp ce răsfoia dosarele cu cazuri vechi de pe biroul ei. Era epuizată – presiunea îngemănată a promovării și a maternității recente își spusese cuvântul –, dar era hotărâtă să acorde acelor cazuri atenția pe care o meritau. Erau crime nerezolvate care datau din urmă cu zece sau cincisprezece ani – cazuri învechite –, dar toate victimele erau fiica, mama, tatăl sau fiul cuiva, iar cei lăsați în urmă tânjeau după răspunsuri cu la fel de multă ardoare acum ca și la momentul tragediei. Pe timpul zilei se întâmplau atât de multe, încât doar noaptea, atunci când liniștea se așternea în sfârșit peste Sediul Central din Southampton, putea Charlie să se apuce de ele. Era doar una dintre sarcinile suplimentare pe care trebuia să le îndeplinească acum, după ce sărise de la detectiv-agent la detectiv-sergent, și era hotărâtă să o îndeplinească în mod corespunzător.

Trebuia să-i mulțumească lui Helen Grace pentru avansare. Chiar dacă o avea ca adjunct pe detectivul-sergent Sanderson, Helen ceruse ca Charlie să fie promovată, în urma muncii de calitate depuse în cazul Ethan Harris. Helen întâmpinase opoziția celor care își făceau griji că ierarhia avea să fie compromisă, dar în cele din urmă obținuse ce voia și convinsese suficienți oameni care contau că Charlie merită promovarea.

Detectivul-agent Charlie Brooks devenise astfel detectivul-sergent Charlene Brooks. Nimeni nu-i spunea așa, bineînțeles – pentru toți cei din Sediul Central din Southampton avea să rămână întotdeauna Charlie –, dar tot îi făcuse plăcere să-și audă numele complet citit la ceremonia de investire în funcție. În ziua aceea, Helen fusese de serviciu și îi făcuse discret cu ochiul lui Charlie, în

timp ce aceasta se întorcea la locul ei, între ceilalți polițiști promovați, încercând să împiedice ca pe față să-i apară un zâmbet larg.

După aceea, voise s-o scoată pe Helen în oraș, să-i mulțumească personal, dar Helen nu voise să audă – se dusese în schimb la Crown and Two Chairmen, pentru tradiționala „udare" a capului noului sergent. Oare voise să evite orice acuzație de favoritism sau pur și simplu nu se simțea confortabil să audă mulțumirile lui Charlie? Greu de spus, dar, în orice caz, băuta care urmase fusese una strașnică. Întreaga echipă venise și toți, poate cu excepția lui Sanderson, se străduiseră să-i explice cât de încântați erau. Date fiind zilele întunecate pe care le îndurase ca să ajungă aici, Charlie le fusese profund recunoscătoare pentru votul de încredere pe care ei i-l acordaseră în seara aceea.

Charlie era atât de afundată în amintiri – îi reveniseră în minte imagini neclare ale unei sesiuni de karaoke foarte târzii, îmbibate cu alcool, la care fusese cu detectivul-agent McAndrew –, încât tresări atunci când ridică privirea și îl văzu lângă ea pe sergentul de serviciu.

— Scuze, visam cu ochii deschiși, se scuză ea, întorcându-se spre el.

— Dreptatea nu doarme niciodată, nu-i așa? răspunse el, făcându-i cu ochiul, așa cum obișnuia. Tocmai a sosit asta. M-am gândit că o să vrei s-o vezi imediat.

Foaia de hârtie pe care i-o întinse conținea puține detalii – un posibil caz de crimă, în care victima nu avea niciun act de identitate și la care nu fusese martor nimeni –, însă ceva îi atrase imediat atenția. În partea de sus a raportului era adresa – o adresă la care ea nu fusese niciodată, dar care era celebră în Southampton.

Camerele de Tortură.

8.

Helen se îndreptă spre haos. Clubul fusese plin ochi și acum petrecăreții se revărsaseră în stradă, conduși de bodyguarzi tracasați. Era o priveliște frapantă – vreo zece polițiști, cu gecile lor fluorescente, înecați într-o mare de latex, haine cu găurele și carne dezgolită. În alte circumstanțe, asta ar fi făcut-o pe Helen să zâmbească, dar frica și șocul de pe fețele celor prezenți alungau orice astfel de gând. Mulți petrecăreți zăboveau la intrare, în ciuda încercărilor conducerii clubului de a-i face să plece, agățându-se unii de alții, în timp ce speculau în legătură cu evenimentele acelei seri.

Helen își arătă legitimația și străbătu mulțimea spre intrare. Polițistul în uniformă o salută stângaci din cap, stânjenit că fusese găsit făcând de pază la un club sado-maso celebru, apoi deschise ușile imense căptușite cu piele, care îi țineau pe membri înăuntru, la adăpost de priviri indiscrete. Helen nu vizitase niciodată Camerele de Tortură. Imediat ce trecu pragul, o izbi casa scărilor care se căsca în fața ei. Era de un roșu aprins din podea până în tavan, flancată de pereți presărați cu instrumente de tortură ingenioase, și arăta ca intrarea în iad.

Helen coborî rapid, ținându-se de balustradă ca să nu alunece pe treptele inegale, lipicioase și umbrite. Clubul consta dintr-o serie de bolți cu arcade din cărămidă, iar Helen se îndreptă spre cea mai mare dintre ele. Cu câteva ore în urmă, aceasta fusese scena unei descătușări sălbatice, dar acum era pustie, cu excepția lui Charlie, a detectivului-agent McAndrew și a mai multor polițiști de rang inferior. Doar mirosul mai zăbovea: transpirație, bere vărsată, parfum și încă ceva – un cocktail dulce și înțepător care contrasta cu senzația de neînsuflețire pe care o lăsa clubul.

— Îmi pare rău că te-am chemat atât de târziu. Sau atât de devreme – nu-mi dau seama care dintre ele.

Charlie o zărise pe Helen și se îndrepta spre ea.

— Nicio problemă, răspunse Helen prietenos. Ce avem?

— Iubărețul de acolo a găsit cadavrul, răspunse Charlie.

Arătă spre un tânăr palid și blond, care îi dădea o declarație lui McAndrew. Pătura pe care o primise din partea poliției nu ascundea complet uniforma lui sumară de polițist din Los Angeles și de aceea trăgea nervos de ea, părând stânjenit de prezența polițiștilor adevărați.

— El și cu un prieten căutau un loc în care să se poată bucura de intimitate. Au dat buzna în una dintre camerele din spate și au găsit victima. I-am despărțit pe cei doi, dar poveștile lor corespund. Jură solemn că n-au intrat în cameră – Meredith le-a luat mostre, ca să verifice.

— Bun. Se știe unde e managerul?

— Detectivul-agent Edwards e în birou cu domnul Blakeman.

— Bine. Atunci hai să-i dăm drumul.

Charlie făcu semn spre partea din spate a clubului și se îndreptară amândouă într-acolo.

— Există vreun martor? întrebă Helen.

— Avem destui oameni dispuși să vorbească, dar nu le-aș spune martori. Era întuneric, zgomot și aglomerație. Jumătate din clienți purtau costume sau măști. O să avem noroc dacă obținem ceva folositor, nimeni nu spune că a văzut ceva „neobișnuit”. Potrivit bodyguarzilor, câțiva clienți au întins-o imediat ce a apărut poliția. I-am cerut lui Blakeman lista completă a membrilor, așa că putem încerca să dăm de ei, dar…

— E puțin probabil să-și fi folosit numele reale, interveni Helen. Și nu-i prea văd să vină de bunăvoie să ne ajute. Dar insistă, nu se știe niciodată.

Charlie încuviință din cap, însă Helen își dădea seama că și mintea ei era concentrată asupra complicațiilor speciale pe care le putea prezenta un astfel de caz. Dat fiind numărul mic al martorilor, probabil că avea să trebuiască să se bazeze pe probele criminalistice, pe camerele de supraveghere și pe rezultatele autopsiei, dacă era să facă vreun progres palpabil.

Helen grăbi pasul și se apropie de polițiștii de la locul faptei, care ajunseseră primii acolo. Își trase huse sterile peste pantofi, îi făcu semn din cap lui Charlie și, adunându-și curajul, intră în cameră.

9.

Micul spațiu era ca un stup plin de activitate. Meredith Walker, criminalist-șef al Poliției din Southampton, era deja în patru labe și examina sârguincios podeaua. Era clar că proprietarii clubului nu cheltuiau prea mult pe curățenie, iar colectarea tuturor resturilor avea să fie o sarcină titanică pentru Meredith și echipa ei. Urmele de pași din această cameră erau, în mod evident, numeroase – Helen se temea că era mai ușor să-și dea seama care membri ai clubului *nu* intraseră în cameră decât să-i depisteze pe cei care intraseră –, ceea ce complica și mai mult misiunea care îi aștepta.

Helen văzu că Charlie se uită la ea și, lăsând la o parte aceste gânduri defetiste, avansă prudent. Victima zăcea în mijlocul camerei, legată de un scaun metalic cu bandă adezivă și bandaje ude. Helen presupuse că era un bărbat, dată fiind înălțimea, dar era greu să-ți dai seama. Întreg capul victimei era învelit cu bandă argintie și nu se vedea nicăieri vreo șuviță de păr sau vreo bucată de piele. Era strâns înfășurat în bandaje ude, ceea ce sporea senzația lui Helen că victima trebuia să fi simțit o imobilitate paralizantă. Era un mod oribil de a muri.

Bineînțeles, mai existaseră morți sado-maso – jocuri auto-erotice sau sexuale care sfârșiseră prost –, dar asta părea diferită. O foarfecă solidă zăcea pe podea, lângă cadavru, încercuită de echipa lui Meredith și etichetată pentru examinare. Cel care făcuse asta avusese, deci, mijlocul de a-și elibera victima, dar *decisese* să n-o facă. În schimb plecase și închisese ușa în urma lui, fără să atragă atenția nimănui. Deci nu fusese un accident. Fusese o crimă deliberată și calculată.

Fotograful poliției dădu din cap către Helen și ea avansă. Își strecură mâna înmănușată pe sub victimă și o ridică de jos. Scaunul se clătină puțin, apoi se opri, stabilizându-se în fața ei. Capul victimei se bălăngăni, plecat, și în cele din urmă i se opri pe piept.

— Ne lăsați puțin singure, oameni buni? spuse Helen încet, dar ferm.

Meredith și echipa ei se retraseră, lăsându-le pe Charlie și Helen singure cu decedatul. Era timpul să scoată la lumină victima și să înceapă procesul de identificare – o sarcină care nu necesita public.

Helen luă o foarfecă sterilă și tăie bandajele ude care legau picioarele și trunchiul. Era puțin probabil să-l poată identifica după aspectul picioarelor, dar voia să-i elibereze brațele și picioarele din acele legături. Asta avea să-i permită un unghi de atac mai bun asupra benzii adezive care îl înfășura de la piept în sus. Știa că nu-și permite să ciopârțească orbește banda adezivă și să-l rănească post-mortem, așa că, deși instinctul o îndemna energic să-i îndepărteze banda de pe ochi, nas și gură, Helen i se opuse.

Tăie răbdător bandajele țepene, eliberându-i trupul din purgatoriu. Bandajele căzură, lăsând să se vadă panglica cu care gleznele erau legate de picioarele scaunului. Helen o dezlegă și o puse în pungă, împreună cu bandajele, dar trupul nu avu nicio reacție. Deja se instala *rigor mortis* – victima lor părea un om încremenit în timp.

Helen își continuă sarcina neplăcută și îndepărtă bandajele de sus, întinzându-i-le lui Charlie, care părea destul de palidă. Apoi strecură una dintre lamele foarfecii pe sub banda de pe piept, pe deasupra pielii moi a costumului victimei, fără să lase urme pe suprafața acestuia. Își încetini mișcarea atunci când tăietura ajunse spre gât – fiecare urmă, fiecare vânătaie de pe trupul lui putea să le ofere indicii cruciale, iar Helen era

hotărâtă să nu îngreuneze ancheta printr-o eroare umană.

Banda care îi acoperea gâtul se desprinse uşor – acum mai rămânea doar capul. Helen lăsă jos foarfeca și decise să execute ultima și cea mai delicată etapă cu mâna. Își plimbă degetele peste creștetul capului și găsi curând ceea ce căuta. Capătul benzii fusese lipit bine, dar se desprinse după puțin efort.

Deci acesta era momentul adevărului. Helen prinse capătul dezlipit și începu să desfacă banda. La început încet, apoi mai repede și cu mai multă încredere, până când, în sfârșit, banda se desprinse cu totul.

Priveliștea care o întâmpină o făcu să-și piardă răsuflarea. Nu pentru că fața cerată și lipsită de viață a victimei o dezgusta, ci pentru că îl *recunoștea.* Sărmanul nenorocit fusese prietenul ei. Dominatorul ei.

Era Jake.

10.

Helen urcă scările împleticindu-se, cu mâna lipită de gură. Simțea cum voma îi urcă pe gât, trebuia să se *îndepărteze* de acest iad subteran. Lumina verde a ieșirii se întrezărea în față și parcurse ultimii pași în viteză, năpustindu-se spre ieșire, în noaptea de afară.

Se îndreptă în grabă spre gardul de plasă care împrejmuia clubul, ignorând privirile uimite ale polițiștilor în uniformă care stăteau de pază, și se agăță de el. Respira scurt, inima îi bubuia și valurile de greață continuau să vină. Înghiți aer cu lăcomie, străduindu-se cu disperare să nu atragă atenția asupra ei, dar în zadar. Vomită zgomotos, din greu. Stomacul i se contractă iar și iar, până când înăuntrul lui nu mai rămase nimic.

Nimeni nu dădu s-o ajute, așa că Helen rămase cu privirea ațintită în pământ, golită. Nu *putea* să fie Jake. O mică parte a ei era tentată să se întoarcă la locul faptei, ca să-și demonstreze că făcuse o greșeală stupidă. Dar știa în adâncul sufletului că *el* era. Avea o față aparte și familiară și, în plus, tatuajul de pe gât oferea confirmarea finală. Bărbatul pentru a cărui companie plătise în numeroase rânduri de-a lungul anilor, care îi alungase de multe ori gândurile negre în timpul ședințelor lor sado-maso, era mort. Jake era singura persoană care o cunoștea pe adevărata Helen, iar moartea lui subită o lăsa dezorientată și confuză.

Ultima oară când îl văzuse, era fericit și liniștit. Avea un nou prieten, renunțase la pasiunea lui pentru Helen și părea să se descurce foarte bine în viață. Ce mersese atât de prost ca să ajungă aici, la un club after-hours, și să cadă în ghearele unui ucigaș brutal și nemilos? Helen ar fi dat orice ca să poată întoarce timpul, să intre în acea cameră

mică, în timp ce Jake era atacat, și să-l prindă pe agresorul lui.

— Te simți bine?

Helen ridică privirea și o descoperi lângă ea pe Charlie, încadrată de întuneric. Nimeni altcineva nu i s-ar fi adresat atât de informal sau cu atâta afecțiune, iar asta o făcu să se înmoaie. În mod normal, ar fi răspuns răstit și ar fi alungat intrusul, dar ea și cu Charlie trecuseră prin prea multe împreună ca s-o respingă așa. O mare parte din Helen și-ar fi dorit să spună că o cunoștea pe victimă, că era prietenul ei. Dar când deschise gura să vorbească, limba refuză să o asculte.

— Ce-i, Helen? insistă Charlie. Care e problema?

Helen nu spuse nimic nici acum. A recunoaște că o știa pe victimă însemna să mărturisească cum se întâlniseră. Alungă imediat această posibilitate – nu voia să-l expună pe Jake astfel; în plus, cum ar mai fi putut să-i privească în ochi pe colegii ei după ce detaliile vieții ei private ieșeau la lumină? Avea să ajungă calul lor de bătaie, obiectul a nesfârșite glume obscene, dar, mai mult decât atât, ei aveau să *afle.* Ședințele ei cu Jake fuseseră întotdeauna private, discrete și speciale – un spațiu în care ea își putea dezvălui vechile răni și putea să-și înfrunte sentimentul de vinovăție. Dacă se destăinuia, ar fi rămas expusă și umilită și, foarte probabil, i s-ar fi luat cazul – iar Helen nu era dispusă să accepte asta.

— Mi-e bine, răspunse Helen ridicându-se. A fost doar un șoc.

— Nu e o priveliște prea plăcută, nu? Dacă vrei să mă ocup eu de asta…

— E în regulă, acum mă simt bine, spuse Helen repede. Hai să terminăm odată, da?

Tonul ei voios părea forțat, dar Charlie nu comentă. Așa că Helen își stăpâni un nou val de greață, își adună puterile și se îndreptă iar spre

intrarea deschisă a clubului, ca să-și îndeplinească macabra sarcină.

11.

Se strecură în pat și se întoarse cu fața la perete. Își dădea seama că Sally nu doarme – chiar dacă se prefăcea – și se întrebă la ce se gândea ea. Oare auzea cum inima lui bate nebunește? Simțea agitația lui?

Nu se grăbise să se întoarcă acasă, sperând să fie într-o stare sufletească mai calmă la sosire. Dar trupul lui continua să fie străbătut de adrenalină și, chiar dacă făcuse un duș prelung, era sigur că urmele acelei nopți rămăseseră pe el.

Avea uneori impresia că Sally ar fi vrut să spună ceva, în timp ce stăteau întinși în pat. Că absența lui tot mai accentuată din viața ei fusese remarcată, că răbdarea ei ajungea la limita rezistenței. Dacă era să fie sincer, ar fi vrut ca ea să-l întrebe. Nu doar ca să-și poată cere scuze și să se poată revanșa pentru cruzimea cu care o tratase. Dar și pentru că ar fi vrut să-i explice, să dea un sens acțiunilor lui absurde și auto-distructive. Se juca cu focul, risca să piardă totul și pe toți cei pe care îi îndrăgea, și ar fi vrut să împartă această povară cu ea.

Ar fi trebuit oare să ia inițiativa? Să-i spună el? Respinse acest gând de îndată ce îi apăru în minte. De unde să înceapă? Ce să spună? Sally nu era un preș de șters picioarele, era o femeie inteligentă și energică – de ce nu putea să-l abordeze *ea* și să ceară o explicație pentru acțiunile lui?

Bineînțeles, ea nu avea să facă asta. Căsnicia lor se baza acum pe tăcere. Așa că nimic nu avea să se schimbe, deși, cu fiecare zi, *totul* se schimba. El se transforma încet într-o persoană diferită – o persoană nouă și nefamiliară. Asta îl încânta și îl speria în egală măsură, atât de mare era puterea obsesiei lui. Și de asta și-ar fi dorit ca cineva să vorbească cu el, să-l provoace. Pentru că știa

instinctiv că, dacă era lăsat în pace, nu avea să se oprească niciodată, niciodată.

12.

Era abia ora șapte dimineața, dar Emilia Garanita lucra de câteva ore. Jurnaliștii sunt adesea treji la ore ciudate, dar pentru reporterii de investigație era cel mai rău – criminalii, violatorii și răpitorii nu aveau niciun fel de respect pentru cei care trebuiau să le consemneze faptele. Emilia era obișnuită cu asta și, dacă era să fie sinceră, îi plăcea modul ei de viață. Îi plăcea patul la fel de mult ca oricui altcuiva, dar bâzâitul telefonului mobil la miezul nopții prevestea întotdeauna ceva incitant, nou.

Fusese sunată la ora patru noaptea de agentul Alan Stark, un polițist insipid, care se bucura să primească bani în schimbul informațiilor. În timpul nopții, avusese loc o crimă – una neobișnuită –, și de aceea Emilia era acum ascunsă cu el într-o cafenea pentru șoferi de lângă Camerele de Tortură, aplecată deasupra unui sandviș cu șuncă.

— Ai văzut cadavrul? întrebă Emilia, trecând direct la subiect.

— Nu, dar am vorbit cu un prieten de la Operațiuni Speciale care mi-a povestit totul de-a fir a păr. Locul ăsta e ceva de groază.

— Adică?

— E un club pentru fetișiști, iar în seara asta era Balul Anual. Așa că au venit toți de-a valma – poponari, lesbiene, masochiști, diavoli, îngeri…

— Ai recunoscut pe cineva?

— Sunt sigur c-au fost toți acolo, râse polițistul înverșunat. Consilieri locali, angajați BBC, preoți, dar poți fi sigură că au întins-o înainte să apară polițiștii de la Omucideri. Cei care au mai rămas purtau măști, coifuri și chestii din astea, așa că…

— Ai găsit pe cineva cu cazier?

— Încă îi procesăm.

— Și cine e proprietarul? Proprietarul clubului, adică.

— Nu știu. Dar managerul – dacă vrei să-i spui așa – vorbește acum cu cei de la Omucideri. Sean Blakeman.

Emilia își notă numele.

— Povestește-mi despre victimă.

— Un alb de patruzeci și ceva de ani. A fost legat de un scaun, apoi i s-a înfășurat capul cu bandă adezivă de la bărbie la creștet. Presupun că sărmanul s-a sufocat.

Stark continuă să-i descrie scena, oferindu-i cât mai multe detalii despre victimă și clientela clubului. Emilia asculta doar pe jumătate, notându-i mărturia cu o stenografie energică și eficientă, în timp ce mintea ei depăna deja articolul pe care avea să-l scrie. Sex, crimă, tortură, excitație – era un caz cât se poate de pervers, care avea să-i placă la nebunie șefului ei. Avea toate calitățile, iar cireașa de pe tort era confirmarea oferită de Stark că de caz avea să se ocupe fosta prietenă a Emiliei, acum dușmană de moarte.

Detectivul-inspector Helen Grace.

13.

Helen mergea rapid pe coridor, tot mai abătută cu fiecare pas. Stătuse trează toată noaptea, întorcându-se de la locul faptei direct în biroul de anchetă. Sperase în secret ca echipa să fi făcut vreun progres rapid, dar știa că era prea devreme pentru așa ceva – din cauza ciudățeniilor acestei crime, trebuiau să fie răbdători. Declarațiile martorilor de pe teren erau subțiri și, cum clubul nu avea niciun sistem de supraveghere, trebuiau să adune poze de amatori din telefoanele mobile și să încropească cât de cât o cronologie. Asta ar fi putut să ducă la ceva și, bineînțeles, Meredith ceruse echipei de criminaliști să lucreze din greu. Între timp, exista o singură probă foarte prețioasă care încă nu fusese folosită – cadavrul lui Jake.

Helen ajunse la ușile morgii și intră rapid cu ajutorul cardului de acces. Dacă ezita, și-ar fi pierdut hotărârea și s-ar fi întors. Jim Grieves, medicul legist, se întoarse când o auzi apropiindu-se. Abia dacă o salută, și asta o bucură pe Helen. Nu avea capacitatea mentală sau puterea emoțională de a face conversație. Voia doar să termine cât mai repede.

— E un bărbat alb în jur de patruzeci de ani, foarte interesat de arta corporală, piercing și masochism. Are multe răni vechi provocate de folosirea legăturilor, inclusiv o fractură la încheietura mâinii de acum câțiva ani și o gleznă dislocată care nu s-a vindecat complet niciodată. Există unele probe de boli venerice și am găsit urme mai vechi de spermă – nu a lui – pe anumite părți ale hainelor.

Helen dădu din cap, dar nu spuse nimic – o tulbura să audă cum prietenul ei e disecat într-un mod atât de rece și clinic.

— Am făcut analiza preliminară a sângelui – alcool, ketamină și o cantitate redusă de cocaină, dar nu asta l-a ucis. A murit asfixiat. Se vede după

peteșiile de pe obraji și pleoape și, de asemenea, după cianoză, motivul pentru care fata lui are acea colorație albăstruie. Nu există nicio vânătaie sau urmă pe trunchi, așa că putem presupune că banda adezivă din jurul capului a fost suficient de strânsă ca să întrerupă alimentarea cu oxigen a căilor respiratorii, iar ucigașul nu a trebuit să aplice presiune asupra gâtului. Sângerarea și vânătăile de pe buze sugerează că a încercat să muște banda ca să o străpungă, înainte de a-și pierde cunoștința.

Helen închise ochii, copleșită de chinurile oribile prin care trecuse Jake.

— A suferit o deshidratare gravă, din cauza creșterii mari a temperaturii corporale, care a dus în cele din urmă la stop cardiac, dar nu cred că și-a dat seama de asta. Creierul lui nu avea suficient oxigen – asta l-a ucis, mai degrabă decât ceea ce a urmat.

— Cât a durat?

Vocea lui Helen părea ezitantă și încordată.

— Patru-cinci minute până să-și piardă cunoștința, puțin mai mult până să moară.

— Și-a dat seama de ce se întâmplă?

— Până când și-a pierdut cunoștința. Poate că asta a fost ideea. Nu a existat nicio tentativă de a-l răni sau tortura fizic, chiar dacă se afla la dispoziția ucigașului. Ceea ce ar putea sugera că făptașul a vrut ca victima să fie conștientă de ce i se întâmplă, să-și *simtă* neajutorarea, în timp ce oxigenul scădea.

Helen dădu din cap, dar nu răspunse nimic. Era sfâșiată de emoții – furie, disperare, greață – în timp ce Grieves expunea detaliile brutale ale morții lui Jake. Oare atacatorul lui chiar așteptase să-l vadă cum moare? Era important pentru el să fie acolo în momentul morții? Dedesubtul aprigei ei indignări, Helen simțea acum apărând la lumină și altceva – frica. Frica să nu fie iar învăluită de întuneric.

— Altceva? continuă ea. Deocamdată, nu avem prea multe probe solide.

— Dat fiind mediul în care a fost găsit cadavrul, hainele lui sunt surprinzător de curate. Am găsit însă niște salivă proaspătă pe obraz și urechea dreaptă. Mă îndoiesc că e a lui, dată fiind poziția urmelor.

— Am putea urgenta analiza? spuse Helen rapid. Avem nevoie de ceva concret cu care să lucrăm…

— O să fac ce pot, dar am alte trei cadavre de procesat și toată lumea vrea rezultatele imediat, nu-i așa? mormăi Grieves.

Helen îl strânse de braț și se răsuci pe călcâie. Grieves deschise gura să protesteze, dar fu prea lent. Helen plecase deja.

14.

Helen se întoarse la Kawasaki-ul ei, afundată în gânduri. Cu o singură excepție, se întâlnise cu Jake doar în ipostaza lui profesională. Se întâlneau în apartamentul lui, unde lumina era slabă, iar conversația, redusă la minim. De-a lungul timpului, ajunseseră să se cunoască mai bine, dar în timpul ședințelor lor continuau să joace roluri, și Helen își dădea seama acum cât de puține știa despre prietenul ei. Cu siguranță, nu îl văzuse niciodată așa cum îl văzuse în dimineața asta – gol și neîmpodobit, sub lumina orbitoare a becurilor de la morgă.

Își amintea că Jake avea un tatuaj cu un cap de vultur pe gât, dar nu îl întrebase niciodată ce înseamnă. Știa că el nu vorbește cu părinții lui, dar nu îl întrebase niciodată unde crescuse sau cine erau ei. Știa că îi plac și băieții, și fetele, dar nu știa care sunt pe primul loc sau dacă el căuta ceea ce caută toată lumea – dedicare, siguranță, o familie. Și-ar fi dorit acum să fi pus mai multe întrebări cuiva pe care îl considera un prieten adevărat.

În trecut, Jake o considerase mai mult de atât. În timpul cazului Ben Foster, începuse s-o urmărească, atât de mare era obsesia pe care o făcuse pentru ea. Dar Helen îi pusese capăt, întrerupând pentru o vreme relația lor, și, spre surprinderea ei, funcționase. Când se întâlniseră ultima oară, întâmplător, într-un bar din centrul orașului, el avea o relație serioasă cu un tip pe care îl cunoscuse de curând. Părea fericit și echilibrat, în asemenea măsură încât după câteva luni, când el îi trimisese un SMS în care o întreba dacă voia să reia ședințele lor, Helen fusese foarte tentată. Însă, până la urmă, prudența triumfase și Helen găsise pe altcineva, dorind să evite încurcăturile emoționale prea mari. Dar continua să se gândească adesea la el.

Oare iubitul lui era implicat? Ar fi fost interesant de aflat statutul relației lor și dacă și acesta frecventa Camerele de Tortură. Oare idila lor fusese o seducție prelungită, care condusese la această crimă sălbatică? Era tentant ca acum să se ducă direct la apartamentul lui Jake și să-l întoarcă cu fundul în sus în căutarea unor indicii concrete, dar a face asta fără identificarea oficială a victimei ar fi fost extrem de nesăbuit. Era chinuitor că trebuia să aștepte – avea senzația că îl lasă în mod deliberat pe ucigaș să scape –, dar știa că Jake mai fusese ridicat pentru infracțiuni legate de droguri și că, după ce mostrele de țesut aveau să fie procesate, identitatea lui avea să fie stabilită rapid.

Atunci avea să înceapă cu adevărat ancheta. Gândul acesta o bucura și, în egală măsură, o speria pe Helen. Știa că echipa ei avea să scormonească peste tot în căutarea ucigașului lui Jake, dar ce putea să însemne pentru ea investigarea vieții lui Jake? Consemnase el întâlnirile lor? Avea vreun suvenir de la ea? Lăsase ea vreo urmă în viața lui? Trecuseră peste doi ani de când Helen folosise serviciile lui, dar era foarte posibil ca a-i face dreptate lui Jake să ducă la demascarea ei.

O parte a ei ar fi vrut să fugă de povestea asta, dar ceva mai bun din ea știa că, dimpotrivă, ar fi trebuit să alerge *spre* ea. Oricare ar fi fost posibilele consecințe pentru viața ei, trebuia să-l găsească pe ucigașul lui Jake. Îi datora asta – și mult mai mult decât atât – vechiului ei prieten. Așa că Helen se urcă pe motocicletă, porni motorul și eliberă frâna. Inima îi bubuia și simțea greață în stomac, dar nu avea rost să mai amâne inevitabilul, așa că apăsă accelerația și porni în viteză de la morgă în direcția Sediului Central.

15.

Detectivul-şef Jonathan Gardam stătea la fereastra biroului său și privea lumea. Nu era cea mai frumoasă priveliște de care dispunea Southampton-ul, dar îi oferea un punct de observație discret asupra parcării secției de poliție.

Tocmai sosise Helen Grace, care descăleca de pe motocicleta ei. Era sclava obișnuinței și alegea întotdeauna același loc, scoțându-și casca și costumul de piele în aceeași ordine precisă. Gardam nu-și dădea seama dacă asta se datora logicii sau superstiției. Știa că avea pasiunea pentru motociclete încă din copilărie – într-o clipă de dezinhibare, Helen îi mărturisise că în adolescență furase mopeduri –, dar, în afară de asta, știa prea puține despre ea. Mecanismele interne ale minții ei rămâneau pentru Gardam la fel de misterioase ca întotdeauna.

Așa că o privea de la distanță. Acum îi știa destul de bine programul – când se ducea la sală, când se ducea să alerge – și își potrivea sosirea la secție ca să coincidă cu a ei. În momentul în care ea se îndepărta de motocicletă, trecându-și degetele prin părul lung ca să-i dea din nou viață după captivitatea lui temporară în cască, Gardam era postat la fereastră. Ea era întotdeauna atât de concentrată asupra a ceea ce făcea, încât nu ridica niciodată privirea, așa că nu îi zărea fața de la fereastră. Gardam se întreba adesea cum ar fi reacționat dacă l-ar fi văzut. S-ar fi alarmat că el e acolo sau i-ar fi oferit un zâmbet și ar fi mers mai departe? Își imaginase de multe ori această scenă și, în mintea lui, se termina mereu cu a doua variantă.

Astăzi, Helen sosise mai târziu decât de obicei, după ce făcuse o deplasare în zori la morgă. Gardam trebuise să amâne cu jumătate de oră

prima întâlnire pe ziua aceea, ca să fie la postul lui și s-o poată întâmpina. Asta o iritase pe asistenta lui, dar meritase – Helen era deosebit de seducătoare în dimineața aceea. Era mereu atrăgătoare – pe Gardam îl fascinase dintotdeauna silueta ei de amazoană, pielea albă și atitudinea ei foarte fermă –, dar, pe măsură ce o cunoștea mai bine, văzuse și o frumusețe interioară. Exista undeva o vulnerabilitate pe care ea o ascundea față de toți, în afara celor foarte apropiați. Această latură fragilă era foarte vizibilă azi. Helen, cel mai bun detectiv-inspector al lui părea foarte chinuită – era palidă, distrată și afundată în gânduri.

Gardam își lipi degetele de sticlă. Cum i se întâmpla atât de des zilele astea, ar fi vrut să întindă mâna și s-o aline. Dar ea rămânea inaccesibilă. El spera ca asta să se schimbe cu timpul, dar deocamdată tot ce putea să facă era să privească.

16.

Era mai bine decât și-ar fi putut imagina ea. Bineînțeles, auzise deja poveștile despre Camerele de Tortură, dar nu avusese niciodată înclinația – sau poate curajul – de a cerceta mai mult.

Acum, când văzuse clubul pentru prima oară, simțise un val de însuflețire – n-ai fi putut visa la un fundal mai bun pentru o crimă cumplită. Majoritatea morală a societății avea să înghită povestea cu polonicul, înfricoșată și fascinată în egală măsură.

Emilia își scoase Nikon-ul și se apucă de treabă, fotografiind instrumente exotice de tortură și legare. Dispunea de un timp limitat și știa că trebuie să lucreze rapid. Fusese mai greu ca de obicei să obțină accesul – managerul și majoritatea barmanilor se făcuseră nevăzuți –, așa că trebuise să depisteze compania de pază care furniza de obicei gorilele de la intrare. Primii doi tipi cu care luase legătura îi spuseseră să dispară, dar al treilea divorțase de două ori, era însetat de alcool și avea nevoie de bani.

— Poți sta douăzeci de minute, nu mai mult. Am nevoie de slujba asta și nu vreau să fiu dat afară din cauza ta.

Emilia fusese de acord, știind că, odată intrată, putea să se lungească vreo jumătate de oră. După ce băgau banii în buzunar, oamenii deveneau ceva mai flexibili.

După ce fotografie zona ringului de dans, parcurse rapid coridorul spre camera unde avusese loc crima. Dar ușa era încuiată și sigilată de poliție. Așa că Emilia se prefăcu că are nevoie la baie și alergă pe coridor spre cămăruța din spate, care servea drept birou al clubului.

Camera era aproape goală – un birou ponosit, un fișier mic și un bec fără abajur. Emilia se apucă de

lucru, dar sertarele erau goale și dosarele neinteresante, nu prea avea ce s-o țină aici. Emilia înjură – vizita nu se dovedea atât de rodnică pe cât sperase ea.

Se întoarse să plece, însă fotografiile care decorau biroul sărăcăcios îi atraseră atenția – înfățișau evenimente organizate de club: baluri, prezentări de modă, ședințe foto. Erau pline de petrecăreți îmbrăcați exotic și meritau o atenție detaliată.

— Gary, poți veni aici puțin? strigă Emilia.

După câteva clipe, Gary intră în birou, părând nervos și iritat.

— Ce cauți aici? Ți-am spus că ai voie doar în partea din față și pe coridorul din spate.

— M-am rătăcit, spuse Emilia, zâmbindu-i dulce. Dar, dacă tot am ajuns aici, vrei să te uiți la pozele astea?

Arătă spre fotografiile de pe pereți, însă complicele ei deja începuse să dea înapoi.

— Am depășit deja timpul.

— Ai văzut-o pe victimă, nu-i așa?

— Nu tocmai.

— Ai văzut-o sau nu?

— Avea fața acoperită cu bandă, dar l-am recunoscut pe tip după cum era îmbrăcat. N-aș putea să-ți spun cum îl cheamă – noi i-am spus întotdeauna „Sclipici”, din cauza ghetelor aurii pe care le purta…

— Atunci uită-te la fotografiile astea și spune-mi dacă îl vezi.

— Exclus. Trebuie să plecăm…

— Ai primit bani buni, acum trebuie să și faci ceva pentru ei. Am numărul de mobil al lui Sean Blakeman, îmi ia doar o clipă să te trimit înapoi în șomaj.

Emilia mințea, nu avea numărul. Gary scoase din buzunarul de la piept niște ochelari de citit, mormăind. Emilia își stăpâni zâmbetul când îl văzu cum își pune ochelarii cu rame mari pe

faldurile cărnoase ale feței roșii. Era o priveliște cu adevărat comică.

— Uite-l. Ăsta e tipul.

Degetul lui Gary indica o siluetă de pe podium, îmbrăcată în pantaloni scurți aurii din lame, care îi poza fotografului. Emilia aruncă o privire spre rama fotografiei – „Balul Anual 2013" – și se apropie ca să se uite mai bine. Bărbatul din poză era musculos și pe jumătate gol și părea să se distreze de minune.

— Dar habar n-am cine e și astăzi nu mai scoți nimic de la mine, adăugă bodyguardul solid.

— Nici nu e nevoie, spuse Emilia îndreptându-se de spate. Știu exact cine e.

Ghidul ei rămase stupefiat o clipă, apoi răspunse:

— Cine? Cine e?

Emilia se îndrepta deja spre ușă, dar apoi se întoarse. Zâmbi reținut și-i răspunse:

— Citește ziarul de mâine și o să afli.

17.

— Numele victimei e Jake Elder.

Vocea lui Helen rămase fermă. Era prima oară când se reunea echipa completă și era hotărâtă să nu lase să i se vadă suferința în fața lor, în ciuda emoțiilor care fremătau înăuntrul ei. *Trebuia* să fie puternică.

— Patruzeci și unu de ani, a locuit în Southampton în ultimii cincisprezece ani. ADN-ul lui se potrivește cu mostrele recoltate acum trei ani, în urma unei arestări pentru posesie de droguri de Categorie B. Are în cazier și alte câteva acuzații – nimic important, totuși ar fi bine să investigăm. Să vedem dacă datora bani cuiva, dacă se însoțea cu traficanți de droguri cunoscuți. Detectiv Lucas, poți să coordonezi tu asta?

— Bineînțeles.

— Familia lui a fost informată și vine încoace din Taunton. O să mă ocup eu de ei, dar între timp aș vrea să pătrundem în viața victimei. Avea un iubit sau o iubită? A fost invitat la balul de aseară de cineva? Victima avea salivă proaspătă pe obraz – a fost lăsată acolo de un însoțitor sau de cineva mai puțin important? De asemenea, după activitatea de pe internet, Elder pare să fi fost dominator de profesie. Cu cine s-a întâlnit? Cine erau clienții lui obișnuiți? Să-i investigăm datele telefonice, e-mailurile, conturile bancare, extrasele cardurilor…

Echipa nota de zor instrucțiunile lui Helen, așa că ea se opri ca să se adune. Era straniu și tulburător să vorbească despre Jake ca și cum ar fi fost cineva complet necunoscut, să ascundă în mod deliberat echipei informații cruciale. Helen inspiră adânc, după care continuă:

— Jake Elder și-a trăit viața prin intermediul internetului și telefonului – nu e un funcționar

banal. Așa că verificați-i trecutul pe internet, grupurile de chat pe care le-a folosit, SMS-urile, Snapchat-ul, urmăritorii pe Twitter…

— Avem date că a fost vizat în mod special? interveni detectivul-sergent Sanderson.

— E imposibil de spus, și de asta trebuie să facem săpături, reluă Helen calm. E posibil ca ucigașul lui să fi avut un motiv personal sau ca Elder să se fi aflat pur și simplu în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Există numeroase urme de ADN la locul faptei – mucuri de țigară, îmbrăcăminte, articole pentru fetișiști… Va trebui să le verificăm pe toate, dar eu aș vrea să acordăm o atenție specială echipamentului folosit de ucigașul nostru. Nu poți cumpăra bandaje ude și foarfece de genul ăla de la un Tesco de cartier – sunt echipamente speciale, cu o unică utilizare. Așa că haideți să luăm legătura cu magazinele de sado-maso din apropiere – aș vrea o listă cu toate magazinele de pe o rază de treizeci și cinci de kilometri de Southampton. Multe dintre ele vând doar online, ceea ce înseamnă că *trebuie* să plătești cu cardul. Așa că haideți să investigăm tranzacțiile, să aflăm cine a cumpărat lucruri din astea. Edwards, poți să te ocupi tu?

— Sigur, sunt născut pentru așa ceva, răspunse polițistul tânăr și arătos, smulgând câteva zâmbete încordate de la restul echipei.

— De asemenea, haideți să ne facem apariția în imediata apropiere a clubului, continuă Helen, ignorând gluma lui Edwards. Probabil că cei care merg la Camerele de Tortură iau taxiul, nu autobuzul. Aflați dacă taximetriștii din zonă au văzut ceva. Victima noastră a fost probabil ucisă între miezul nopții și ora unu – ar trebui să-i căutăm pe toți cei care au părăsit clubul în perioada asta, mai ales dacă păreau tulburați sau agitați.

— Poate a rămas la petrecere, interveni Lucas.

— Posibil, dar avem multe direcții de verificat și instinctul îmi spune că probabil a încercat să părăsească scena înainte de descoperirea cadavrului. Dar ai dreptate, nu trebuie să excludem nimic.

Helen se opri și luă un dosar de pe birou. Își intra în sfârșit în ritm, dar partea cea mai dificilă abia urma.

— Totodată, aș vrea să ne uităm puțin la mumificare.

Un val de râsete nervoase străbătu echipa.

— Cunoscută și ca fetișul înfășurării totale. E la extrema spectrului sado-maso și implică obținerea stimulării sexuale din dependența completă de celălalt în privința libertății, mișcării, chiar a vieții.

În mintea lui Helen au apărut imagini cu Jake – legat și înfășurat cu bandă. Răsfoi dosarul ca să câștige o clipă, înghiți și continuă:

— Există multe moduri diferite de a face asta – cămăși de forță, bandaje ude, benzi de cauciuc –, dar esențială pentru toate metodele e *încrederea.* Trebuie să ai încredere în persoana care îți face asta, altfel nici nu te apuci…

— Atunci îl *cunoștea* pe atacator? sugeră Charlie.

— E foarte posibil. Există grupuri sado-maso care se întâlnesc regulat ca să discute, să socializeze și uneori să se joace. Întâlnirile lor se numesc „degustări”. Aș vrea să investigăm și zona asta, să vedem ce putem afla. Au mai existat incidente similare despre care n-am aflat? Există cineva cunoscut pentru faptul că împinge lucrurile prea departe? Nu cred că un atac frontal ar funcționa, așa că o să caut un voluntar care să lucreze sub acoperire.

Din nou râsete nervoase, dar în timp ce Lucas încerca în glumă să ridice brațul lui Edwards împotriva voinței acestuia, Sanderson ieși în față:

— Aș vrea să mă ocup eu de asta, dacă nu are nimeni obiecții? spuse ea ferm, examinând echipa

să vadă dacă se împotrivește cineva.

— Mulțumesc, răspunse Helen rapid. Fă o listă cu următoarele întâlniri și hai să discutăm la care să ne oprim.

— Ți-o aduc într-o oră.

— Bun.

Helen făcu o pauză acum, când chinul ei se apropia de sfârșit, apoi adăugă:

— Nu e nevoie să vă spun cât de mult o să se ocupe presa de crima asta. Așa că, fără discuții în afara slujbei și fără scurtături. Iar toate indiciile vin *direct* la mine. Nu avem odihnă până când nu-l găsim pe ucigașul lui Jake Elder, s-a înțeles?

Expresia de pe fețele celor din jur arăta că înțeleseseră mesajul. Apoi plecară în grabă să facă ce le ceruse ea. Helen își dădea seama că tonul ei fusese puțin cam aspru, dar nu era dispusă să ia cu binișorul pe nimeni câtă vreme nu aveau niciun indiciu tangibil. Acum, ancheta începea să prindă contur – victima era identificată, mai multe direcții de investigație fuseseră puse în mișcare –, dar exista un element cheie al acestei crime care rămânea la fel de impenetrabil și misterios ca până atunci.

Motivul.

18.

Era țintuit locului. Știa că asta o să urmeze, dar chiar și așa era un șoc. Prezentatoarea nu făcea decât să retransmită informațiile care fremătau de ore întregi prin grupurile de chat, totuși era tulburător să le audă rostite de vocea ei monotonă și profesională.

Nimeni altcineva din birou nu părea să acorde atenție buletinului de știri de la radio, dar el sorbea fiecare cuvânt: „Un club sado-maso popular… se face apel către martori… victima încă nu a fost identificată oficial".

El știa numele victimei, bineînțeles, dar oare știa și poliția? „Eșecul" lor de a o identifica era doar o perdea de fum pentru investigațiile lor sau chiar nu știau? Își dădu seama brusc cât de mult își dorea să afle.

Fusese atent să ascundă legătura dintre ei, dar cine știe ce puteau ei să acceseze zilele astea? Terorismul era de vină, oferise poliției pretextul perfect pentru a-i spiona pe toți și toate.

El nu folosise niciodată calculatorul de acasă și nu luase niciodată legătura cu Jake prin SMS-uri directe, dar, chiar și așa, avu brusc senzația tulburătoare că nu fusese suficient de atent.

Prezentatoarea trecuse la traficul din oraș și călătorii, dar el rămase nemișcat. Lucrurile păreau să avanseze rapid acum și, dintr-odată, își dădu seama cât de mult avea de pierdut. Oare aveau să-l suspecteze? Sau aparența lui de clasă mijlocie și slujba respectabilă aveau să-l apere de suspiciune? Era prea băgat în toate astea, prea pătat de acțiunile sale, ca să permită ca totul să iasă la iveală. El avea două laturi, însă nu le cunoștea decât el – și așa *trebuia* să rămână.

Era atât de cufundat în gânduri, încât la început nici nu observă că asistenta lui traversa încăperea

spre el. Ar fi putut să rămână așa ore întregi, dacă n-ar fi fost intruziunea ei subită.

— A venit persoana programată pentru ora zece, spuse ea pe un ton iritat.

El nu răspunse, nu avea încredere în vocea lui. Își strânse dosarele, dădu din cap către ea și se îndreptă cu pași hotărâți spre sala de ședințe.

19.

Tăcerea din încăpere era sufocantă. Helen le oferise lui Mike și Moira Elder datele principale ale morții fiului lor, evitând detaliile mai tulburătoare. Își mai asumase de multe ori această sarcină neplăcută și știa că, dacă îi lovești pe oameni cu prea mult și prea brusc, îi pierzi. Copleșiți de șoc și suferință, cei îndurerați pur și simplu se prăbușesc. Nu era corect să-i trateze astfel și, în plus, nu ajuta pe nimeni – ea avea nevoie de date, nu de lacrimi.

Dar, spre surpriza lui Helen, părinții lui Jake abia dacă reacționară la cuvintele ei alese cu grijă. Moira îi aruncase o scurtă privire soțului ei, apoi începuse și ea să privească fix în podea. Rămaseră cu ochii ațintiți stăruitor în aceeași direcție și, în ciuda celor câteva imbolduri blânde ale lui Helen, continuară să tacă cu hotărâre.

— O echipă întreagă lucrează la cazul acesta. Cum am spus, fiul vostru a fost descoperit într-un club de noapte din Banister Park și, după ce îl veți identifica oficial, putem aranja să vizitați localul, dacă vă gândiți că ar putea fi de ajutor. Uneori rudele consideră că e important să vadă locul în care…

— Ce fel de club era?

Vocea lui Mike Elder era spartă și dură. Pentru o clipă, Helen se întrebă dacă era o întrebare capcană – la buletinele de știri de la radio și pe internet deja se răspândise știrea –, apoi alungă acest gând. Probabil că cei doi tăcuseră tot drumul cu mașina din Taunton, în timp ce mințile lor încercau să accepte această tragedie neașteptată. Nu era deloc surprinzător că încă procesau detaliile.

— Era un club sado-maso, răspunse Helen blând.

Nu avea niciun rost să cosmetizeze lucrurile – oricum aveau să afle în curând.

Mike pufni tare, în timp ce soția lui se juca cu nasturii de la pulover.

— Nu era un club pe care îl vizita în mod regulat, mergea acolo doar când și când.

— Sunt convins.

Acum fu rândul lui Helen să tacă. Două cuvinte – două cuvinte simple –, dar ele fuseseră rostite cu atâta înverșunare, încât pentru o clipă Helen rămase fără grai. Întâlnise multe emoții în sala pentru rude – disperare, negare, mânie –, însă rareori văzuse o asemenea silă. Simți cum în ea se aprinde furia, dar, știind că ochii ofițerului de legătură cu rudele erau ațintiți asupra ei, și-o reprimă.

— Pot să te întreb ce vrei să spui prin asta, Mike? zise ea.

— Sunt sigur că știți deja ce era fiul meu, răspunse acesta scurt.

— Evident, știm că Jake lucra ca dominator de profesie. E una dintre principalele direcții de investigație, să vedem dacă e posibil să fi fost atacat de cineva pe care l-a cunoscut prin intermediul muncii lui.

— Munca lui, repetă Mike, scuturând din cap cu tristețe.

Apoi îi aruncă soției un zâmbet sardonic.

— Ai putea să-mi spui cât știai despre viața profesională a lui Jake? continuă Helen.

— Prea mult, dar nu ceva care să vă ajute.

Helen începea să-și dea seama de ce Jake nu se înțelesese niciodată cu părinții lui, dar își reluă întrebările cu toată răbdarea de care era în stare.

— Atunci despre viața lui în Southampton? Ați fost vreodată în apartamentul lui? V-ați întâlnit cu el?

— Asta e prima noastră vizită în Southampton.

În sfârșit, Moira vorbise.

— S-a mutat din Somerset când era tânăr. Ne-a amenințat că se întoarce ca să ne viziteze, dar… n-a mai ajuns niciodată.

Oare folosise în mod deliberat cuvântul „amenințat”? Helen era atât de năucită de acest interviu că nu-și putea da seama.

— Și nu v-a tentat să-l vizitați aici?

— E un drum lung și nu puteam lăsa animalele singure, răspunse Moira rapid, debitându-și pretextul cu o ușurință exersată.

— Înțeleg.

— Zău? spuse acum Mike Elder, întorcându-se brusc ca să o privească direct pe Helen. Îmi dau seama după tonul dumitale ce gândești, dar n-ai niciun drept să ne privești de sus.

Helen îl privi și ea lung, refuzând să întrerupă contactul vizual. Însă el avea dreptate – într-adevăr, Helen *îngăduia* sentimentelor ei să-i influențeze judecata și se comporta într-un mod neprofesionist și neamabil.

— Credeți-mă, am doar compasiune față de dumneata și soția dumitale, spuse ea rapid.

— Se prea poate, dar asta nu schimbă situația. Poate dumneata consideri că „stilul de viață” al fiului nostru era acceptabil. Noi, nu. Nu cred că e în întregime vina băiatului – ar fi trebuit să fim mai aspri cu el când era mic.

Soția lui tresări ușor la auzul acestei critici.

— Dar el a făcut unele alegeri și trebuia să trăiască în consecință. Nu l-a interesat niciodată opinia mea, dar, ca să nu existe niciun dubiu, o să-ți spun totuși care e ea. Eu cred că ce făcea el… era pervers. N-am putut să înțeleg nici în ruptul capului de ce voia să se înconjoare de degenerați și ciudați – nici el nu a putut să explice asta niciodată, spunea doar că „așa e el”. Credea că noi ar trebui să-l acceptăm, dar de ce să acceptăm așa ceva? El și-a ales drumul, noi ni l-am ales pe al nostru și, crede-mă, nu se intersectau niciodată.

Cuvintele fură rostite aproape cu mândrie şi, pentru o clipă, Helen avu impresia că o să-l pălmuiască. Nu auzise niciodată ca cineva să-şi înfiereze propria progenitură în termeni atât de duri.

— Nu l-am văzut de aproape zece ani şi acum n-o să putem fi de prea mare ajutor, aşa că hai să terminăm odată, bine? Nu-mi place să mă aflu aici, cum nu-ţi place nici dumitale.

Bărbatul se ridică brusc, în mod evident dornic să termine cu identificarea fiului său. Moira făcu la fel, grăbindu-se în urma soţului care pleca.

În timp ce ieşea, aruncă o privire spre Helen. După cuvintele aspre ale soţului ei, Helen se aşteptase să vadă în ochii ei o oarecare stânjeneală, poate chiar remuşcare. Nici urmă de aşa ceva.

Privirea pe care Moira i-o aruncă lui Helen era de dispreţ total.

20.

Pumnul ei lovi metalul și ricoșă violent. Fără să ezite, Helen ridică iar brațul și repezi pumnul strâns spre suprafața dură. De data asta, lovi cu adevărat și metalul se îndoi în urma agresiunii. Helen își retrase mâna tresărind și se dădu în spate să examineze daunele. Spre rușinea ei, văzu că lăsase o urmă adâncă pe ușa nefericitului dulap din vestiar – grație monturilor însângerate ale mâinii drepte.

Se întoarse, furioasă pe sine însăși, dar încă și mai furioasă pe părinții lui Jake. Păruseră atât de disprețuitori, atât de imobili în viziunea lor asupra lui, dar dacă și-ar fi cunoscut fiul *cât de cât*, ar fi știut că era bun, generos și iubitor. Refuzaseră să vadă asta și își păstraseră ochelarii de cal până la sfârșit. Oare cum era să-ți duci viața în felul ăsta, se întrebă Helen, să sacrifici atât de mult pe altarul principiilor tale? Oare asta avea să le aducă în cele din urmă fericirea? Ea bănuia că nu.

După ce plecaseră părinții lui Jake, Helen se gândise că nu era bine să se ducă imediat în biroul de anchetă, așa că se retrăsese în vestiarul femeilor, plimbându-se de colo-colo, încercând să-și potolească mânia crescândă. Știa că indignarea și furia erau uneori pozitive, că te făceau să lucrezi mai mult și mai rapid, dar acum nu era așa. Pentru prima oară după ani de zile, simțea că pierduse controlul. Nu dormise deloc și asta n-o ajuta, totuși era surprinsă de cât de mult o tulburaseră și dezorientaseră evenimentele acelei dimineți. Știa că trebuia să găsească o modalitate de a-și stăpâni emoțiile, de dragul lui Jake. Nu putea să conducă o anchetă importantă în starea asta.

Un ciocănit puternic o făcu să ridice privirea. Peste câteva secunde, ușa se deschise și Charlie intră cu un dosar subțire în mână.

— Scuze că te deranjez. Te-am căutat în sala pentru interviuri și în biroul lui Gardam, dar…

— Nicio problemă, spuse Helen rapid, strecurându-și mâna julită în buzunar. Ce-ai găsit?

Charlie scoase din dosar o foaie de hârtie, dar ezită înainte să răspundă. Expresia de pe fața ei sugera că știe că Helen e tulburată și că se întreba dacă să mai spună ceva. În cele din urmă, înțelepciunea avu câștig de cauză și Charlie spuse, coborându-și ochii spre foaia de hârtie:

— Am avansat puțin în privința comunicațiilor lui Elder. Uneori se folosea de SMS sau e-mail ca să-și stabilească întâlnirile, dar metoda preferată de comunicare cu clienții era Snapchat-ul.

— Bun.

— Acum, majoritatea oamenilor presupun că atunci când conturile de Snapchat dispar, ele dispar definitiv, dar de fapt companiile telefonice le arhivează. În dimineața asta, l-am cerut pe al lui Elder, împreună cu SMS-urile și e-mailurile recente, așa că acum avem cam toate mesajele pe care le-a trimis sau primit în ultimele trei luni.

— Și? spuse Helen, grăbind-o pe Charlie să treacă la esență.

— Păi, le-am comparat cu telefoanele mobile care au emis din Camerele de Tortură sau din apropiere în noaptea în care a fost ucis Jake și am obținut o listă de aproximativ douăzeci de numere.

Helen procesă informația – primul mic indiciu într-un caz dificil. În timp ce făcea asta, văzu cum ochii lui Charlie se îndreaptă spre dulapul deformat, după care revin rapid asupra ei. Dacă exista o întrebare implicită, Charlie o ascunse bine.

— Există vreo conexiune cu cineva cu cazier?

— Deocamdată nu, dar încă prelucrăm datele.

— Să investigați posesorii tuturor numerelor, răspunse Helen cu nerăbdare. Mai e ceva?

— Am găsit pe cineva care îi trimitea des SMS-uri, dar care *nu* era în apropierea clubului – David

Simons. Pare să fi avut o relație serioasă cu Elder până de curând.

Helen nu spuse nimic. Mintea ei zbură spre bărbatul pe care îl întrezărise cu mai multe luni în urmă în barul din centrul orașului.

— Cât de curând?

— S-au despărțit acum câteva luni.

— De ce?

— Judecând după e-mailurile lor lungi pe tema asta, Jake nu se dedica relației, iar David se tot agăța de el.

— Unde e Simons acum?

— În Los Angeles. Își împarte timpul între Statele Unite și Marea Britanie. E acolo de patru săptămâni. Am încercat să dau de el, dar…

— Adu-l aici.

— Bineînțeles, răspunse Charlie, ofuscându-se puțin din cauza tonului apăsat al lui Helen. Dar aș zice că putem să-l eliminăm de pe lista suspecților, nu crezi?

În glasul lui Charlie se simțea o inflexiune provocatoare, dar Helen decise să n-o ia în considerare. În schimb, îi mulțumi și o trimise la treabă. Știa că e prea categorică, dar vestea că iubitul lui Jake dispăruse de mult făcuse ca dispoziția ei să devină și mai sumbră. Jake păruse atât de fericit când se întâlniseră ultima oară, dar Helen își dădu seama brusc cât de singuratică trebuia să fi fost viața lui.

Niciun iubit sau prieten nu venise să-l caute, părinții lui nu i-ar fi întins o mână nici dacă ar fi fost pe buza prăpastiei, iar ea se prefăcuse că nu-l cunoaște ca să se protejeze pe ea și cariera ei. În moarte, fusese abandonat de toți cei care ar fi trebuit să țină la el, iar cei rămași trebuiau să trăiască cu gândul acesta pentru tot restul vieții.

21.

— Victima locuia și lucra în Portswood. Încă stabilim detaliile exacte, dar se pare că își câștiga existența în domeniul sexului, lucrând în apartamentul lui ca dominator de profesie. Astăzi, solicităm tuturor celor care l-au cunoscut pe Jake Elder – indiferent în ce ipostază – să ia legătura cu noi și să ne ajute în investigație.

Emilia notă detaliile, chicotind din cauza eufemismului prudent al lui Gardam. Toți cei prezenți știau ce vrea să spună – făcea apel la sado-masochiști să-și uite stânjeneala și să iasă la lumină.

— Mult succes, șopti Emilia către vecinul ei, care, drept răspuns, ridică blazat o sprânceană.

Gardam era dus cu capul dacă își închipuia că cineva din comunitatea BDSM[1] era dispus să intre de bunăvoie într-o secție de poliție. Mulți dintre ei aveau cazier, alții aveau soții și familii și niciunul nu voia să se expună riscului de a fi judecat de sergentul obtuz de la recepție. Mai bine să scape un criminal decât să suporți așa ceva.

În timp ce Gardam continua, vorbind nonșalant peste încercările ofițerului delegat cu presa de a conduce întâlnirea, mintea Emiliei începu să lucreze. Știa deja cum avea să sune articolul ei – îl scrisese în minte în drum spre conferința de presă –, iar Gardam putea să-i ofere prea puține lucruri pe care ea nu le auzise deja. Adevărata întrebare – și singurul motiv pentru care Emilia venise la conferință – era rolul pe care detectivul-inspector Grace avea să-l joace în continuare. Nu era o mare iubitoare a presei, preferând să-și lase superiorii să iasă în față, și totuși absența ei de la conferință era interesantă.

Emilia nu avea dubii că era singura persoană de față care știa că Helen folosise serviciile lui Jake.

Dăduse peste legătura lor în timpul anchetei privitoare la Ella Matthews și încercase imediat să folosească asta în interes propriu, amenințând-o pe nefericita detectivă că o demască dacă nu îi oferea acces exclusiv la anchetă. Deloc surprinzător, Grace ripostase la cacealmaua ei, amenințând să dezvăluie tehnicile de supraveghere ilegale folosite de Emilia. Se terminase remiză, amândouă fiind ușurate că scăpaseră nevătămate, dar Emilia tot nu putea să treacă peste asta.

Nu știuse niciodată să piardă și poate că era timpul să se răzbune. Helen Grace o ținea din scurt de ceva vreme, dar acum se întorsese roata. Oare Grace mărturisise echipei că o cunoscuse pe victimă? De asta nu era prezentă? Sau păstrase secretul? Emilia avea de gând să afle. Jurnaliștilor le place întotdeauna o știre exclusivă, iar povestea aceasta – „polițista și ciudatul sado-maso” – avea să fie cel mai senzațional articol scris de ea vreodată.

22.

Helen gonea pe străzile orașului, bucuroasă că plecase de la secție. Biroul de anchetă i se părea claustrofobic și tulburător – fotografii cu Jake fericit și nepăsător o priveau lung de pe panou – și nu prea avea rost să fie acolo. Charlie îi căuta pe clienții lui Jake, McAndrew conducea vizitele din ușă în ușă și, până când apărea ceva concret, ea avea lucruri mai bune de făcut altundeva.

Helen simți cum dispoziția i se ameliorează în timp ce se strecura pe lângă mașinile oprite. Poate era de la aerul proaspăt, de la satisfacția pe care i-o producea întotdeauna mersul pe motocicletă sau poate doar de la faptul că, în sfârșit, *făcea* ceva. Interviul cu părinții lui Jake nu produsese nimic, așa că era plăcut să fie în sfârșit pe drum, să ia inițiativa.

Jim Grieves continua să cerceteze cu atenție cadavrul lui Jake, iar Sanderson, Charlie și echipa încercau să pătrundă în viața lui. Însă articolele folosite pentru imobilizarea și uciderea lui Jake abia acum erau examinate – Meredith și echipa ei se întorseseră de curând de la locul faptei – și de aceea prima escală a lui Helen era Laboratorul de Poliție din Woolston.

Meredith o conduse pe Helen în zona de vizitare. Pe masa din fața lor erau înșiruite bandajele ude, o spirală de bandă adezivă argintie și legăturile de piele – armele preferate de ucigaș.

— Analiza preliminară a hainelor victimei și a obiectelor de legat a relevat o singură sursă de ADN – cel al victimei. O să verificăm încă o dată, însă nu m-aș aștepta și la altceva de pe frontul ăsta.

Helen dădu din cap, dezamăgită, dar nu surprinsă.

— În ce privește restul, articolele astea nu au nimic neobișnuit. Banda adezivă poate fi cumpărată de la orice magazin de bricolaj și, chiar dacă bandajele ude și legăturile sunt echipamente

specializate, au totuși dimensiuni, culoare și model standard. Probabil au fost cumpărate din magazin, nu făcute la comandă.

— Au mai fost folosite? Era un echipament pe care făptașul îl deținea deja?

— Probabil că nu, dată fiind lipsa urmelor de ADN. În plus, uită-te la asta.

Meredith întinse mâna, luă curelele de piele și le ridică în lumină. Helen se aplecă spre ele, curioasă.

— Gaura asta, făcută de limba cataramei atunci când victima a fost legată, e străpunsă complet. Se vede lumina prin ea.

— Dar celelalte nu, răspunse Helen, trecându-și degetul înmănușat peste șirul de găuri nestrăpunse. Ceea ce sugerează că aceste curele au fost folosite prima oară noaptea trecută.

— Poate că ucigașul tău le-a mai folosit, a exersat acasă…

— Dar ar fi trebuit să știe exact ce gaură trebuie să folosească. Și dacă nu ar fi estimat corect diametrul gleznei victimei și al piciorului scaunului, atunci…

— Exact, deci să presupunem că sunt nou-nouțe – poate că asta restrânge puțin căutările? spuse Meredith cu speranță.

Helen îi mulțumi, scoase mobilul din buzunar și plecă, apelând numărul lui Edwards, care era la sediu.

Când ieși din clădire, el îi trimisese deja lista cu magazinele de *bondage*[2] din zonă. Iar când urcă pe motocicletă, își împărțiseră deja lista în patru, între Edwards, Helen și alți doi detectivi cu vederi mai largi.

Era timpul să plonjeze în acea lume dubioasă.

23.

Sanderson stătea perfect nemișcată, în timp ce pensula îi mângâia obrajii. Imediat ce Helen o rugase să se ocupe de munca sub acoperire, mintea ei începuse să lucreze la cum să intre mai bine în grațiile unei comunități care îi era complet străină. Sanderson era o fată obișnuită, care mergea pe drumuri bătătorite, iar acum se întreba dacă nu era puțin cam „ștearsă" pentru rolul acesta. Nu era o pudibondă, dar umilirea, supunerea, legarea și pedepsirea nu făcuseră niciodată parte din vocabularul ei personal și știa că are multe de învățat. Își petrecuse o mare parte a zilei studiind această comunitate și deslușind ultimele tendințe din lumea fetișurilor, în timp ce își crea o nouă identitate și un trecut cu care să intre în această operațiune.

Își vopsise deja părul și cumpărase echipamentul de *bondage* necesar, iar acum, buna ei prietenă Hannah P. îi aplica ultimele tușe pe față. Vopsirea feței și arta corporală păreau a fi o parte importantă a „împăunării" care caracteriza o lume alimentată de fantezie și jocul de roluri. Dacă era să fie sinceră, asta o făcea să se simtă mai relaxată, ascunzându-și adevărata identitate sub machiajul în culori vii. Dacă putea să uite de ea, putea să se transforme mai ușor în alter ego-ul ei. Ceea ce era crucial pentru sarcina care o aștepta.

Nu voia să pară convingătoare doar ca să smulgă informații celor care participau la „degustarea" din seara aceea. Era și o chestiune de siguranță. Făptașul lor dovedise deja că nu are milă sau scrupule, că e eficient și iscusit în a lua viața cuiva. Sanderson nu se speria ușor, putea să se descurce, dar știa că nu se afla pe terenul ei. Asta era partea problematică a misiunii.

Hannah își terminase lucrul și acum îi oferi lui Sanderson o oglindă. Din oglindă o privea o ipostază mai veche și mai boemă. Era un aspect potrivit, care avea să-i fie de folos în seara aceea. Nu trebuia să-și piardă cumpătul. Dacă reușea să descopere o pistă pentru cazul lor, ar fi dat bine în ochii lui Helen. O respectase întotdeauna pe superioara ei, admirându-i dedicarea, profesionalismul și bravura, și îi plăcuse poziția de adjunctă a ei. Acum însă exista concurență și, dacă era să fie sinceră, Sanderson se temea că legătura personală dintre Helen și Charlie avea s-o tragă înapoi. Singura modalitate de a contracara asta era să-i dovedească șefei că era prima între egali, cea mai potrivită agentă care să-i fie adjunctă. De aceea era atât de importantă seara aceea.

Îi mulțumi încă o dată lui Hannah P., își luă telefonul și cheile și strecură cu grijă bastonul în costumație. Era gata și nu mai avea niciun rost să amâne. Acum ori niciodată.

24.

Paul Jackson era între întâlniri și îi displăcea intruziunea lui Charlie. Era managerul filialei din Shirley a băncii Santander – post care implica o anumită responsabilitate – și era evident stânjenit de prezența femeii. Ochii lui zvâcneau întruna spre ceas, iar răspunsurile lui – dacă existau – erau scurte.

— Atunci, doar ca să confirmăm, numărul acela de telefon – 07768 057374 – îți aparține?

— Da.

— Și noaptea trecută aveai telefonul la dumneata?

— Așa cred.

— Pot să te întreb unde ai fost? Între orele zece seara și două noaptea?

Urmă o pauză de o clipă, apoi Jackson răspunse:

— Am mers să beau ceva după muncă. M-am uitat la fotbal. Apoi m-am dus acasă.

— A, bun, cine a jucat?

O nouă ezitare ușoară, apoi:

— Southampton cu Watford. Am câștigat fără probleme.

— Și în ce crâșmă era asta?

— Saracen's Head, lângă spital.

— Puțin cam departe, nu-i așa?

— Sunt și crâșme mai aproape de birou, dar acolo berea e mai bună, așa că…

— Și te-ai dus cu colegii?

— Nu, m-am dus singur.

— Bun, răspunse Charlie, notându-și ceva în carnețel. La cât ai zice că ai ajuns acasă?

— Puțin după miezul nopții, cred.

— Destul de târziu pentru o zi de lucru, nu-i așa? răspunse Charlie zâmbind.

Pentru prima oară, Jackson păru să nu-și găsească cuvintele.

— E ceva obișnuit să ajungi atât de târziu? continuă ea.

— Nu neapărat, dar nu e o crâșmă din aia unde te dă afară după ultima comandă.

— Se mai rămâne și după ora închiderii, nu-i așa?

— Ceva de genul ăsta.

— Nu știam că se face asta și marți seara.

Charlie zâmbi din nou, însă Jackson îi răspunse doar cu o grimasă încordată. Era agitat și stânjenit, iar răspunsurile lui erau puțin prea rigide pentru gustul ei. Poate că exista o explicație complet nevinovată – majoritatea oamenilor deveneau încordați imediat ce vedeau o legitimație –, dar Charlie bănuia că nu era vorba de asta. Din fericire, exista o metodă sigură de a afla.

— Numărul dumitale de telefon a apărut într-o anchetă a noastră referitoare la moartea lui Jake Elder. Cadavrul lui a fost găsit la primele ore ale acestei dimineți într-un club de noapte din Banister Park. Probabil ai auzit știrea la radio.

Jackson aprobă din cap, dar nu spuse nimic.

— De pe telefonul dumitale au fost trimise mai multe mesaje către domnul Elder. Mesaje de Snapchat pentru organizarea unor întâlniri cu el…

— Eu n-am trimis niciun mesaj.

— Deci nu-l cunoști pe domnul Elder?

Jackson scutură din cap.

— Ai vizitat vreodată Camerele de Tortură?

— Nu, răspunse Jackson rapid. Nici n-am auzit vreodată de ele până azi-dimineață.

— Și n-ai folosit niciodată serviciile domnului Elder?

— Bineînțeles că nu.

— Nu ai luat legătura cu el deloc?

— Nu.

— Bine atunci, știu că ești un om ocupat, așa că nu te mai deranjez.

Charlie văzu ușurarea de pe fața lui Jackson.

— Dar, înainte de asta, ți-aș fi recunoscătoare dacă ai fi de acord să oferi o mostră de ADN. Doar ca să-ți putem tăia numele de pe listă.

— E evident că telefonul meu a fost clonat sau că cineva de la voi a făcut-o de oaie. Cum am spus, nu l-am cunoscut pe tip, nu ne-am întâlnit niciodată…

— Știu că pare ceva intruziv, dar, cum am stabilit că noaptea trecută erai în oraș, în vecinătatea clubului respectiv, trebuie să te eliminăm din investigațiile noastre și, crede-mă, asta e cea mai rapidă metodă.

— Nu sunt sigur. Deja am întârziat la următoarea mea întâl…

— E dreptul dumitale să refuzi, dar mai târziu te putem obliga să ne oferi o mostră. Așa că, ce spui? Am aici un bețișor cu vată. Procesarea durează doar câteva ore, și asta e tot. Dacă iese bine, nu te mai bat la cap niciodată.

Continuând să sporovăiască degajat, Charlie scoase din geantă tubul în care se afla bețișorul cu vată. Jackson o privea lung, fără să spună nimic. Înainte avusese o expresie furioasă, acum doar una absentă. Părea hotărât să se opună, prefăcându-se că nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat, dar Charlie mai făcuse asta de multe ori și știa că jovialitatea insistentă învinge adesea cele mai aprige obiecții. Dacă nu le dai un prilej să te contrazică, nu mai au cum să scape.

Acesta fiind și motivul pentru care, în ciuda ostilității lui evidente, Paul Jackson deschise acum gura. Charlie strecură capătul bețișorului înăuntru, extrase celulele epiteliale necesare și îl închise în tubul de plastic transparent.

— Gata, am terminat, spuse ea. Mulțumesc pentru timpul pe care mi l-ai acordat.

Dădu mâna cu Paul Jackson și o luă spre ușă. După câteva clipe, ieșea din hol, îndepărtându-se rapid de clădire. Riscă o privire în spate, în timp ce

mergea. Interviul o făcuse suspicioasă, și nu fu surprinsă de ceea ce văzu.

Paul Jackson o urmărea de la fereastră.

25.

— Mie nu-mi place să trag cu ochiul, dar ce poți să faci când defilează prin fața ta?

Detectivul-agent McAndrew oftă în sinea ei, dar zâmbi atunci când luă cana de ceai care îi era oferită. Bătuse la uși toată după-amiaza, avansând încet pe strada lui Jake Elder. Elder nu era genul de om care se implica în evenimentele comunității și rareori fusese văzut în timpul zilei de ceilalți proprietari. Deocamdată, strânsese prea puține informații despre Elder și activitățile lui. Acum se aștepta să primească prea multe.

Stătea pe scaun în camera din față a lui Maurice Finnan. Soția acestuia murise cu mai mulți ani în urmă, dar „camera cea bună" era în continuare ca scoasă din cutie, în conformitate cu standardele stabilite de scumpa lui Geraldine. Canapele imaculate, dantele de un alb imaculat, o imitație de covor persan – întreaga cameră avea aerul unui exponat de muzeu. Era genul de mediu care o făcea pe McAndrew, stângace din fire, să se simtă agitată. A vărsa ceaiul aici ar fi putut declanșa apocalipsa.

— Veneau și plecau la orice oră, și nu erau vizite sociale, dacă mă înțelegi, insinuă el subtil.

— Înțeleg. Ți-a atras atenția cineva anume?

— Nu neapărat, răspunse el. Nu vin costumați, înțelegi? Sunt oameni care arată normal – probabil avocați, contabili și așa mai departe. Îmi imaginez că lucrurile de felul ăsta îi atrag întotdeauna pe cei care au o conștiință vinovată.

Îi făcu cu ochiul lui McAndrew, în mod evident încântat că are ca public o femeie tânără. McAndrew simțea că Maurice e un tip singuratic și își reaminti să nu-l judece prea aspru.

— L-ai văzut vreodată pe domnul Elder cu un iubit? Cu o iubită?

— E derutant, nu? replică Maurice. Nu prea. A existat un tip acum câteva luni – unul înalt, cu păr castaniu tuns scurt și piept solid –, dar n-a rezistat prea mult. Ciudat e că pe *el* l-am văzut rar – pe acest Jake, vreau să spun –, îi vedeam doar pe vizitatorii lui cum intră și ies. În timpul zilei, era liniște, dar, cum cădea întunericul, îi vedeai cum apar la ușa lui de la intrare. Trei, patru, uneori și mai mulți pe noapte. Poți să spui ce vrei despre el, dar muncea din greu.

McAndrew zâmbi, de data asta sincer – deși limbut, cusurgiu și băgăreț, Maurice avea un simț al umorului dezvoltat.

— Nu mi-am dat seama niciodată ce anume face pentru ei, chiar dacă un om bătrân ca mine poate să formuleze unele presupuneri. Totul era foarte discret, dar veneau și plecau întotdeauna la fix, înțelegi? Nu-ți trebuie prea multă imaginație ca să-ți dai seama, nu-i așa?

McAndrew dădu să intervină, dar Maurice i-o luă iar înainte.

— Fiecare cu gusturile lui, ăsta a fost întotdeauna mottoul meu. Dar trebuie să putem trăi cu toții aici, nu-i așa? Copii, pensionari, mămici și tătici. Și nu știi niciodată pe cine o să atragă un loc ca ăsta. Apoi mai e și prețul caselor. Imediat ce se află că lângă tine e un bordel… Scuză-mă, draga mea, te plictisesc cumva?

McAndrew își dădu seama că privirea ei rătăcise spre fereastra pe care se vedea apartamentul lui Jake. Ieși din transă și se întoarse iar spre Maurice.

— Nicidecum.

— Ești foarte drăguță, dar nu te pricepi să minți și știu că ești ocupată. Mi-am notat câteva numere de înmatriculare, în caz că poliția s-ar apuca vreodată să facă ceva în privința asta, stai să văd dacă le găsesc…

Se duse în grabă spre bufet. McAndrew îi mulțumi, recunoscătoare că timpul petrecut aici nu fusese irosit complet. Era greu să mergi din ușă în

ușă – sperând c-o să-ți surâdă norocul – când știai că adevărata muncă de poliție are loc altundeva.

— Bun, să începem cu începutul – asta e din martie 2013, spuse Maurice voios.

Se așeză și deschise carnețelul mare la prima pagină. McAndrew oftă iar. Poate că Maurice deținea informații importante pentru anchetă. Poate că nu. Indiferent de variantă, un lucru era clar – avea să mai rămână la el o lungă vreme.

26.

— Nu-mi spune. Lasă-mă să ghicesc. Am talent la lucrurile astea.

Helen nu spuse nimic. Tocmai petrecuse câteva ore demoralizante cutreierând zone industriale și nu avea chef de jocuri. Două dintre companiile care figurau în bucata ei din listă intraseră în lichidare, alta refuzase să vorbească fără avocat și alte două erau fundături, neavând nicio tranzacție recentă care să corespundă profilului.

— Mă uit la tine și văd… cleme pentru sfârcuri, cătușe de *bondage* și poate o cușcă pentru penis, pentru acea persoană specială din viața ta, spuse tărăgănat bărbatul cu barbă.

— Ei bine, delectează-te cu asta, răspunse Helen, deschizându-și legitimația. Putem să stăm de vorbă undeva?

— N-o să scoți nimic de la mine fără mandat.

Stăteau pe cutii de carton, în camera din spate. De fapt era aproape un depozit, dar, în mod evident, Steven Fincher se considera pe terenul lui și era hotărât să se folosească de acest avantaj.

— Dacă așa vrei să procedezi, foarte bine, răspunse Helen. Dar faptul că nu cooperezi îmi sugerează că ai ceva de ascuns.

— Aiurea.

— Și orice anchetă oficială a afacerilor tale va fi în mod necesar foarte cuprinzătoare. Înțeleg că ești la zi cu declarațiile fiscale, asigurarea națională și așa mai departe.

Fincher miji ochii, dar nu spuse nimic.

— Așa că poate ar fi mai bine pentru toată lumea dacă ai face ce-ți cer. Ai o listă la zi cu tranzacțiile recente?

— Bineînțeles. E o afacere legală.

— Mă bucur foarte mult să aud asta. Și înțeleg că vinzi aceste articole: bandaje ude, legături de

piele, bandă adezivă?

— Bineînțeles.

— Ai vândut vreunul dintre articolele astea în ultimele trei luni? Fie individual, fie la pachet?

Fincher deschise mormăind un dosar mare și scoase din el un registru pătat cu ceai. Helen îl urmări atent cum își trece degetul peste coloane. Edwards nu avusese niciun succes în căutările lui, și nici ceilalți detectivi-agenți – opțiunile lor începeau să se termine rapid.

— S-ar *putea* să fie asta, spuse Fincher prudent.

— Continuă.

— Trei bandaje ude, albastre, două legături de piele cu catarame aurii și o rolă de bandă adezivă argintie.

Helen dădu din cap, ascunzându-și însuflețirea crescândă. Mai devreme, făcuse o descriere în mod deliberat vagă a articolelor, dar Fincher tocmai descrisese în detaliu armele crimei.

— Au fost cumpărate din magazin?

— Nu, prin curierat.

— Știi numele companiei care le-a livrat?

— Bineînțeles că știu. Eu le-am livrat.

— Deci ai văzut persoana căreia i le-ai livrat? spuse Helen rapid.

— Nu. Casa era abandonată. Dar era categoric adresa corectă, iar formularul de comandă conținea instrucțiuni să le bag în cutia de scrisori dacă nu e nimeni acasă. N-am mai primit nicio veste după aceea, așa că am presupus că totul e în ordine…

— Cum a plătit pentru marfă? întrebă apoi Helen pe un ton dur, din cauza dezamăgirii.

— Cu cardul.

— Și mai ai datele cardului?

— Sigur, răspunse Fincher, căutând prin alt dosar. Am numărul cardului, numele posesorului și…

Bărbatul scoase din dosar o chitanță, cu un gest ostentativ.

— … am și adresa lui de acasă.

27.

— Cine e? Ce vrei?

Emilia își înăbuși zâmbetul. Era încă devreme în Los Angeles și David Simons părea derutat și doar pe jumătate treaz. Vocea lui spartă și propozițiile întretăiate sugerau că probabil fusese în oraș jumătate din noapte. Nu era o situație ideală – era posibil să fie încă beat sau drogat și putea să se emoționeze –, dar principalul era să ajungă la el înaintea poliției. Polițiștii aveau să încerce să ia legătura cu el, însă erau prea puțini pentru ceea ce părea deja să devină o anchetă majoră.

Simons era cameraman freelancer și avea un site cu toate datele de contact necesare, iar Emilia îi apelase întruna mobilul de la începutul după-amiezii. Ore întregi apelurile intraseră în căsuța vocală, dar, în cele din urmă, el își deschisese telefonul, iar ea dăduse lovitura.

— Numele meu e Emilia Garanita. Sunt jurnalistă.

— E vorba de film? Trebuie să discuți cu cineva de la publici…

— Nu, e vorba de Jake Elder. Mă întrebam dacă ai auzit vestea?

Tăcere la celălalt capăt. Emilia și-l imagina pe Simons amețit, stând în capul oaselor în pat și încercând să proceseze ceea ce tocmai auzise.

— Ce veste? spuse el în cele din urmă.

— Îmi pare rău că trebuie să-ți spun… dar Jake a fost ucis noaptea trecută.

— Nu înțeleg. E o glumă?

— E greu de asimilat și te rog să primești sincerele mele condoleanțe. Știu că tu și el ați fost foarte apropiați.

Încă o tăcere lungă. Respirația lui Simons era scurtă și neregulată.

— A fost ucis?

— Da, la un club de noapte numit Camerele de Tortură, în Southampton. Îl știi?

Prima întrebare provocatoare, ca să vadă dacă Simons avea s-o mintă.

— Da, îl știu. Dar tot nu înțeleg. A fost implicat în vreo bătaie?

— Nu, nimic de felul ăsta.

— A fost un accident? Ceva n-a mers bine?

Chiar și cu ecourile pe care le avea conexiunea telefonică, Emilia auzea tremurul din vocea lui David Simons.

— Se pare că a fost omorât. Și, la fel ca toată lumea, încercăm să ne dăm seama de ce. Pot să te întreb când l-ai văzut ultima oară?

— Dumnezeule… eu… e greu de asimilat.

— Știu… Și îmi pare rău că ți-am dat o veste îngrozitoare. Dar m-am gândit că ai vrea să afli imediat.

— De ce? Cine ești?

— Lucrez pentru un ziar, dar l-am cunoscut pe Jake. Dat fiind că voi ați fost foarte apropiați, m-am gândit că ai vrea să afli.

Încă o tăcere lungă.

— Sunt sigură că acum o să vrei să te întorci aici, dar asta probabil o să însemne că o să pierzi niște lucrări, ca să nu mai vorbim de costul zborului din Los Angeles, așa că voiam să-ți sugerez să acoperim noi cheltuielile.

— Nu sunt sigur…

— Iar la schimb nu vreau decât zece minute din timpul tău. Acum. Ce zici?

Tranzacția era deja încheiată – Emilia simțea că David vrea să vorbească, că vrea să afle mai multe despre ce se întâmplase cu fostul lui iubit. Își luă un ton consolator, spunând cuvintele potrivite și oferindu-i condoleanțele ei, în tot acest timp savurând duplicitatea situației. Spuse că îi pare rău să-i aducă o asemenea veste – însă adevărul era foarte diferit.

Faptul de a fi vestitoarea morții avea ceva foarte palpitant.

28.

— Nu ți-am mai văzut fața până acum.

Bărbatul îmbrăcat din cap până-n picioare în piele neagră o prinse pe Sanderson de bărbie și îi întoarse capul într-o parte, ca să-i admire fața machiată.

— Am venit de curând în oraș.

— Și cum să-ți spunem, nou-venito?

— Rose.

— O roză cu țepi, fără îndoială. Vino pe aici, o să te prezint celorlalți…

Bărbatul solid o conduse pe Sanderson pe un coridor lung. Duliile fără becuri atârnau din tavan și doar câteva aplice slabe de pe perete îi salvau pe cei doi de beznă. Sanderson era încântată să simtă într-o parte oțelul tare al bastonului, în timp ce se îndepărtau tot mai mult de lumină.

În curând, ajunseră la o altă ușă. Însoțitorul ei – care se prezentase drept Dennis – bătu în ea și, după câteva clipe, vizeta ușii se deschise.

— Carne proaspătă, spuse Dennis cu un rânjet larg pe față.

Peste câteva clipe, ușa se deschise și intrară rapid înăuntru. Sanderson se întrebă dacă mobilul ei funcționa aici, mai ales că acum păreau să se îndrepte spre un fel de subsol, dar nu îndrăzni să se uite la telefon. Ochii lui Dennis erau ațintiți asupra ei.

Degustarea începu după câteva minute. Cincisprezece sado-masochiști devotați se strânseseră în cerc, savurând caracterul subversiv și tainic al întâlnirii lor. În mod normal, ar fi discutat despre cele mai bune practici erotice, comparându-și observațiile, dar astăzi exista un singur subiect de conversație. Trecuseră mai puțin de douăzeci și patru de ore de la moartea lui Jake,

dar tragicul eveniment deja transmisese unde de șoc în întreaga comunitate.

Dennis o așeză pe Sanderson lângă el, comportându-se ca prieten și susținător al ei, chiar dacă o „cunoștea” doar de câteva minute. Sanderson luase legătura cu el prin intermediul unui site – *Frăția* – și, după câteva mesaje de tatonare, el îi trimisese un scurt e-mail cu o adresă și o dată. Sanderson ajunsese cu cinci minute mai devreme – suficient ca să verifice că echipajul de sprijin era la locul lui –, apoi sunase la ușă. Dennis rămăsese aproape de ea tot timpul și Sanderson se întreba dacă făcea asta cu toți membrii noi sau dacă avea ea ceva special.

— Unui amic din Bevois Mount i s-a întâmplat ceva asemănător, spuse un bărbat care părea să fie îmbrăcat în satir. L-a adus la el acasă pe un tip pe care abia îl cunoscuse. Iar tipul l-a legat complet și l-a jefuit.

— Am cunoscut și eu o tipă de genu' acesta – o târfă mică și rea, adăugă vecina lui, îmbrăcată din cap până-n picioare în latex, cu excepția plasei din dreptul abdomenului. Dădea anunțuri că vrea parteneri, dar, imediat ce apăreau, iubitul fetei și prietenii lui săreau pe ei. Au rupt în bătaie câțiva oameni.

— O persoană cu care n-ai vrea să ai de-a face e fostul meu iubit, spuse alta, primind aprobări unanime. Dacă îl prinzi în noaptea nepotrivită, te omoară cum te vede. Dacă n-ar fi la pârnaie, aș zice c-a fost el.

— Dar asta e altceva, nu-i așa? interveni Sanderson, făcând un gest de respingere a tuturor acestor sugestii. Cred că e o crimă motivată de ură.

— Nu, replică Dennis imediat, dacă ar fi o crimă din ură, făptașul ar fi spus asta mai explicit. Ar fi umplut rețelele de socializare cu discuții despre poponari, ciudați…

— Atunci ce să fie? întrebă Sanderson.

— A fost cineva din *interiorul* comunității, cineva căruia îi place Jocul Riscant.

În mod evident, această idee nu era binevenită, astfel că urmă o dezbatere furioasă. Sanderson nu spuse mare lucru, încântată de paravanul pe care i-l oferea disputa. Știa că Jocul Riscant înseamnă BDSM extrem, ducerea dominatului până în pragul morții prin lipsirea de oxigen, dar altceva nu prea știa și nici nu dorea să fie atrasă în discuție.

— Vă gândiți la cineva anume? interveni ea. Pare că știți multe despre asta.

Comentariul ei îi era adresat lui Dennis, pe un ton suficient de provocator cât să-i smulgă un răspuns.

— Păi, eu eram acasă, răspunse Dennis, prefăcându-se ofensat de insinuare. Mama se simțea rău, așa că pe mine puteți să mă eliminați.

Urmă o discuție de câteva minute despre starea mamei lui Dennis. Sanderson își ascunse cât mai bine frustrarea, așteptând ocazia de a readuce conversația spre subiectul care o interesa.

— Ei bine, eu n-o să-mi asum niciun risc până când nu știu ce se întâmplă, spuse ea atunci când conversația începu din nou să treneze.

— Îți plac chestiile dure, nu-i așa, scumpo? interveni adepta latexului.

— Nu la fel de mult ca lui Dennis, spuse Sanderson pe un ton insinuant, smulgându-i încă un zâmbet discret noului ei prieten. Haide, tu cunoști bine comunitatea. Ajută o fată care s-a mutat de curând în oraș. Nu vreau să dau de belele chiar de la primul contact propriu-zis cu cineva din comunitate.

Dennis se gândi o clipă, apoi spuse:

— A existat cineva. Tuturor le place să forțeze puțin nota, dar persoana asta era de-a dreptul crudă. Nu era în toate mințile – ba mergea, ba nu mergea la psihoterapie, plus că lua droguri și pastile, iar jumătate din timp nu știa pe ce lume se

află. O singură dată în viață mi-a fost frică… atunci.

— Cine e? răspunse Sanderson, păstrând o voce neutră. Nu ne tachina, Dennis.

— Mi-ar plăcea să-ți spun, dar înainte aș vrea să am ceva mai multă încredere în tine. Și încrederea se *câștigă,* nu-i așa, Rosie?

Paisprezece perechi de ochi se întoarseră spre Sanderson.

— Așa că ce-ar fi să ne spui povestea ta? continuă Dennis.

— Îți arăt ce am, dacă-mi arăți și tu ce ai?

— Ceva de genu' ăsta, spuse Dennis, lăsându-se pe spătarul scaunului. Și începe chiar de la început. Vreau să aflu *totul* despre tine.

29.

Helen se opri pe trepte și își strânse haina în jurul ei, încercând să se încălzească. Soarele apusese și temperatura scăzuse abrupt. Helen își vedea aburul respirației unduind în fața ei, în timp ce apăsa a treia oară pe sonerie.

Cardul de credit folosit la achiziționarea instrumentelor de tortură îi aparținea lui Lynn Picket, o mamă singură care stătea într-o locuință socială din Totton. La primele țârâituri ale soneriei, nu răspunsese nimeni, dar Helen auzi acum pe cineva care venea la ușă și se pregăti pentru ce avea să urmeze.

•

— Arăt eu a femeie care folosește chestii din astea?

Helen era acum în sufrageria lui Lynn, ținându-și echilibrul pe marginea unei canapele care cunoscuse și perioade mai bune. În mod evident, nu era cel mai bun moment pentru vizite – Lynn avea trei copii și toți păreau a fi în diverse stadii ale indignării, suferinței sau apoplexiei –, dar Helen nu voia să se lase descurajată de asta sau de răspunsul agresiv al lui Lynn. Știa că practicanții de *bondage* sunt de toate tipurile.

— Ei bine, nu folosesc, pufni Lynn. N-am nici timp, nici bani pentru așa ceva.

— Ai un calculator, Lynn?

— Nu, n-am.

— Tabletă?

— Am un laptop pe care-l folosesc copiii. Dacă vrei să te uiți în el, n-ai decât. Dar nu-l folosesc decât ca să se uite la canale pentru copii. Nu există nimic de genul *ăsta* pe el.

Lynn se uita pe lista de achiziții sado-maso pe care i-o dăduse Helen.

— Dar smartphone?

— Bineînțeles, cine n-are? Uită-te cât vrei în el.

Îi aruncă lui Helen un telefon foarte ciobit, cu ecranul crăpat.

— Deci ești sigură că n-ai achiziționat aceste articole?

— Știu ce am cumpărat și ce nu. Plus că nici nu știu ce sunt jumate din lucrurile astea. Ce e un bandaj ud, pentru numele lui Dumnezeu? Pare ceva cu care mi-aș putea șterge fetița la fund…

— Are cineva acces la cardul tău de credit? o întrerupse Helen. Iubiți, rude, prieteni…

— Nu, nu-l scap din ochi. Și cu siguranță n-aș avea încredere să i-l dau unui tip.

— Cumperi de pe internet?

— Da, cumpăr, dar nu de pe site-uri din astea, iar dacă nu mă crezi, poți să te uiți la extrasele mele de cont. Le am pe trei sau patru ani în urmă, poate mai mult.

Ieși val-vârtej din cameră să le caute, lăsând-o singură pe Helen, care se uită la istoricul căutărilor, deși făcea asta doar de formă – o credea pe Lynn. Ceea ce însemna că cineva îi clonase cardul de credit.

Era un gând alarmant, care sugera un nivel de rafinament infracțional la care Helen nu se așteptase. În mod evident, ucigașul nu era un amator – era un as al tehnologiei, expert în acoperirea propriilor urme. Ceea ce o făcea pe Helen să se întrebe care era strategia lui – și ce ar fi putut să facă în continuare acest ucigaș alunecos.

30.

Ochii lui Charlie erau ațintiți asupra casei. Paul Jackson plecase de la bancă la apusul soarelui, iar Charlie îl urmărise. Spre surpriza ei, se dovedise a fi o sarcină mult mai dificilă decât de obicei – Jackson era pe bicicletă, astfel că ea era mereu în pericol de a-l pierde în traficul aglomerat din centrul orașului. Dar ceva îi spunea lui Charlie că merita efortul, de aceea continuase și îl urmărise până acasă. Încă nu primiseră rezultatele ADN-ului său, dar Jackson o mințise – Charlie era sigură de asta – și fusese în mod evident zguduit de vizita ei.

Charlie își înăbuși un căscat și scoase din pungă ultimul chips Doritos. Era aproape de miezul nopții acum – stătea aici deja de peste patru ore – și până acum răbdarea îi adusese prea puțină răsplată. Jackson se întorsese acasă, o salutase pe soția lui și apoi luase cina la televizor. Rămăseseră împreună până puțin după ora zece, când Jackson se dusese la etaj. Nicio lumină nu se aprinsese în fața casei, așa că Charlie hotărâse să se ducă în spatele casei. Casele de aici aveau grădini lungi, iar după ce se urcă pe un container de gunoi de pe strada vecină, Charlie văzu o lumină aprinsă într-o cameră mică din spatele casei. Era oare un fel de birou? O magazie de la mansardă? Ce făcea acolo?

Charlie rămase pe loc timp de douăzeci de minute, dar era frig în seara aceea, iar când crâșmele începură să se golească, își abandonă postul și se întoarse la căldura relativă a Renault-ului Twingo. După câteva minute, își primi răsplata când îl văzu pe Paul Jackson întorcându-se în camera din față și sărutând-o de noapte bună pe soția lui, care se ducea la culcare. Jackson rămase acolo, uitându-se la televizor, dar aruncând din când în când o privire spre etaj.

Avea oare să se aventureze afară în seara asta? Charlie se uită la ceas. Iubitul ei, Steve, nu fusese încântat când îl sunase să-i spună că nu avea să vină acasă. De obicei, Charlie ajungea acasă la timp ca s-o îmbăieze și s-o culce pe Jessica, dar, chiar dacă știa că slujba ei era imprevizibilă, Steve devenea morocănos când ea nu apărea.

Dintr-odată, Charlie simți că e o neghiobie să stea aici de una singură, când ar fi putut să fie acasă, în pat, cu familia ei. Munca de poliție îi invada tot mai mult viața personală, dar ar fi fost greu ca lucrurile să meargă altfel. Voia să facă o arestare importantă, să capete un pic de notorietate, fie și doar ca să scape de senzația că era într-o perioadă de probă. Privirea ciudată din partea lui Sanderson și o remarcă sexistă stupidă din partea unui agent de rang inferior fuseseră suficiente ca s-o facă să simtă că încă trebuie să dovedească ceva, în ciuda promovării.

Așa că, de asta, nu avea să plece nicăieri. Chiar dacă era trecut bine de miezul nopții, avea să mai rămână o oră.

31.

— Știam că e momentul să fac o schimbare. Adică, nimeni nu are nevoie de asemenea abuzuri, nu-i așa?

Sanderson intrase adânc în povestea ei despre un iubit violent și nepăsător. În ciuda faptului că, în realitate, era singură de un an și jumătate, se descurca destul de bine, presărându-și povestea cu o grămadă de detalii savuroase.

— Și ce-ai făcut, scumpo? răspunse Dennis, cu ochii în continuare ațintiți asupra ei.

— L-am lăsat lefter și mi-am văzut de drum. Economisise aproape zece mii pentru o Mazda îmbunătățită și i-am luat pe toți, până la *ultimul* penny.

Unul dintre cei de față șuieră, smulgând un zâmbet din partea lui Sanderson.

— Ar fi trebuit să vedeți ce SMS-uri îmi trimitea. Absolut abjecte. Am răspuns la câteva, apoi, când am ajuns pe autostrada M25, mi-am aruncat telefonul pe geam.

— O viață nouă, spuse adepta latexului.

— Exact.

— Și de cât timp te ocupi cu *asta*? spuse Dennis, arătând spre subsolul în care erau acum.

— Aproape de când am devenit matură.

— De ce?

— Ce rost are să mergi în linie dreaptă? Viața e mai distractivă dacă te abați puțin.

— Și ce ești – activă sau pasivă?

— Pasivă. Îmi place să fiu disciplinată.

— Atunci ai venit unde trebuia.

Apoi Dennis se ridică și se duse la perete, trecându-și degetele peste lanțurile groase prinse de el.

— Atunci ce-ar fi să-ți fac o probă? Să vedem dacă îți place stilul de Southampton…

Se auziră câteva chicote dinspre grup, care își mută atenția de la Dennis la Sanderson. Asta

veniseră să vadă? Poate că Dennis nu glumise când vorbise despre „carne proaspătă”.

— Toate la timpul lor. Mai întâi va trebui să *te* cunosc și eu puțin mai bine.

— Ce se vede aia e, spuse Dennis, deschizându-și brațele în fața ei.

— Îhî, spuse Sanderson. Încă nu ești sincer cu mine, Dennis. Mai devreme voiai să-mi spui ceva pe post de avertisment.

— Se poate zice și așa, chicoti satirul.

— Te gândeai la cineva în timp ce vorbeai, spuse Sanderson ignorând gluma. Cineva de care ar trebui să mă feresc.

— De ce ești atât de interesată de persoana asta, de fapt?

— Pentru că, în mod evident, ai avut de suferit și tu de pe urma ei.

— Poate.

— De ce nu vrei să vorbești despre ea? Ți-e frică de ea?

— Bineînțeles că nu, răspunse Dennis tăios.

Dar Sanderson nu-l crezu.

— Atunci?

Dennis ezită. Era oare intimidat de această persoană misterioasă? Sau aici nu se obișnuia să se dea nume?

— O cheamă Samantha. E o femeie transsexuală care urmează să-și facă operația de schimbare de sex.

— Ce ți-a făcut? întrebă Sanderson, reținând numele.

— Aproape m-a omorât, asta a făcut, răspunse Dennis concis.

Sanderson dădu din cap cu o expresie înțelegătoare, dar nu spuse nimic. Dennis avea să dea detalii – îi trebuia doar un mic răgaz ca să se adune.

— M-a legat de mâini și de picioare și mi-a pus o glugă de privare senzorială. Nu trebuie să porți așa ceva mai mult de o oră, dacă nu vrei s-o iei

razna, dar ea m-a lăsat așa cinci ore. M-am panicat, nu puteam să respir, dar ei părea să-i facă plăcere. M-a agresat, mi-a spus că așa merit, chiar a râs la un moment dat.

Vocea lui Dennis tremura în timp ce spunea asta. Nu mai era un personaj obraznic și amuzant, cum se pretindea a fi. Crezuse sincer că avea să moară în timpul acelei experiențe.

— E posibil să se fi dus la Balul Anual? întrebă Sanderson.

— Nu-l ratează niciodată.

— Și unde o poți găsi de obicei? Unde stă?

— Ei, asta e marea întrebare, nu-i așa?

— Știi?

— Poate știu, poate nu știu. Dar cred că am spus deja mai mult decât suficient. Nu-mi place deloc Samantha, dar și mai puțin îmi place poliția. Așa că a venit timpul să pleci.

În timp ce spunea asta, paisprezece perechi de ochi se rotiră spre ea. Sanderson deschise gura să răspundă, dar Dennis continuă imediat:

— Cred c-ar trebui să mai lucrezi puțin la rolul ăsta, *Rose.* Expresia de groază din ochii tăi când ți-am sugerat puțin gâdilat și plesnit te-a dat de gol complet. Tu de fapt te dai în vânt după poziția misionarului, nu-i așa?

Acum o privea cu ostilitate fățișă. Atmosfera se schimbase brusc și Sanderson ar fi vrut să iasă cât mai rapid posibil din acel subsol. Își supraapreciase posibilitățile, forțase prea mult. Acum, tot ce mai putea face era să se retragă, așa că se ridică și o porni repede spre ieșire, urmărită de treizeci de ochi acuzatori.

32.

— N-o să mai pot veni.

Angelique ridică privirea și făcu o scurtă pauză.

— S-a întâmplat ceva?

— E vorba de muncă, răspunse Helen. O să plec des în străinătate, așa că…

Helen nu era mincinoasă din fire și asta se vedea. Din fericire, acesta era un mediu în care era puțin probabil să apară întrebări stânjenitoare.

— Atunci hai să profităm cât mai mult acum, răspunse Angelique. Ca să-ți aduci aminte de mine.

Dominatoarea zveltă avansă și o prinse pe Helen de încheietura mâinii.

— Fără legare în seara asta, spuse Helen ferm.

Angelique se opri. Expresia de pe fața ei îi sugera lui Helen că ar fi avut multe de spus. Angelique era binecunoscută în cadrul comunității sado-maso și probabil că auzise de uciderea lui Jake. Dacă ar fi cunoscut-o pe Helen ceva mai bine, ar fi vorbit despre asta – în mod evident, știrea îi zguduise pe oameni –, dar ele abia se știau, așa că nu spuse nimic. Helen o vizitase pe Angelique de câteva ori în ultimele trei luni. Încercase să se lase de obiceiul ei, dar, când nevoia devenise prea puternică, căutase companie contra cost. De data asta, căutase companie feminină, sperând că asta avea să scoată din ecuație atracția sexuală – care o distrusese de mai multe ori până atunci.

În general, funcționase destul de bine, și Helen se bucura să poată folosi serviciile lui Angelique, atunci când apărea nevoia. Dar știa că aceasta avea să fie ultima ei vizită. Trebuia să absenteze din această lume pe durata anchetei. Era greu să-și dea seama cu ce avea să umple golul – deja alerga de trei ori pe săptămână și fuma mult mai mult decât

ar fi trebuit – și se întreba ce alte compulsii ar fi putut să se ivească în absența lui Angelique. În timp ce se întorcea acasă cu motocicleta de la Lynn, încercase să se convingă să nu meargă. Dar, în seara asta, mintea îi era stăpânită de tenebre, iar vestea că Sanderson fusese demascată atât de rapid fusese picătura care umpluse paharul.

Îi făcu semn din cap lui Angelique, își relaxă trupul și așteptă prima lovitură. Ziua aceea fusese groaznică în foarte multe feluri, și nu putea scăpa de imaginile neplăcute care i se învălmășeau în minte. Expresia de dezgust de pe fața lui Mike Elder, cadavrul rece al fiului său pe masa de oțel inoxidabil și – străfulgerând printre toate astea – imagini ale trecutului *ei.* Fața batjocoritoare a lui Mike Elder părea să alterneze cu cea a tatălui ei, în timp ce supusa Moira părea să meargă mână în mână cu imagini ale mamei ei, care întorcea și celălalt obraz în timp ce abrutizatul ei soț își bătea, tortura și viola propria progenitură. Helen nu era părinte – și știa în adâncul sufletului că nici nu avea să fie vreodată –, dar tot simțea o furie aprigă și primitivă față de cei care abăteau o cruzime atât de groaznică asupra celor apropiați. Evenimentele de astăzi o duseseră înapoi în timp, pe vremea când era fetiță, amintindu-i de frica, neputința și groaza intensă pe care doar un copil le poate simți. O umpluseră de o furie teribilă, dar și de o tristețe fără seamăn. Acesta fusese ritualul ei de la naștere, ca și al lui Jake.

Cravașa o mușcă de spate, smulgând-o din gândurile ei. Așa se întâmplase întotdeauna – endorfinele o inundau în timp ce se concentra asupra ritmului și forței bătăii. Acum, în aceste zile atât de tenebroase, avea nevoie de o astfel de eliberare mai mult ca oricând. Și de asta, atunci când Angelique ridică cravașa a doua oară, Helen închise ochii și rosti doar două cuvinte.

— Mai tare.

33.

Cizmele îi tocăneau pe pietrele pavajului, în timp ce mergea pe strada întunecoasă. În seara asta, era pustiu și o liniște de mormânt. Era unul dintre motivele pentru care Helen se folosea de Angelique – apartamentul ei se afla într-un depozit transformat în locuințe de lângă docuri, la adăpost de agitația Southamptonului. Era un loc discret, departe de drumurile aglomerate, și de asta îi plăcea lui Helen.

Ședința fusese dură, dar tot nu se putea liniști. În mod obișnuit, ar fi plecat ușurată, mai fericită și mai optimistă. Dar, în seara asta, avea o povară pe conștiință. Nu doar din cauza a ceea ce îndurase în ziua aceea, ci și pentru că mai avea o misiune de îndeplinit.

Își dăduse seama din clipa în care văzuse fața neînsuflețită a lui Jake, dar conversația cu Charlie făcuse să-i fie cât se poate de clar. Oricât de insensibil ar fi fost din partea ei, trebuia să reteze pentru totdeauna legătura dintre ea și Jake. Își spunea că prin asta se elibera pentru a-l putea urmări pe ucigașul lui, dar tot o făcea să se simtă neloială și nedemnă, ca și cum ar fi fost cumva stânjenită de relația cu el.

Deschise fermoarul buzunarului de la geacă și scoase din el telefonul Samsung ponosit. Îl cumpărase de la o tarabă într-o piață din Portsmouth. Era evident că e furat, dar Helen nu se târguise cu vânzătorul, îi dăduse banii și se dusese la altă tarabă să cumpere o cartelă SIM contrafăcută. Și astfel obținuse un telefon neînregistrat de pe care putea să trimită mesaje care nu puteau fi puse în legătură cu ea. Avea, bineînțeles, telefonul ei pentru treburile de zi cu zi, dar acesta era folosit exclusiv ca să-și stabilească întâlnirile. La început cu Jake Elder, apoi cu alt dominator, Max Paine, și în cele din urmă cu

Angelique. Un mod discret de a organiza acea latură a vieții ei pe care voia s-o păstreze ascunsă.

Helen știa că numărul acesta avea să apară la un moment dat în anchetă, atunci când echipa avea să investigheze comunicațiile lui Jake din trecut. Pe vremuri, Helen îi trimisese SMS-uri regulate lui Jake, stabilind întâlniri, confirmând orele și uneori contramandând ședința atunci când o chema datoria. În ultima vreme, comunicarea dintre ei fusese sporadică, dar el îi trimisese un SMS în urmă cu câteva luni. Era un mesaj destul de inofensiv – îi cerea să-și reia relația profesională – și Helen fusese bunătatea personificată atunci când îl refuzase. Totuși, avea să apară pe lista numerelor de verificat. Evident, echipa de investigație nu putea stabili că Helen fusese la club și existau foarte puține indicii care să-i determine să desemneze numărul ei ca pe unul de interes deosebit, dat fiind cât de neregulat îl folosise Helen. Dar era totuși posibil să încerce să îi urmărească locația și asta ar fi putut duce la unele întrebări stânjenitoare, dat fiind că adesea lua telefonul Samsung și la serviciu.

Astfel că trebuia să pună capăt acum acestei părți a vieții ei. Iarăși se apropiase de cineva care avusese parte de un sfârșit oribil. În astfel de seri, Helen se întreba sincer dacă nu cumva e blestemată. Toți cei pentru care simțea afecțiune, toți cei cu care stabilea orice fel de relație sfârșeau prin a avea de suferit din cauza asta. Sora ei, Marianne, și nepotul ei, Robert, suferiseră, ca și fostul ei iubit, Mark Fuller, iar acum Jake. Oare *ea* era factorul de legătură aici? Era cumva vina ei că acești oameni trebuiau să îndure astfel de orori?

Helen își dădu seama dintr-odată că se oprise, cufundată în gânduri. Se blestemă pentru această neglijență și examină suprafața străzii. În curând, găsi ceea ce căuta, se duse lângă canal și scoase atât bateria, cât și cardul SIM din corpul

telefonului. Se uită încă o dată să nu fie nimeni, apoi aruncă cele trei părți în canal.

Și asta fu tot. Brutal, scurt și definitiv. Ultimul ritual al relației ei cu Jake Elder.

34.

Cine avusese ideea genială de a pune oglinzi în lift?

Charlie întârziase deja la muncă – uitase că în dimineața asta Jessica avea ora de vorbire în public – și dispoziția nu i se amelioră deloc când se văzu în oglinzile care acopereau pereții din tavan până în podea. Hainele erau în regulă, chiar dacă puțin cam strâmte – fața o deprima. Lumina nu era prea bună în lift, dar, chiar și așa, părea epuizată, cu cearcăne adânci și întunecate. Nu era cea mai bună reclamă pentru mămicile cu serviciu.

Ușile se deschiseră cu un bip și Charlie se întoarse cu spatele la oglinzile acuzatoare și străbătu coridorul cu pași mari spre biroul de anchetă. Se opri în fața ușii ca să-și netezească părul, apoi intră cu o energie pe care nu o simțea. Pânda târzie nu dusese nicăieri – Jackson rămăsese acasă toată noaptea –, iar în dimineața asta Charlie plătea prețul. Singura consolare – dacă se putea numi așa – era că nici Sanderson nu avusese mai mult noroc.

Charlie o luă direct spre biroul ei. Dar, când se apropie, încetini pasul, surprinsă să vadă că, în birou, Helen discuta cu doi ofițeri însărcinați cu presa. Aceștia nu apăreau decât atunci când se întâmpla ceva important, iar când privi prin birou, Charlie observă că expresiile tuturor erau diferite. Toți păreau optimiști și energici.

Îi făcu semn lui Edwards să vină, apoi trecu direct la subiect.

— Ce s-a întâmplat?

— În dimineața asta au venit rezultatele ADN.

— Și?

— Avem o potrivire. Paul Jackson. E manager la…

— La Santander, în Shirley. Știu, am vorbit ieri cu el.

— Exact.

Edwards se întoarse, dar Charlie îl opri.

— Ar fi trebuit să mă sune cineva.

— Te-am sunat, dar n-ai răspuns. Apoi m-am gândit că-ți spun când ajungi – te așteptam mai devreme.

— Am fost reținută, spuse Charlie răspicat. Oricum, ce mai așteptăm, ar trebui să mergem…

— Totul e sub control, răspunse Edwards scurt.

Charlie examina deja biroul. Avea senzația neplăcută că știe ce o să urmeze și nu fu deloc surprinsă atunci când Edwards încheie:

— Detectivul-sergent Sanderson s-a dus să-l aresteze.

35.

Știa că asta o să se întâmple, dar, chiar și așa, fu mult mai brutal decât se așteptase el.

Era în mijlocul unei întâlniri regionale – șefii tuturor filialelor din zonă se strânseseră la ceai și biscuiți. Ședințele acestea se prelungeau mereu, deoarece diverși manageri încercau să obțină promovări spunând povești de pe teren, totuși lui îi plăceau. În acest mediu, era un adevărat rege. Îi plăceau deferența, conversația glumeață și, dacă era să fie sincer, puterea.

Sala de ședințe avea pereți de sticlă, așa că toată lumea îi văzu că vin. Asistenta lui, redutabila domnișoară Allen, se străduia să-și păstreze o atitudine profesionistă, dar în realitate era a dracului de speriată și nu spuse nimic atunci când deschise ușa sălii de ședințe și o conduse înăuntru pe femeia înaltă, cu mină serioasă. El nu o recunoscu – nu era cea care venise ieri –, dar își dădea seama după atitudinea ei că e polițistă. Fapt pe care ea îl confirmă, arătându-i legitimația.

— Detectiv-sergent Sanderson, spuse ea cu o voce liniștită și clară. Mă întrebam dacă am putea discuta puțin.

— Bineînțeles. Biroul meu e…

— Cred că ar fi mai bine dacă m-ați însoți la secție.

Drumul rușinii prin birou fu unul scurt, dar lui i se păru interminabil – ochii tuturor angajaților erau lipiți de el. Colegii se trăgeau din calea lui în tăcere, iar peste câteva clipe se trezi că merge pe coridorul bine iluminat spre ieșire.

Nu peste mult timp era pe bancheta din spate a unei berline care mergea cu viteză pe stradă. În timp ce se îndepărta de banca pe care o considera de mulți ani căminul lui fericit, îi zări pe colegii lui

manageri cum se holbează la el prin geamul sălii de ședințe.

Deci asta era. Sfârșitul vechii lui vieți. Și începutul a ceva nou.

36.

— Ce spunem presei?

În vocea lui Gardam se simțea mai mult decât o undă de entuziasm, dar Helen știa că acesta avea suficientă experiență cât să nu se lase dus de val.

— Există deja un interes imens al presei față de acest caz și nu vreau să-i stârnim și mai tare, continuă el. Înțeleg că ai văzut ediția de dimineață a *Evening News*?

Helen confirmă că o văzuse, încercând să-și alunge din minte lugubrul articol de patru pagini al Emiliei Garanita. Era scris ca o manifestare de compasiune față de cel mort, dar în realitate era un masacru la adresa lui Jake și a tuturor „ca el". Helen își dădea seama că Emilia spera ca articolul ei să devină unul de referință și simțea o mică satisfacție că poate avea să-i curme brusc această plăcere.

— Mă gândesc să procedăm simplu, continuă ea. Spunem că un individ ne ajută în ancheta noastră și o lăsăm așa.

— O să se afle că e reținut. Detectivul-sergent Sanderson s-a asigurat de lucrul ăsta. Ce detalii suntem pregătiți să facem publice?

— Genul și, dacă vrei, vârsta, dar nu mai mult, răspunse Helen, notându-și în minte să vorbească cu Sanderson. Nu vrem o vânătoare de vrăjitoare.

— Orice am face, probabil tot o să avem parte de așa ceva, dar da, sunt sigur că ai dreptate. O să le dau cât e de ajuns, nu mai mult. Dacă vrei să vii și tu să spui câteva cuvinte de început…

— Cred că sunt mai folositoare în camera de interviu, domnule.

— Cum dorești. Înțeleg că el e deja la parter, așa că nu vreau să te mai țin. Mă ocup eu de ziariști și te las pe tine să faci ce știi mai bine. Ar fi de

preferat să înăbușim totul din fașă – cât mai repede.

Helen îi mulțumi și se îndreptă spre lifturi. În unele privințe, Paul Jackson era un suspect improbabil, dar avea un trecut comun cu Jake, un apetit pentru exotic și acces la datele cardurilor de credit ale oamenilor. Ucigașii erau de toate tipurile, iar Paul Jackson avea de dat multe explicații. Oare îi putea spune de ce bunul ei prieten fusese ucis cu atâta brutalitate? În timp ce cobora spre zona arestului, Helen simți un val de însuflețire, o senzație că în sfârșit ajungeau undeva. Și, dacă nu cumva se înșelase, și Gardam avea aceeași senzație.

37.

Charlie aşteptă ca Paul Jackson să fie predat sergentului de la recepție ca să acționeze. După ce îl adusese și îi citise drepturile, Sanderson avea zece minute să se adune, în timp ce el dădea telefonul obligatoriu. Zece minute erau mai mult decât suficiente pentru ce avea Charlie de spus.

— N-aș fi crezut că o să te cobori într-atât.

Sanderson se întoarse, surprinsă de brusca apropiere a lui Charlie. Pe fața ei flutură o expresie incertă – oare stânjeneală? –, după care își redobândi calmul.

— Zău așa, Charlie, cunoști procedura. Aveam o pistă, eu eram ofițerul superior de serviciu…

— Jackson a fost pista *mea.* Mi-am pierdut jumătate de noapte ca să-i supraveghez casa…

— Am auzit, răspunse Sanderson cu subînțeles.

— Să nu îndrăznești să mă iei peste picior, se răsti Charlie, cuprinsă brusc de furie. Eu l-am interogat și am scris raportul. *Eu* i-am luat mostra de ADN, pentru numele lui Dumnezeu…

— Nimeni nu neagă asta. Ai lucrat bine. Dar știi cum e șefa în privința asta. Vrea totul făcut imediat…

— Super. Acum dă vina pe ea…

— Bineînțeles că nu.

— Avem același grad, nu poți să-mi furi piste. Doar pentru că misiunea ta sub acoperire a fost un rateu…

— Nu erai aici, Charlie, o întrerupse Sanderson. Ce-ar fi trebuit să fac?

— Ar fi trebuit să mă *suni.* Asta ar fi făcut orice persoană normală. Dar tu ești atât de preocupată s-o impresionezi pe mămica…

— Întreci măsura.

— Atunci neagă. Uită-te în ochii mei și neagă că mi-ai furat arestarea în mod deliberat, ca să dai

bine în fața…

— Du-te naibii.

— Ți-ar plăcea asta, nu-i așa? Ar fi ca pe vremuri…

— Ce se întâmplă aici?

Charlie era aproape nas în nas cu Sanderson, dar se retrase brusc la auzul vocii lui Helen.

— Avem un suspect în arest, continuă Helen, apropiindu-se rapid. Avem zeci de indicii de urmărit, iar cei doi ofițeri superiori ai mei se păruiesc ca două gospodine. De ce?

Nici Charlie, nici Sanderson nu răspunseră. Nu îndrăzneau, dată fiind expresia de pe fața lui Helen.

— Amândouă sunteți aici de suficient de mult timp cât să știți că orice problemă trebuie rezolvată în particular, nu afișată pentru tot restul secției.

Charlie aruncă o privire spre sergentul de la recepție, care, în mod evident, savurase spectacolul.

— Detectiv-sergent Brooks, însoțește-mă în camera de interviu. Detectiv-sergent Sanderson, întoarce-te în biroul de anchetă și condu echipa.

Sanderson deschise gura să protesteze.

— Și nici să nu-ți treacă prin cap să spui ceva, continuă Helen, reducând-o la tăcere înainte să înceapă.

Fără să mai spună nimic, Helen se întoarse și porni cu pas iute spre ușile batante. Charlie o urmă în grabă. Nici nu se obosi să privească spre Sanderson – își dădea seama cum se simte ea acum. Nu că asta ar fi consolat-o – amândouă dăduseră de belea și aveau mult de lucru ca să se răscumpere.

Oricum ai fi luat-o, ziua proastă a lui Charlie tocmai devenise și mai proastă.

38.

— Faceți o greșeală monumentală și, când totul se va termina, vreau să primesc scuze oficiale.

Helen Grace fusese deja surprinsă de două ori de Paul Jackson în cele zece minute de când se cunoșteau. Acordul lui de a răspunde la întrebări înainte de sosirea avocatului său era neobișnuit, ca și decizia de a adopta un ton atât de agresiv. Era fie extrem de încrezător în nevinovăția lui, fie un mincinos desăvârșit.

— Cum am spus, te afli aici pentru că ADN-ul dumitale a fost găsit pe cadavrul victimei, răspunse Helen calm. În saliva de pe obrazul lui și din ureche. E foarte puțin probabil ca laboratorul să fi făcut o *greșeală.* Verifică de două sau trei ori rezultatele…

— Se știe că în locuri din astea se fac mereu greșeli, o întrerupse Jackson. Vase care n-au fost spălate bine, probe care se contaminează reciproc, voi polițiștii arestați tot timpul pe cine nu trebuie din cauza încurcăturilor din laborator.

— Sunt de acord că s-au mai făcut greșeli, dar rămâne faptul că e ADN-ul dumitale. Singurul mod în care ar fi putut să fie contaminat era dacă aveau o mostră a ADN-ului dumitale depozitată de la un alt incident. Așa stau lucrurile? Ai mai fost obligat să oferi poliției o mostră de ADN?

— Nu.

— Atunci singura „greșeală" care se putea întâmpla era ca saliva dumitale să ajungă accidental pe fața domnului Elder. Poți explica cum s-ar fi putut întâmpla asta?

— Habar n-am. Poate că ni s-au intersectat drumurile către serviciu, poate că mergem la aceeași sală…

— Domnul Elder lucrează acasă, are un program complet diferit de al dumitale și, din câte

știm noi, nu folosește nicio sală de sport.

— Atunci nu pot explica.

— Nu te-ai întâlnit niciodată cu el?

— Niciodată. Am spus asta deja de trei ori, la trei polițiști diferiți. Poate că dacă ați încerca să mă ascultați puțin, am putea rezolva încurcătura asta.

Helen era pe punctul de a răspunde, când ușa se deschise și avocatul lui Jackson intră grăbit. Helen știa că Jonathan Spitz era un avocat abil și experimentat, care o dojeni imediat pentru că începuse în lipsa lui. Helen ignoră protestele lui și continuă:

— Domnul Jackson a confirmat că nu l-a cunoscut pe domnul Elder și nu poate explica mostrele de ADN găsite pe fața victimei.

Spitz păru ușurat că nu se produsese nicio daună importantă.

— Acum aș vrea să-l întreb pe clientul dumitale despre istoricul telefonului său. Îi arăt domnului Jackson un iPhone negru. Poți confirma că e al dumitale?

Jackson aprobă din cap.

— Domnule Jackson, răspunde cu glas tare pentru înregistrare, te rog.

— Da.

— Când am discutat ieri, interveni Charlie, ai spus că n-ai luat niciodată legătura cu domnul Elder prin e-mail, SMS, telefon…

— Corect.

— Însă de pe acest aparat au fost trimise zeci de mesaje de Snapchat către domnul Elder. Am aici datele unora dintre ele…

Charlie scoase din dosarul ei o foaie de hârtie.

— … 10 august, 14 august, 1 septembrie, 6 septembrie, 14 septembrie. Lista e mai lungă.

— Nu eu le-am trimis. Probabil că mi-a fost clonat telefonul sau așa ceva…

— E curios, totuși, că golul dintre mesaje din a doua jumătate a lui august coincide cu datele în care dumneata și soția dumitale ați fost în vacanță

în Santorini. Facturile de roaming ale contului acesta ne oferă o imagine destul de bună a poziției dumitale și, bineînțeles, îi cerem chiar în acest moment lui Sally să confirme.

Pentru prima oară de când începuseră, Helen văzu că Jackson are o reacție. În mod evident, nu ținea deloc ca soția lui să fie târâtă în toată povestea asta.

— Mai mult, am avut ocazia să ne uităm la unele dintre celelalte mesaje și SMS-uri trimise de pe acest telefon. Și e interesant că aceleași ticuri gramaticale care apar în SMS-urile dumitale intervin și în mesajele primite de domnul Elder. Se pare că lași mereu un spațiu între un cuvânt și un semn de întrebare, de exemplu, și ești foarte scrupulos în privința folosirii virgulelor. În ziua de azi nu toată lumea e la fel de meticuloasă în scrierea SMS-urilor.

Helen spusese asta zâmbind, dar nu obținu nicio reacție din partea lui Jackson.

— Sunt doar probe circumstanțiale, interveni Spitz. Aveți vreo probă reală împotriva clientului meu?

— În afara probei ADN, vrei să spui? replică Helen. Ar trebui să subliniez că niciun alt ADN nu a fost găsit asupra victimei, de aici și interesul nostru de a discuta cu clientul dumitale.

Helen îi lăsă să asimileze informația, apoi continuă.

— Acum aș vrea să trecem la deplasările dumitale din noaptea de 14. L-ai spus colegei mele că ai plecat de la serviciu la ora șapte și te-ai dus să bei ceva la Saracen’s Head.

Jackson nu spuse nimic. Părea să aștepte următoarea acțiune a lui Helen înainte de a lua o decizie.

— Asta e ciudat, pentru că telefonul dumitale transmitea din zona în care se află Banister Park – foarte aproape de Camerele de Tortură – în jurul orei 8 a acelei seri și, din nou, la puțin după 12 și

jumătate noaptea. Presupun că, între timp, ai fost în subsolul clubului și astfel n-ai avut semnal?

— Nu știu nimic despre Camerele de Tortură și Banister Park. În mod evident, cineva a făcut-o de oaie…

— Încă o greșeală, într-adevăr. Pari tare ghinionist…

— Am fost la Saracen's Head, m-am uitat la meci, am băut câteva pahare…

— De curiozitate, de ce Saracen's Head? Lucrezi în Lansdowne Hill, locuiești în Freemantle. A merge la o crâșmă de lângă spital pare un ocol exagerat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, îmi place berea de acolo, așa că…

— Ce bere servesc?

— Shepherd Neame, cred… Adnams, câteva beri locale.

— De fapt, nu mai servesc Shepherd Neame de doi ani, interveni Charlie. M-am dus acolo ieri după-amiază și am vorbit cu barmanii. Nimeni nu-și amintește să te fi văzut marți seară. De fapt, n-am găsit nicio persoană care să susțină varianta dumitale asupra evenimentelor.

Spitz se uită la clientul lui, sperând ca acesta să-și continue atitudinea de sfidare, dar nu se întâmplă asta. Helen preluă inițiativa și adoptă un ton împăciuitor.

— Știu că ești într-o situație grea, Paul. Te gândești la Sally, la gemeni, la ce influență o să aibă povestea asta asupra lor. Însă minciuna n-o să te ajute. Avem probe solide că îl cunoșteai pe Jake și că erai activ în comunitatea sado-maso. Telefonul te plasează lângă locul faptei, ADN-ul tău e singurul de pe cadavru și eu nu am nicio îndoială că cineva dintre clienții prezenți în Camerele de Tortură o să te *identifice* cu certitudine ca unul dintre cei care au fost acolo în seara aceea. Așa că hai s-o luăm de la început, bine?

Helen îl privi pe Jackson drept în ochi.

— Spune-mi ce s-a întâmplat cu adevărat marți noapte.

39.

Nu se aşteptase la asta, apoi fusese prea târziu.

Sally Jackson era în mijlocul unei conversații deosebit de dificile atunci când veni apelul. Asistenta lui Paul luase taurul de coarne și o sunase pe Sally să-i spună că soțul ei fusese arestat și dus la Sediul Central al Poliției. Fusese iritată când sunase telefonul – lucra la Centrul pentru Familie al orașului și era ocupată să-i explice unui tată furios de ce întâlnirea cu copiii care nu mai locuiau cu el trebuia supravegheată. Aceste discuții necesitau finețe și răbdare, nu întreruperi, așa că fusese tentată să nu răspundă. Dar când telefonul continuase să sune, devenise curioasă.

La început, nu știu ce să spună, așa că întrebă dacă nu era o glumă și dacă asistenta era *sigură.* Dar tonul vocii Sandrei Allen – încordat, sumbru, cu o nuanță de stânjeneală – o convinse pe Sally că era sigură. Ce faci în astfel de situații? Sally scăpase de serviciu, pretinzând că o doare capul, și se dusese în grabă la mașina ei. Dar, după ce urcase, rămăsese așa, încercând să proceseze ce se întâmpla. De ce nu luase Paul legătura cu ea? Îngrozită, se gândise să sune un prieten avocat, apoi respinsese această variantă și hotărâse să se ducă la sora ei. În cele din urmă, nu făcuse niciuna, nici alta, ci mersese acasă. Era ca pe pilot automat, se îndreptase spre locul pe care îl considera cel mai sigur.

— Doamnă Jackson?

Tocmai coborâse din mașină, când femeia se apropie de ea. Avea o înfățișare ciudată – foarte frumoasă dintr-un unghi, dar cu cicatrici din altul –, iar situația era încă și mai stranie din cauza expresiei sale preocupate. Cum de aflase atât de curând? Cine era?

— Sunt Emilia Garanita de la *Evening News.* Înțeleg că ai suferit un șoc groaznic.

Apariția bruscă a femeii fusese atât de surprinzătoare – oare o așteptase acolo? –, încât la început Sally amuțise.

— Nu e posibil să rămâi singură într-un astfel de moment, așa că nu vrei să stau eu cu tine până vine altcineva?

Sally fu surprinsă să vadă că femeia o luase de braț și acum o conducea către propria ei ușă de la intrare.

— Îți tremură mâinile, sărmana de tine. Dă-mi cheile și fac eu onorurile casei. Apoi putem bea un ceai bun.

Stătea așa, zâmbind, cu mâna întinsă după chei. Părea atât de încrezătoare în ceea ce făcea, încât Sally se trezi că scormonește după chei. Însă când le scoase, zări brelocul. Pe el era o fotografie mică cu ea, Paul și gemenii, făcută în urmă cu șase luni, pe vârful Scafell[3]. Zâmbeau cu toții – obosiți, dar animați de triumful de a fi ajuns până sus.

— Îmi pare rău, cine spuneai că ești? întrebă ea, strângând cheile cu putere.

— Sunt de la *Southampton Evening Standard,* răspunse femeia, al cărei zâmbet deveni puțin crispat. Știu că probabil te întrebi ce e mai bine să faci și aș vrea să te ajut. În mai puțin de o oră, o să ți se instaleze pe trepte reporteri, jurnaliști de televiziune și Dumnezeu mai știe cine. Pot să mă ocup eu de ei. Lasă-mă să te ajut…

Emilia aruncă o privire spre stradă, în timp ce o camionetă oprea în apropiere.

— … altminteri, crede-mă, o să fie o încăierare generală. Și nimeni nu vrea așa ceva – tu mai puțin ca oricine.

— Nici măcar nu te cunosc.

— Uite legitimația mea, răspunse ea, împingând o legitimație de presă laminată în mâna lui Sally. Poți suna la sediu, dacă vrei. E acum sau niciodată, Sally.

Sally zări un reporter pe care îl recunoscu de la știrile locale și care venea pe stradă spre ea.

— Îmi pare rău, nu vreau să vorbesc cu tine, spuse Sally, recăpătându-și în sfârșit vocea.

— Va trebui să vorbești cu cineva…

— Te rog să-mi părăsești proprietatea, spuse Sally, întrerupând-o.

Apoi deschise ușa și se repezi înăuntru. Se întoarse și descoperi că piciorul femeii era în prag – de unde au oamenii ăștia atâta tupeu? – și trânti ușa rapid. Plecă imediat din hol și se refugie în bucătărie, dar, înainte să se așeze, se auzi soneria.

De data asta, auzi o voce masculină, care o implora să-i răspundă. Sally nu spuse nimic. Nici nu se punea problema să discute cu cineva. Trebuia să se gândească la băieți și, în plus, ce-ar fi putut să le spună? Habar n-avea motivul pentru care fusese arestat Paul, ce se întâmpla sau când avea el să se întoarcă.

Singurul lucru pe care îl știa era că viața lor fericită și ordonată era pe punctul de a face implozie.

40.

Prinse bara de metal și trase cu putere în jos. Greutățile de la celălalt capăt al cablului țâșniră în sus, iar el le ținu în poziția aceea, în timp ce mușchii umerilor lați preluau sarcina. Numără secundele în minte – 30, 20, 10 –, după care coborî greutățile la bază. Acestea aterizară fără niciun zgomot, ceea ce îi smulse un zâmbet. Era stupid să se delecteze cu abilitatea asta a lui, dar nu toți puteau face la fel, așa că de ce nu?

Max Paine se ridică de pe bancă și cercetă scena din jurul lui. Era, de departe, cea mai scumpă sală de sport din Southampton – cu o priveliște din podea până în tavan asupra Strâmtorii Solent –, dar făcea toți banii. Avea cele mai noi echipamente, era liniștită și plină de oameni obsedați de propriul lor corp. În timp ce se ștergea, două fete atletice trecură pe lângă el, iar Max se folosi de această ocazie ca să le examineze fundurile tari. Se prefăceau că sunt absorbite de conversație, dar știau că el se uită la ele și le plăcea asta la nebunie. Max își notă în minte să le spună câteva cuvinte înainte să plece.

Încă le urmărea mergând spre benzile rulante, când unul dintre ecranele de pe perete îi atrase atenția. Aici erau televizoare peste tot, care difuzau sport, emisiuni de lifestyle, seriale și, bineînțeles, emisiunile-concurs omniprezente în timpul zilei. În general, Max le ignora – venea aici să se antreneze –, dar de data asta se opri brusc.

Era buletinul de știri, care prezenta o conferință de presă a Poliției din Hampshire. Max nu-l recunoscu pe tipul care o conducea și avea căștile închise, așa că nu auzea ce spune – dar ochii lui fură atrași de bara din josul ecranului: CRIMĂ LA CAMERELE DE TORTURĂ. Aruncă prosopul pe bancă, se duse grăbit la ecran și apăsă pe un buton

de pe consola lui, ca să primească în căști semnal sonor de la canalul respectiv.

— … arestat. Nu îi vom face public numele, dar putem confirma că e un bărbat în jur de patruzeci de ani care locuiește în oraș.

Max Paine ascultă concentrat. Fusese la Camerele de Tortură de multe ori și, de când auzise vestea morții lui Jake Elder, căutase întruna noutăți în presa locală.

— Deocamdată, doar atât doresc să spun. După cum știți, ancheta e condusă de detectivul-inspector Grace, iar eu am toată încrederea că vom avansa rapid cu acest caz. Nu există niciun motiv pentru ca cetățenii să se alarmeze, dat fiind că în prezent tratăm acest incident ca pe unul izolat.

Max rămase nemișcat. Oare avea halucinații auditive? Nu, tipul chiar spusese „detectivul-inspector Grace”. Dintr-odată, Max râse tare, făcându-i pe adepții de fitness de lângă el să ridice privirea, tresărind. Era prea frumos ca să fie adevărat. Nu, era de *neprețuit.*

Nu se mai gândea deloc la antrenament. Se îndreptă hotărât spre ieșire, cu mintea învârtindu-i-se în jurul posibilităților pe care le aducea această situație surprinzătoare. Era o ocazie de a face bani serioși. Ceea ce avea el de spus urma să-i achite abonamentul la sala de sport exclusivistă și încă multe alte lucruri.

41.

— Deci asta a fost a treia ta vizită la Camerele de Tortură?

— Da, răspunse Jackson, fără să detalieze.

Helen dădu din cap, dar nu forță. În mod evident, Jackson nu mai vorbise cu nimeni despre asta.

— La cât ai spune că ai ajuns acolo?

— Pe la opt.

— Te-ai dus cu cineva sau…

— Eram singur.

Felul în care răspunsese o făcu pe Helen să creadă că era „singur” de ceva timp.

— Nu am mai spus nimănui asta, continuă el. Nu vreau să se afle. E un subiect delicat.

— Dar i-ai spus lui Jake Elder.

Jackson ridică brusc privirea spre Helen, apoi o coborî din nou.

— Cum v-ați întâlnit prima oară?

— Am fost la o degustare. E o…

— Știu ce e. Continuă.

— Păi, am căutat niște chestii pe internet. Cred că m-au atras dintotdeauna bărbații. Dar n-am spus nimănui și n-am făcut nimic în privința asta până de curând. Poate din cauză că acum copiii sunt mai mari și am mai mult timp la dispoziție. Să nu mă înțelegeți greșit, îmi iubesc soția, dar există o parte a mea care…

Helen dădu din cap, dar nu spuse nimic. Urmau și alte destăinuiri.

— Îmi plăceau chestiile sado-maso. N-aș putea spune de ce. Am o slujbă stresantă, o viață ocupată… dar poate că astea sunt doar pretexte.

— Și domnul Elder…?

— Cineva de la degustare a vorbit despre el, așa că l-am căutat. Am avut o ședință la apartamentul lui și, mă rog… cam asta era ce îmi trebuia.

Helen dădu din cap. Era atât de ciudat să-l audă formulând sentimente pe care le avea și *ea,* dar fața ei rămase impasibilă. Voia mai mult decât aceste digresiuni autobiografice.

— M-am dus de câte ori puteam. Am cheltuit o grămadă de bani. După o vreme, nu mi-am mai permis, așa că m-am gândit să mă aventurez în comunitatea asta, să văd dacă pot găsi și altă… companie.

— Trebuie să fi fost riscant, interveni Charlie.

— Bineînțeles, dat fiind postul meu… Dar în locurile astea există un fel de regulă nescrisă. Dacă vezi pe cineva pe care-l știi – cineva pe care-l recunoști din viața obișnuită –, ei bine, nu spui nimic.

— Ce se întâmplă în delegație nu se povestește.

— Ceva de genu' ăsta.

— Și marți seară? spuse Helen, inserându-se iar în conversație. Când și cum te-ai întâlnit cu Jake Elder?

— L-am văzut pe ringul de dans. Părea plictisit. Părea… trist.

— De ce?

— Habar n-am.

— Ce s-a întâmplat apoi?

— I-am făcut semn, răspunse Jackson prudent. I-am făcut semn și el s-a apropiat. I-am sugerat… I-am sugerat că poate i-ar plăcea să meargă undeva cu mine.

— L-ai atins?

— Puțin. Doar cât să intre în atmosferă.

— De ce se găsea saliva ta pe obrazul și în urechea lui?

Jackson oftă și se foi.

— De ce, Paul?

— Pentru că i-am supt urechea.

— Bine.

— I-am sugerat în șoaptă ce am putea face și apoi… apoi i-am supt lobul urechii. Nu știu de ce am făcut asta…

— Și apoi? insistă Helen.

Simțea că Jackson se retrage în el. Aceste mărturisiri își făceau efectul.

— M-a refuzat.

— De ce a făcut așa ceva?

— Asta ar trebui să-l întrebați pe el, râse Jackson amar, smulgându-i avocatului său o privire mustrătoare. A spus că nu vrea să amestece relația profesională cu cea personală, dar cine știe ce motiv avea de fapt.

Helen îl privi pe Jackson cu atenție. Era un pretext convenabil, iar Jake nu mai putea să-l contrazică. Era oare amărăciunea lui Jackson doar teatru?

— Te-ai dus în camerele din spatele clubului?

— Nu.

— Deci sigur n-o să găsim în camerele acelea urme de-ale tale – fire de păr, piele, amprente?

— Nici nu m-am apropiat de ele.

— De ce?

— Nu știu, spuneți-mi voi. Poate că nu aveam succes în seara aia.

— Un tip arătos ca tine?

— Fiecare cu gusturile lui, replică Jackson tăios.

— Ești sigur că Jake n-a acceptat invitația ta și nu te-a dus în spate?

— Uite ce e, v-am spus ce s-a întâmplat. Dacă nu mă credeți…

— Îți plac chestiile dure?

— Nu răspunde, interveni avocatul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Paul, oamenii noștri îți examinează istoricul căutărilor de pe telefon. Îți ridicăm calculatoarele – de acasă și de la serviciu. O să aflăm ce căutai, așa că *nu* te apuca să nu răspunzi.

— Da, îmi plac chestiile dure.

— Paul…, îl avertiză blând avocatul, dar clientul său nu păru să-l audă.

— Ai urmărit vreodată Jocul Riscant? Pe internet sau pe viu?

— Da.
— Ai participat vreodată la Jocul Riscant?
— Uneori.
— Ai folosit bandaje ude?
— Da, dar asta nu înseamnă…
— Nu înseamnă ce?
— Că i-am făcut ceva lui Jake.
— De ce ar însemna asta? N-am spus nimic de bandaje ude apropo de moartea lui. Și nici presa, așa că de unde ai putea să știi asta?
— Nu știu… Spuneam doar că…
— Tu l-ai omorât, Paul?
— Nu…
— L-ai dus în noaptea aia în una dintre camerele din spate, l-ai legat…
— Nu, de o mie de ori nu…
— Și l-ai pedepsit așa cum merita?
— N-aș face asta niciodată.
— De ce?
— Pentru că nu e chestia mea.
— Acum te contrazici, Paul. Te-am auzit cu toții spunând…
— Îmi plac chestiile dure, dar…
— Dar ce?
— Dar sunt întotdeauna pasiv, înțelegi, niciodată activ, spuse el în cele din urmă, uitându-se urât la Helen.
— Scuze, sunt un pic…, începu avocatul.
— Cel pasiv e supusul, iar cel activ e dominatorul, interveni Helen, nedorind să abată atenția de la Jackson.
— Mie… mie nu-mi *place* să domin, spuse Jackson cu voce șovăitoare. Vreau să fiu umilit, abuzat, degradat. De asta… de asta n-aș putea să fac așa ceva niciodată.
Jackson ridică privirea spre ochii lui Helen și ea fu surprinsă să vadă un început de lacrimi.
— Vă rog, credeți-mă. Nu l-am omorât pe Jake Elder.

42.

— Minte?

Helen și Jonathan Gardam stăteau îngrămădiți în curtea pentru fumători, departe de ochii iscoditori ai colegilor, avocaților și asistentei lui Gardam.

— E greu de spus cu certitudine. Pare sincer, dar sunt multe legături între el și Elder, între el și locul faptei. De asemenea, banca lui Lynn Picket e Santander – pentru el ar fi fost cel mai ușor lucru din lume să scoată din sistem datele cardului ei și să le folosească în interes propriu.

— S-ar compromite în felul ăsta?

— Cum ai putea face legătura cu el? Aproape o sută de oameni lucrează în banca aia, alte mii au acces la sistemul lor.

— Deci ce facem în continuare?

— O să mă duc iar la Meredith, să văd dacă putem face legătura dintre Jackson și locul faptei. Au munți de probe – țigări, cutii de bere, păr, scuipat, spermă –, așa că, dacă reușim să dovedim că a fost acolo, atunci putem dovedi că minte.

— Și dacă nu? Ce-ți spune instinctul?

— Eu nu prea cred în intuiția de polițist, răspunse Helen, aruncându-și țigara pe jos.

Nicotina n-o ajuta deloc azi, însă asta n-o împiedica să-și mai dorească o țigară.

— Dar trebuie să ai o părere, insistă Gardam.

— Aș fi tentată să-l cred, în lipsa probelor contrare.

— De ce?

— Era în locul potrivit la momentul potrivit, dar… mie nu mi se pare că e genul. Crima asta a fost neobișnuită, elaborată și provocatoare. E o declarație – cel care a făcut asta *vrea* să ne atragă atenția. Poate că e bun actor, dar senzația mea e că Jackson nu vrea ca lumea să știe că lui îi plac bărbații, că îi plac chestiile sado-maso…

Gardam dădu din cap, în timp ce privirea îi era atrasă de țigara aruncată pe jos. Pe capătul ei se vedea rujul lui Helen.

— E căsătorit, are doi băieți gemeni, continuă Helen. Duce o viață dublă și instinctul îmi spune că ar vrea ca lucrurile să rămână așa.

Helen înțelegea ironia din observația ei – cazul ăsta părea să facă mereu trimiteri la propria ei viață – și se jucă cu bricheta, ca să evite să-l privească direct pe Gardam.

— Vrei să-l reții? spuse Gardam, întrerupându-i gândurile.

— N-aș face asta. Nu există riscul să fugă – e prea ancorat în Southampton – și nu vreau să pun prea multă presiune asupra lui, în caz că ne înșelăm. Mie mi se pare destul de fragil.

— Ei bine, orice decizi, eu te susțin.

— Mulțumesc.

Gardam îi oferi lui Helen încă o țigară, pe care ea o luă fără nicio ezitare.

— Știu că nu sunt sănătoase, spuse el aprinzându-i-o, înainte de a-și lua și el una, dar nu rezist fără ele. Trebuie să fumez aici, în timp ce Jane crede că m-am lăsat.

Helen dădu din cap, dar nu intră în jocul lui. Nu îi plăcuse niciodată modul în care colegii ei își înșelau soțiile, apoi le făcea plăcere să anunțe asta.

Urmă o scurtă tăcere, apoi Gardam întrebă:

— Te simți bine, Helen?

— Sigur. De ce întrebi?

— Ești foarte palidă, atâta tot. S-a întâmplat ceva?

— Nu cred, minți Helen. Așa sunt mereu în timpul unei anchete importante. Nu dorm prea bine nici în zilele bune, așa că…

— Și eu la fel, răspunse Gardam. Slavă Domnului că există țigările, nu?

— Așa e.

Fumară în tăcere câteva clipe, apoi Helen spuse:

— Trebuie să plec.

Gardam dădu din cap și Helen se îndepărtă, storcând din mers ultimele resturi de nicotină din țigara muribundă. Gardam o urmări cum traversează curtea, fără să-și abată ochii de la ea, până când Helen dispăru din câmpul lui vizual și el rămase singur.

43.

Se privi în oglindă și văzu întunericul uitându-se la ea.

Nu era vorba de zgârieturile de pe brațe sau de ușoara vânătaie de pe față. Ce o șoca era ceea ce vedea în ochii ei. Ceva care murea, un pustiu care se înstăpânea asupra ei. Nu știa de când stătea aici, contemplându-se, dar cumva nu se putea hotărî să se miște. Ultimele câteva zile o afectaseră mult.

Goli ultimii stropi de votcă, întinse mâna după rimel și își reluă pregătirile. Cea mai mare parte a vieții ei nu avusese prieteni, dar, dacă exista o constantă în viața ei – în afara autodistrugerii, a drogurilor și, bineînțeles, a păpușilor –, exact asta era: machiajul festiv făcea parte din viața ei de când se știa, fără el nu se simțea întreagă. Ritualul autoînfrumusețării avea ceva alinător, însuflețitor și dătător de putere, și îi plăcea la nebunie senzația de atingere a periuțelor. Îi plăcuseră dintotdeauna lucrurile de felul ăsta – mama ei spusese cândva că are o intuiție foarte bună când vine vorba de „texturi”. Unul dintre puținele lucruri amabile pe care i le spusese în toată viața ei.

Puse periuțele jos și trase spre ea tubul cu gel de păr. Turnă gel în palmă și îl întinse pe păr. De multe ori, avea o freză verticală – o etalare rebelă, ca de păun –, dar nu și astăzi. Își trecu mâinile peste creștet, străduindu-se din greu să-și aplatizeze părul. Îi plăcea aspectul sever și asexuat pe care-l avea așa – era hotărâtă să nu lase niciun fir de păr nelalocul lui.

Satisfăcută, se ridică și se duse la dulap. Asta era cea mai dureroasă parte, pe care era bine s-o termine rapid. Scoase din dulap corsetul cu balene, își băgă picioarele în el și îl ridică până la piept. Prinse șireturile și trase cât de tare putea. Corsetul îi strânse cutia toracică, scoțându-i aerul din

plămâni. Icni, dar nu dădu drumul șireturilor, ci le trase și mai tare. Îi plăcea la nebunie senzația lipsei de aer, de comprimare, de durere. După treizeci de secunde, cedă în sfârșit, slăbind puțin șireturile și legându-le cu o fundă îngrijită. Se studie în oglindă și fu încântată de ce văzu. Era zveltă, îngrijită, stăpână pe sine.

Acum o presa timpul, așa că își trase salopeta și duse mâna peste umăr ca să-i închidă fermoarul. Apoi intră în baie, unde aplică tușele finale. Lentile de contact colorate, care îi schimbau irisurile din albastru deschis în maro închis, ciocolatiu. Părul ei părea lucios și negru și fața neobișnuit de palidă, iar ochii care o priveau fix erau cei ai unei străine. Nu se recunoștea. Spera să n-o recunoască nici alții.

Pregătirile erau acum încheiate, așa că nu mai avea niciun rost să ezite. Stinse lumina și se îndreptă rapid spre ușa de la intrare. Era timpul să pornească iar la luptă.

44.

— O să-l eliberez pe Paul Jackson.

Helen târâse întreaga echipă în sala de instructaj. Păreau șocați de această veste – mai ales Charlie –, dar Helen nu avea chef de discuții. Era posibil ca Jackson să joace totuși un rol în acest caz, dar, cel puțin în mintea ei, nu el era ucigașul alunecos și sadic pe care îl căutau. Oricât de demoralizant era că trebuiau să recunoască asta, aveau s-o ia de la zero.

— O să fie eliberat pe cauțiune și o să fie supravegheat, dar aș vrea să ne lărgim căutările și să luăm în considerare și alte posibilități. Pentru moment, ar trebui să presupunem că omorârea lui Jake Elder *nu* a fost un act spontan. Alegerea atentă a locației, fraudarea cardului de credit, plus tacticile utilizate de făptaș pentru a ascunde achiziționarea articolelor folosite sugerează un înalt grad de planificare.

— Asta înseamnă că făptașul avea o nemulțumire anume față de Elder, că urzea uciderea lui de ceva vreme? interveni detectivul-agent Reid.

— Am găsit în comunicațiile sau trecutul recent al lui Elder ceva care să susțină asta? răspunse Helen. A înfuriat pe cineva recent?

— Nimic pe frontul drogurilor sau banilor, răspunse Lucas.

— Și nici în viața personală sau profesională, spuse Edwards peste el. Viața lui pare destul de… goală, ca să fiu sincer.

Helen simți un acces puternic de vinovăție, dar se stăpâni și merse mai departe.

— În acest caz, trebuie să luăm în considerare posibilitatea ca cel care a făcut asta să nu aibă nicio animozitate personală față de Elder.

— Poate față de ce reprezintă el? spuse detectivul-agent Lucas.

— Ar putea fi o crimă din ură, adăugă Sanderson peste el. Antigay? AntiBDSM?

— Se poate, dar, dacă ar fi așa, m-aș fi așteptat ca cineva să-și asume responsabilitatea crimei, răspunse Helen. Sau să anunțe un fel de justificare a acțiunilor lui. Să urmărim asta – să vedem dacă apare cineva în următoarele douăzeci și patru de ore.

— Poate a făcut-o doar pentru că îl excită, spuse detectivul-agent Edwards. Senzația de control, jocul de-a Dumnezeu. Poate că ucigașul a savurat ultimele clipe ale lui Elder…

— Ar fi însemnat să-și asume un risc, pentru că putea să intre oricine, îl întrerupse Helen rapid, nedorind să zăbovească asupra acestui gând.

— Se poate, replică Edwards, dar, potrivit lui Blakeman, există un fel de regulă nescrisă a acelui club. Dacă ușa e închisă, asta înseamnă „nu deranjați”.

— Dar demascarea? interveni apoi Sanderson. Prin uciderea lui Elder, dezvăluia lumii ce era acesta de fapt. Un dominator, un „pervers”…

Helen dădu din cap, încercând să-și stăpânească neliniștea. Mai văzuse asta în cazul Ella Matthews, o prostituată tânără care își ucisese clienții ca să-i demaște. Era posibil ca acest ultim asasinat să fie o copie a crimelor ei groaznice?

— Dar asta ar sugera că ucigașul nu face parte din comunitatea BDSM, obiectă Charlie. Ceea ce mi se pare că nu ține. Cred că ucigașul nostru cunoștea și clubul, și comunitatea, iar ținta și-a ales-o în mod deliberat.

Sanderson nu spuse nimic. Și nici colegii ei. Cum prezisese Helen, toți știau de cearta lor de mai devreme și nu voiau să fie implicați în ea.

— În absența oricăror indicii precise, va trebui să rămânem flexibili în privința motivației făptașului, spuse Helen, aruncând o privire de

avertizare atât spre Sanderson, cât și spre Charlie. Deocamdată să ne ocupăm de ce *știm.* Ucigașul nostru a acționat calm, metodic…

— Ceea ce sugerează că a mai făcut asta? interveni Reid.

— Poate. Fără îndoială, ar trebui să luăm în considerare posibilitatea ca ucigașul nostru să aibă un trecut infracțional. Să căutăm ce e mai evident – crime din ură, privare de libertate –, dar aș vrea să-i verificăm și pe cei condamnați pentru fraudare de carduri în ultimii cinci ani și să-i comparăm cu numele de pe lista noastră. Cum stăm cu utilizatorii de Snapchat?

— În afară de Jackson, am mai identificat șapte din douăzeci – toți au alibiuri, răspunse Charlie.

— Nu e bine. Asta înseamnă doisprezece posibili suspecți cărora le place să-și ascundă identitatea și care au o legătură personală puternică cu decedatul. Căutați-i *rapid,* vă rog.

Charlie dădu din cap, dar nu spuse nimic, așa că Helen continuă:

— Edwards, aș vrea să mai faci niște săpături legat de cardurile de credit. Până acum, e singura urmă lăsată de ucigaș. Cum a obținut datele cardului deținut de Lynn Picket? Verifică-i prietenii și familia, pe meseriașii care au fost în casa ei – oricine ar fi putut să aibă acces la geanta ei. Verifică de unde face cumpărături, ce site-uri folosește și roagă-i pe băieții de la tehnic să cerceteze dacă datele cardului ei ar fi putut să fie vândute ca parte a unui pachet de date fie pe internet, fie pe dark web. Dacă ucigașul nostru preferă anonimatul, e posibil să folosească un browser Tor.

— Îi pun să lucreze la asta imediat.

— De asemenea, am rugat-o pe Sanderson să întocmească o listă cu numele celor de la degustarea de seara trecută. Sunt sigură că vestea prezenței noastre în cadrul comunității se va răspândi și o să ne fie greu să mai plasăm pe

cineva sub acoperire, dar putem cel puțin să urmăm informațiile pe care le *avem.*

— O să distribui lista tuturor, adăugă Sanderson rapid. Principala noastră persoană de interes e „Samantha”, un transsexual în curs de a-și face operația – de la bărbat la femeie –, căruia îi place BDSM-ul extrem și care are un istoric de agresiuni, vătămare corporală și așa mai departe.

— În sfârșit, o să-i cer detectivului-agent McAndrew să ne țină la curent cu noutățile criminalistice, conchise Helen. În absența altor mostre de ADN pe cadavrul victimei, va trebui să cercetăm celelalte urme găsite în cameră și în împrejurimile ei. Trebuie să aflăm dacă apare vreo potrivire cu cineva care are cazier – oricât de neînsemnat.

În cameră se așternu tăcerea, în timp ce toată lumea privea din nou spre Helen.

— Ei, ce stați așa, se răsti ea la ei. Există un criminal în libertate care râde de noi.

După asta, se întoarse și se îndreptă spre sanctuarul biroului ei.

45.

Helen apropie ușa și își aruncă haina pe canapea. Se simțea secătuită și demoralizată, cu marile speranțe de dimineață distruse. Avea nevoie de timp și spațiu ca să-și adune gândurile – să se adune pe sine –, însă abia ajunsese la biroul ei, când auzi vocea furioasă a lui Charlie:

— Ai fi putut să discuți cu mine mai întâi…

Helen se întoarse și văzu cum Charlie închise ușa în urma ei. Helen o privi lung, apoi privi spre ușă, iritată de acest act de insubordonare. Astăzi ar fi vrut să n-o enerveze nimeni.

— Nu știam că trebuie să-ți cer aprobarea, răspunse Helen, abia controlându-și furia.

— Jackson e un suspect bun.

— Sunt de acord, dar ai fost și tu în camera de interviu. Crezi că e vinovat?

— E prea devreme să ne dăm seama. Trebuie să-l abordăm din nou.

— E eliberat chiar în clipa asta.

— De ce, pentru numele lui Dumnezeu? L-am intervievat *o dată.* Putem să-l reținem cel puțin 48 de ore…

— Pentru că, dacă e nevinovat, n-am de gând să-i distrug viața complet. A fost deja supus la niște speculații destul de abjecte ale presei…

— Înțeleg asta…

— Zău? Există oameni care, din motive întemeiate, vor să separe diversele părți ale vieții lor, dar care n-au comis nicio infracțiune…

— Și totuși, Elder l-a respins. Chiar Jackson ne-a spus asta. A vrut să facă sex cu el, iar el l-a respins. Avea un motiv puternic…

— Atât de puternic că a comandat, cu două săptămâni înainte de crima asta, o colecție de articole de *bondage* cu care s-o comită. Asta *nu* a

fost o crimă din pasiune și n-ar trebui să-i dai tenta asta.

— Nu știi sigur, îi aruncă Charlie, cu o furie fățișă acum. Putea să cumpere articolele alea discret, cu intenția de a le folosi pentru plăcerea proprie, dar în acea noapte era furios pentru că a fost respins…

— Atunci plasează-l în camera aceea, îi replică Helen răstit, plasează-l la locul faptei și apoi putem discuta asta.

Cele două femei se înfruntau acum. Ochii lui Helen zvâcniră spre fereastra biroului. Își dădea seama că restul echipei ascultă cearta lor și ar fi vrut să-i pună capăt.

— Cred că facem o greșeală, spuse Charlie sfidător.

— Am reținut, răspunse Helen. Dar pune-ți întrebarea de ce ești atât de pornită pe Jackson ca suspect. E posibil să fie din cauză că vrei să-i demonstrezi ceva lui Sanderson?

— Jackson era arestarea mea și ea l-a reținut în locul meu.

— Și acum e iar „al tău" și vrei să duci asta până la capăt, ca să-i dai o palmă colegei tale.

— Nu e adevărat. Da, Sanderson a întrecut măsura…

— *Eu* i-am spus să-l rețină – pentru că tu nu erai aici.

De data asta Charlie nu răspunse nimic, iritată de semnificația propoziției.

— Tu întârziai și eu nu o să permit ca ancheta asta să fie stânjenită de lipsa de profesionalism a nimănui.

— Asta e foarte nedrept, spuse Charlie, uluită de acest atac personal. Lucrez mai mult decât oricine altcineva…

— E un enunț factual. Tu nu erai aici când ar fi trebuit să fii.

Charlie se holbă la Helen, mută.

— Dar hai să-ți spun ceva. Dacă ești atât de convinsă că Jackson e vinovat, preia *tu* misiunea de supraveghere a lui.

— Ah, zău așa, asta e muncă de detectiv-agent, în cel mai bun caz…

— Acum e a ta, afirmă Helen.

Charlie deschise gura să protesteze, dar Helen continuă:

— Adu-mi probe pentru vinovăția lui. Dovedește-mi că mă înșel și o să-mi înghit cuvintele.

Helen traversă încăperea și deschise ostentativ ușa biroului ei.

— Dar să fii sigură de un lucru, Charlie. Cazul ăsta nu se referă la *tine.* Poate că tu crezi asta, dar nu e așa. Se referă la un om nevinovat…

Vocea lui Helen șovăi, în timp ce trupul neînsuflețit al lui Jake îi apărea din nou în minte.

— … un om nevinovat care merită dreptate.

— De ce te porți așa? spuse Charlie, dintr-odată copleșită și *ea* de emoție.

— Pentru că asta e slujba mea. Ai fi bine să-ți amintești și tu care e slujba ta.

Helen o privi fix pe Charlie, provocând-o să răspundă. Dar de data asta, Charlie nu o făcu. În schimb, se întoarse, ieși din biroul ei și o luă spre ieșire fără să spună un cuvânt nimănui. Helen se retrase rapid la biroul ei, abia așteptând să-și facă de lucru cu dosarele cazului. Simțea că îi arde fața, ca și cum ea ar fi fost cea care greșise. *Trebuia* să-și redobândească stăpânirea de sine.

În biroul de anchetă de lângă al ei domnea liniștea, dar Helen știa că e doar de fațadă. Toți se străduiau din răsputeri să pară ocupați și implicați, dar, în timp ce întorcea absent paginile dosarului de pe birou, Helen își dădu seama instinctiv că toți ochii erau ațintiți asupra ei. Toți o urmăreau, dar nimeni nu spunea nimic.

46.

Max Paine răsfoi paginile ziarului până când găsi ceea ce căuta. *Evening News* era dominat de reportaje senzaționale despre crima de la Camerele de Tortură, dar el voia articolul principal din mijloc. Acolo, în colțul din dreapta sus al paginii, era poza jurnalistei și numărul ei direct.

Emilia Garanita nu era o frumusețe, date fiind cicatricile mari de pe unul dintre obrajii ei, dar era o față celebră în Southampton – cu mai multe demascări importante la activ. Nu ezita să meargă în mijlocul pericolului, se ducea oriunde și vorbea cu oricine care îi putea oferi un subiect. Paine spera să folosească acest lucru în avantajul lui.

Avea să se întâlnească cu Garanita și să-i spună cu titlu confidențial informațiile pe care era dispus să le vândă. Apoi avea să-i ceară să-i facă o ofertă. Sub pretextul că se gândește la oferta ei, avea să ia apoi legătura cu Grace și să vadă cât era *ea* dispusă să plătească. Învingătorul ia prada. La urma urmei, el nu era într-o cruciadă morală. Voia doar bani.

Tastă la mobil numărul de telefon al lui Garanita și se întoarse dinspre tejgheaua cafenelei – nu voia să fie auzit. Dar apelul intră direct în căsuța vocală. Hotărî să fie concis și drăguț.

— Numele meu este Max Paine. Am informații despre crima de la Camerele de Tortură, pe care cred că vrei să le auzi. Sună-mă la 079 77 654878. Aștept.

Închise, mulțumit că făcuse primul pas, dar iritat că nu putuse să discute cu Garanita în persoană. Însă era destul timp pentru asta. Nu avea rost să se epuizeze atât de devreme.

Își termină cafeaua, răsfoind neatent restul ziarului, apoi plecă. Se făcea târziu și avea de lucru. Se gândi să ia *ziarul* cu el, dar acum avea numărul lui Garanita în telefon, așa că îl aruncă

indiferent pe masă și plecă. Chelnerița veni, luă ceașca lui goală și se opri pentru o clipă să contemple prima pagină a ziarului abandonat. Ceva apropiat de compasiune îi încreți trăsăturile atunci când fața radioasă și fericită a lui Jake Elder îi zâmbi de sub titlul țipător:

CRIMĂ SEXUALĂ ÎN SOUTHAMPTON.

47.

Se holbau unul la celălalt, fără să îndrăznească să vorbească.

Imensa uşurare pe care o simțise Paul Jackson când i se spusese că avea să fie eliberat rapid se transformase în nelinişte când își dăduse seama ce îl aştepta. Nu știa dacă ar fi bine s-o sune pe Sally – nici măcar nu era sigur că i-ar răspunde –, așa că îi trimisese un SMS. Mesajul era scurt, spunea simplu că se îndreaptă spre casă și o să se vadă în curând. Era tipul de mesaj banal pe care i-l mai trimisese de o sută de ori. Însă acum avea o altă semnificație.

Sperase să evite presa, strecurându-se pe ieșirea din spate a Sediului Central al Poliției, dar jurnaliştii îl aşteptau acolo, ca și atunci când opri mașina pe strada lui. Nu se punea problema să intre prin spate – zidul grădinii era prea înalt ca să fie escaladat fără scară –, așa că se dădu jos din mașină și se repezi spre poarta din față. Se ciocni imediat de un jurnalist și răsturnă un fotograf din mers. Nimeni nu puse efectiv mâna pe el, dar toți încercau să-i stânjenească avansarea. Voiau să-l provoace, să-l facă să izbucnească, dar el rămase cu capul plecat, până când ajunse la refugiul ușii de la intrare.

Îi tremura mâna când băgă cheia în broască, iar casa părea ciudat de pustie când reuși în sfârșit să intre. Gemenii fuseseră luați de mama unor colegi și, din fericire, nu știau ce se întâmplă. Sally, însă, îl aștepta în bucătărie, așezată la masă, cu mâinile încrucișate.

Dădu s-o sărute, apoi se răzgândi. Își trase un scaun – piciorul din spate al acestuia scoase un sunet ascuțit și strident pe podeaua lustruită de lemn – și se așeză.

Văzu cum Sally tresare din cauza zgomotului, iar când se uită la ea, își dădu seama că era pe punctul de a izbucni în plâns. Simți că i se face rău văzând asta. Era vina lui. Toată această… suferință… era vina lui.

— N-am putut să ies afară, spuse Sally dintr-odată. Sunau întruna, băteau în ușă. Am scos telefonul din priză, dar au făcut rost de numărul mobilului meu de undeva…

— Îmi pare rău, Sally. Nu mi-am dorit deloc așa ceva…

— Te rog, spune-mi că e o greșeală, răspunse ea rapid, cu vocea tremurând. Am văzut titlurile, știu despre ce e vorba…

— Bineînțeles că e o greșeală, draga mea. Eu nu sunt un om violent. N-aș face nimănui așa ceva.

— Și restul?

Dintr-odată, Paul nu mai putu să o privească.

— Locul acela. Unde a murit omul…

Sally nu continuă, dar întrebarea nerostită era clară.

— Da. Am fost acolo.

— De câte ori?

Paul nu răspunse nimic.

— De câte ori ai fost acolo? Și te rog să nu mă minți, Paul.

— De șase, poate șapte ori.

— Ce-ai făcut acolo?

Pentru o clipă, Paul fu tentat să mintă, să atenueze lovitura. Putea începe prin a spune că se dusese să bea, să danseze… Dar, în cele din urmă, spuse simplu:

— M-am dus să întâlnesc bărbați.

Sally dădu încet din cap, apoi se ridică de la masă. Paul se ridică și el și se îndreptă spre ea, dar ea ridică mâna ca să-l oprească. Sally se întoarse și ieși fără să privească în urmă, apoi urcă scările în fugă spre camera ei. Paul auzi cum se trântește ușa și, peste câteva clipe, plânsetul ei.

Se duse la fereastră și trase perdelele, ca să blocheze accesul fotografilor de presă care se chinuiau să vadă, din punctele lor de observație de pe zidul din față. Era un gest zadarnic – era prea târziu să-și protejeze familia. Nu se detestase niciodată atât de mult ca în acest moment. Nu o mai auzise pe soția lui plângând de ani de zile, iar acum, într-o singură zi îngrozitoare, îi distrusese fericirea, liniștea sufletească și încrederea în el.

Arestarea lui publică avea s-o stânjenească pe Sally atât acasă, cât și la serviciu. Iar dezvăluirea faptului că era bisexual avea s-o rănească profund. Dar poate că ar fi putut să rezolve aceste lucruri – de dragul băieților –, dacă n-ar fi fost faptul că el o trădase. O mințise seară de seară, în timp ce se culca cu bărbați agățați întâmplător. Asta îl condamna în ultimă instanță, și Paul știa că Sally nu avea să-l ierte niciodată. Dacă era să fie sincer, nici el.

48.

Din punctul ei de observație de vizavi, Charlie urmărea desfășurarea acestei telenovele oribile. Încă nu era convinsă că Paul Jackson e nevinovat, totuși îl compătimea pe el și pe familia lui. Ca și ea, probabil că se treziseră în dimineața asta fără să bănuiască ce avea să se abată asuprea lor. Poate chiar așteptaseră cu nerăbdare acea zi. Dar, în intervalul de care are nevoie soarele ca să răsară și să apună, unele secrete fuseseră dezvăluite, unele acuzații fuseseră formulate, și fericirea familiei fusese distrusă.

Grație slujbei sale, Charlie intra în contact cu multe personaje respingătoare, dar puține erau la fel de neplăcute și necruțătoare precum jurnaliștii care se instalaseră acum în fața casei lui Jackson. Aveau să plece, pe măsură ce apăreau alte noutăți, dar următoarele 48 de ore aveau să fie un iad. Familia puteau să ia măsuri legale pentru a se proteja de această intruziune, dar lucrurile acestea necesitau timp, iar până atunci copoii din presă, jurnaliștii de radio și televiziune, bloggerii și alții aveau să facă potecă la ușa lor.

Aveau să pretindă că nu-și fac decât meseria – refrenul lor comun era „e o țară liberă” –, dar Charlie știa că le făcea plăcere. Era pur și simplu terorizare, o haită care se abătea asupra oricui, dacă îl considera pradă legitimă. Săreau peste ziduri, se urcau pe felinare, strigau prin cutiile poștale, mituiau, amenințau, lingușeau – totul în speranța de a schimba câteva vorbe cu acuzatul sau de a o fotografia pe soția în lacrimi. Mulți considerau că polițiștii sunt la fel – că fuseseră lăsați pe pământ doar ca să provoace suferință și tulburare –, dar, cel puțin după părerea lui Charlie, cele două profesii erau cât se poate de diferite.

Vântul mușcător șuiera în jurul lui Charlie, care se retrase în mașină, blestemându-și norocul. Helen o trimisese aici ca pedeapsă, știind foarte bine că avea să fie o deplasare zadarnică. Era suficient de ușor să se piardă printre jurnaliști și gură-cască, dar, cu o asemenea mulțime în fața casei, ce șanse existau ca Jackson să facă ceva incriminator? Dacă era deștept, avea să rămână exact unde era până când interesul față de el scădea.

Charlie avea senzația neliniștitoare că Helen se întorsese împotriva ei. Schimbaseră unele replici dure mai devreme – replici care o zguduiseră profund pe Charlie – și, chiar dacă știa că merita trimisă în surghiun pentru că se certase cu Sanderson, nu s-ar fi așteptat niciodată să fie muștruluită public în modul acesta. Comportamentul lui Helen era unul neobișnuit – impulsiv și capricios –, iar asta o îngrijora. Mai ales că încă n-o părăsise sentimentul că avea multe de demonstrat. Charlie spera ca exilul ei să fie unul scurt. Îi lipsea familia, detesta plictiseala unei pânde și își dorea cu disperare să revină în miezul evenimentelor. Dar cazul acesta avea un efect straniu asupra oamenilor – a lui Helen, a lui Sanderson și chiar asupra ei –, iar Charlie se întrebă dacă își stricase imaginea definitiv în ochii șefei sale. Dacă era să fie sinceră, nu se simțise niciodată mai nesigură pe poziția ei ca în seara aceea.

49.

— Aș înclina spre ea.

Sanderson era aplecată deasupra biroului ei, arătându-i lui Helen un document din baza de date a poliției. Atmosfera era tensionată în urma confruntării acesteia cu Charlie, iar Sanderson lucra peste program ca să pară eficientă, profesionistă și productivă. Ca și rivala ei, încă mai avea mult de recuperat.

— Sunt mai mulți pe listă, dar ea pare cea mai probabilă, dată fiind descrierea lui Dennis. Numele real e Michael Parker, acum transsexual în curs de operare, care trăiește ca femeie. A folosit mai multe identități de-a lungul anilor…

— Sharon Greenwood, răspunse Helen citind detaliile, Beverley Brooker și, cel mai recent, *Samantha* Wilkes.

— Exact. Și uită-te la cazierul ei. Încăierare, droguri, furt, obținere de bani prin înșelăciune, lipsire de libertate…

— Ce știm despre ultima acuzație? spuse Helen.

— Interogată, dar nu pusă sub acuzare, în legătură cu un incident cu Julian Bown, un bărbat căsătorit pe care l-a dus în apartamentul ei. Parker a spus că actele lor au fost consensuale, Bown a spus că nu, și a cerut vătămare corporală gravă, dar a renunțat în ultima clipă.

— Și obținerea de bani prin înșelăciune?

Sanderson răsfoi dosarul, ca să găsească pagina respectivă.

— Fraudă cu carduri de credit, spuse ea ridicând privirea spre Helen.

Înăuntrul ei creștea însuflețirea care apărea de fiecare dată la un nou indiciu, dar Sanderson o ascunse bine. Era preferabil să nu se grăbească, atunci când dispoziția șefei era în continuare atât de greu de citit.

— Dennis a spus că Samantha nu lipsește niciodată de la Balul Anual, așa că probabil putem s-o plasăm acolo…, continuă ea.

— Hai s-o verificăm, spuse Helen hotărât. Acest Dennis știe unde poate fi găsită?

— Așa cred.

— Atunci ar fi bine să-i fac o vizită. Între timp, să luăm legătura cu clinicile de schimbare de gen, începând cu cele din Southampton. Dacă Samantha e un transsexual în curs de operare, atunci n-ar trebui să fie greu de găsit. De asemenea, ai putea să-l găsești pe Julian Bown? Dacă mai stă în oraș, trebuie să discutăm cu el.

— Sigur, șefa.

— Ținem legătura. Bine lucrat, Sanderson.

— Mulțumesc.

— Dar asta nu scuză ce s-a întâmplat azi-dimineață, spuse Helen coborând vocea. Sunt sigură că știi asta, așa că n-o să mai explic – vreau doar să spun că mă aștept ca toți membrii echipei mele să lucreze *împreună,* indiferent de grad, temperament sau istoric personal. E clar?

— Sută la sută.

— Mă bucur foarte mult să aud asta.

Sanderson se uită la Helen cum își ia geaca și iese din birou, repartizând câteva ultime sarcini în drum. Fusese o mustrare scurtă și la obiect – Sanderson știa că scăpase ieftin. Dar mai avea de lucru. Poate că decizia de a-l elibera pe Paul Jackson o înfuriase pe Charlie, dar o pusese și pe ea într-o lumină proastă. În mod evident, Helen nu credea că e vinovat și decizia lui Sanderson de a-l aresta expunându-l publicului părea acum cu totul nechibzuită.

Charlie avusese dreptate în privința motivației ei. Într-adevăr, Sanderson *se simțea* amenințată de Charlie, iar șansa de a obține puțină glorie și de a sublinia faptul că rivala ei întârziase fusese o oportunitate pe care n-o putea rata. Sperase să iasă bine pentru ea, dar în realitate obținuse exact

contrariul. Totuși încă nu era totul pierdut, o pistă nouă și o posibilă breșă în acest caz puteau să schimbe totul. Avea să facă tot ce-i stătea în putere ca să remedieze situația, deoarece, în ciuda tuturor loviturilor pe la spate, a nesiguranței și confuziei, un lucru rămânea adevărat – își dorea foarte mult aprecierea detectivului-inspector Grace.

50.

Emilia Garanita apăsă pe butonul de hands-free și tastă numărul. Era ultima persoană de la birou și asta era ultima sarcină a unei zile obositoare, dar plină de satisfacții. Răspundea întotdeauna mesajelor de pe telefon și e-mail înainte de sfârșitul zilei – era unul dintre lucrurile cu care se mândrea ca jurnalistă, unul dintre lucrurile care o distingeau de colegii ei. După ce termina, avea să se ducă acasă, să deschidă o sticlă de vin și să citească ediția de seară.

Era o plăcere vinovată, dar nu se sătura niciodată să-și vadă frazele tipărite. În ochii unora, era doar un ziar de provincie – dar pentru Emilia fusese întotdeauna mai mult de atât. Era un ziar de oraș – orașul ei – și se simțea și acum însuflețită când își vedea numele și fotografia în capul paginii.

Articolul de astăzi fusese deosebit de bun. Toată lumea știa că oamenii cu slujbe stresante, supuse unei mari presiuni, au adesea modalități neobișnuite de eliberare a presiunii, dar chiar și așa, un manager de bancă respectabil era un cadou nemaipomenit. Povestea avea toate ingredientele esențiale – crimă, sex, trădare – și avea să meargă cu siguranță la nesfârșit. Nu doar pentru că ucigașul era încă în libertate, ci și pentru că suspectul principal, Paul Jackson, ducea în mod evident o viață dublă. Avea o căsnicie fericită, doi copii și, judecând după expresia de pe fața soției lui, dezvăluirea implicării lui în crima de la Camerele de Tortură fusese un șoc absolut, și cu atât mai mult avea să fie pentru prieteni și rude.

Era genul de poveste care avea să-i facă pe toți oamenii din Southampton să speculeze în legătură cu ce fac vecinii *lor* în timpul liber, așa că *Evening News* mizase la maximum pe ea – Emilia se

bucurase încă o dată de o relatare pe patru pagini, doar a ei. Realizaseră o imagine simulată a locului faptei, construiseră o narațiune posibilă a evenimentelor și reproduseseră în amănunt vederile unui psiholog despre atractivitatea BDSM-ului dur. Acest ultim element făcea parte din profilul psihologic cuprinzător pe care i-l făcuseră lui Paul Jackson. Inițial, se sfiiseră să-i folosească numele, dar, după ce acesta fusese eliberat pe cauțiune, renunțaseră la menajamente. Pe de altă parte, nici nu prea conta – era în continuare publicistică excelentă, plină de secrete, minciuni și depravare.

Telefonul continua să sune, așa că Emilia închise și încercă iar. Dar începea să se plictisească, așa că, după încă 15 apeluri, închise și o luă spre ieșire. Indiferent ce voia Max Paine, trebuia să mai aștepte o zi.

51.

— Mă bucur întotdeauna să văd o față nouă, spuse Max în timp ce încăleca scaunul și se așeza ca să o cerceteze. Nu te-am mai văzut până acum, nu-i așa?

— Sunt doar în trecere.

— Pari foarte bine echipată pentru cineva care e doar în trecere.

— Ah, nu te lăsa înșelat de aparențe, de fapt sunt o bobocică.

Max Paine zâmbi. Îi plăcea foarte mult tachinăria legată de ocupația lui și reacționa întotdeauna când clienții erau dispuși să facă din timpul petrecut cu el ceva mai mult decât un schimb lipsit de viață. Ei erau cei care deveneau clienți regulați, cei datorită cărora slujba lui era plăcută, nu o corvoadă.

— Ei bine, lasă-mă să te preiau, sugeră el îndreptându-se spre ea.

Femeia era înaltă și zveltă, cu păr negru lins și ochii machiați puternic. Avea un aspect berlinez clasic, care i se potrivea în totalitate. Max își trecu degetul peste brațul ei și se opri ca să frământe carnea de sub omoplați. Femeia expiră fericită, așa că el continuă să-și plimbe mâinile pe spatele ei, alunecând cu palmele spre partea din față. Avansă spre sâni și trecu peste ei, după care se opri la abdomen. Umflătura moale și elastică începu să se întărească la atingerea lui, anunțând că avea să urmeze ceva și mai interesant decât își imaginase el.

— Văd că ești o fată care are de toate, spuse el, întorcând-o complet cu fața la el.

— Poți fi sigur, veni răspunsul poznaș.

Max se duse zâmbind spre dulapurile încuiate din spate.

— Avem la dispoziție două ore, așa că te rog să-ți alegi arma.

Deschise ușile duble ale șifonierului, lăsând să se vadă arsenalul lui de cravașe, bice, palete, bastoane și altele. Nu exista ceva ce să nu poată oferi clienților, ceva ce nu încercase el însuși.

— Ești foarte drăguț, dar mă întrebam dacă n-am putea folosi câteva lucruri pe care le-am adus *eu*. Nu le-am folosit niciodată și s-ar putea să am nevoie de puțin ajutor.

Fără să aștepte răspunsul, se duse la rucsacul cu șiret pe care îl aruncase pe podea la sosire. Max se uită intrigat la cum femeia scoase dinăuntru o serie de legături și un costum Zentai mare. Costumul strâmt părea nou-nouț, iar spandexul sclipea în lumina spoturilor din tavan.

— Știu că abia ne-am cunoscut, dar aș vrea să forțăm nota puțin în seara asta. Vreau Jocul Periculos. Poți să mergi până acolo?

În mod normal, Max nu s-ar fi grăbit să facă asta la prima întâlnire, dar ea părea să știe despre ce vorbește, așa că aprobă din cap și se apropie să ia costumul Zentai. Însă, în timp ce făcea asta, ea puse mâna înmănușată pe brațul lui.

— Chestia e, Max, continuă ea în șoaptă, că aș vrea ca *tu* să fii târfa *mea* în seara asta. Ești dispus să fii târfa mea?

Max se opri și se întoarse spre ea. Era atrăgătoare și impozantă și nu părea psihopată, dar nu puteai ști niciodată cu certitudine.

— E puțin cam mult pentru prima întâlnire, spuse el. Poate după ce ne cunoaștem ceva mai bine.

— Păcat, dar cum dorești, răspunse ea, lăsând costumul jos. Sunt vremuri tulburi. Deocamdată, toată lumea fuge înspăimântată, și de asta eram dispusă să plătesc atât de mult. Dar, cum spuneai, rămâne pe altă dată…

— Cât de mult?

Paine se detesta pentru întrebarea asta, dar nu putea să reziste. Nu-și mai plătise chiria de peste

trei luni și trăia în fiecare zi cu frica de a fi evacuat.

— Cinci sute de lire, dacă nu ești cuminte. O mie, dacă nu ești cuminte deloc.

Clienta lui scoase un teanc de bancnote de 20 de lire și le puse pe masă.

— Ce spui, Max? Pot să te ispitesc?

Max o privi de sus până jos – nu era mare lucru de capul ei –, apoi dădu din umeri și se înduplecă. Se apropie de ea, zâmbi cald și spuse:

— Sunt al tău.

52.

— Nu poți să dai buzna așa.

— N-am dat buzna nicăieri, Dennis. Am sunat la ușă și mi-a deschis mama ta.

Pomenirea mamei lui îi provocă lui Dennis o tresărire vizibilă. Se apropia de cincizeci de ani, era supraponderal și șomer și, în mod evident, avea sentimente contradictorii referitor la faptul că locuia în casa părinților. Geraldine Fitzgerald era o septuagenară zveltă și pedantă, pe care cei doi o auzeau acum cum prepară ceaiul în bucătărie. Helen își imagina că îl face cum trebuie – încălzește ceainicul, pune frunze de ceai – și se întrebă dacă regimul ei casnic era la fel de meticulos și de modă veche. Oare îi cerea în continuare fiului ei să facă curat în camera lui?

— N-ați făcut deja suficient, voi ăștia?

— „Voi ăștia”?

— Nu facem nimic ilegal, nu facem nimic *greșit.* N-aveți niciun drept să trimiteți spioni la întrunirile noastre…

— Păi, dacă oamenii nu vor să vorbească cu noi, ce putem face?

Dennis se holbă la ea, dar nu spuse nimic.

— Toți cei din comunitatea BDSM *spun* că sunt șocați de uciderea lui Jake Elder, continuă Helen. Dar nimeni nu a venit să ne ajute. Ceea ce mă face să mă întreb cât de profundă e preocuparea lor.

— Du-te dracu’.

— Ai grijă, Dennis, s-ar putea să te audă mama ta…

Dennis îi aruncă încă o privire veninoasă, dar nu spuse nimic. Din bucătărie se auzea zăngănitul veselei.

— Eu cred că sunteți interesați mai mult să vă protejați pe voi. Puteți să pretindeți că aveți o suspiciune față de poliție, dar eu cred că e vorba

mai mult de păstrarea micului vostru secret. Să știi că înțeleg asta și nu vreau deloc să vă fac viața grea, așa că…

— Cum m-ai găsit? o întrerupse el.

— Prin site-ul *Frăției.* IP-ul administratorului site-ului e înregistrat la adresa asta. În registrul electoral, aici locuiesc Geraldine și Dennis Fitzgerald. Unul dintre polițiștii noștri de la prelucrarea datelor a avut nevoie de mai puțin de cinci minute ca să vă localizeze. Nu sunteți cine știe ce societate secretă.

— Și îi hărțuiți și pe ceilalți?

— Nu, doar pe tine, Dennis. Pentru că tu ai ceva ce îmi trebuie mie.

Helen scoase din geantă fotografia lui Michael Parker și i-o întinse.

— Recunoști această persoană?

Dennis o privi superficial și i-o întinse înapoi.

— Uită-te la ea, Dennis. Altfel jur că te arestez pentru obstrucționarea activității poliției.

Atunci când Helen ridică vocea, clinchetul veselei din bucătărie încetă. Helen văzu cum pe fruntea lui Dennis apar mici broboane de transpirație.

— Știm că are cazier, Dennis. Asta e persoana care ți-a făcut rău? Asta e „Samantha”?

Dennis nu spuse nimic, dar Helen observă că mâna cu care ținea fotografia tremura ușor.

— Dacă îți faci griji pentru siguranța ta…

— Nu e vorba de asta…

— Sau ești preocupat să nu trădezi un membru al comunității voastre, atunci sunt dispusă să trec ce-mi spui la ponturi anonime. Dar e vorba de moartea unui tânăr și trebuie să discutăm cu toți cei care ar putea avea legătură cu ea.

Mama lui Dennis își reluase activitatea, așa că Dennis vorbi rapid.

— Nu știu unde locuiește. Dar, da, ea e.

— N-ai fost niciodată în apartamentul ei, la locul ei de muncă?

— Lua legătura cu mine pe internet, ne-am întâlnit doar în spații neutre. Cluburi, camere de hotel…

— Haide, Dennis, încercă Helen să-l convingă, zi-mi *ceva.*

— Dar știu că uneori dă reprezentații la The End of the Road.

Helen expiră ușurată. The End of the Road era un bar pentru gay din centrul Southampton-ului, specializat în travestiți și cabaret.

— Dansează?

— Uneori lucrează la bar, alteori dansează. Când e pe scenă, își spune „Pandora”. Ca să fiu sincer, am evitat-o după ce… știi… dar probabil încă lucrează acolo.

— Și crezi că ar putea fi responsabilă de moartea lui Jake Elder? Ar fi capabilă de așa ceva?

Dennis se gândi o clipă, după care îi înapoie fotografia.

— Da, așa cred.

Helen dădu din cap și luă fotografia de la el. Exact atunci, mama lui apăru în cadrul ușii. Helen îi mulțumi lui Dennis pentru ajutor, o asigură pe curioasa Geraldine că n-are de ce să-și facă griji și plecă.

Rămase cu ochii ațintiți asupra fotografiei din mână, în timp ce se îndrepta energic spre motocicletă.

Oare aceasta era fața ucigașului pe care-l căutau?

53.

— Gata, n-a durut, nu-i așa?

Vocea ei era blândă, dar puțin încordată. Max își dădea seama că o incita ce făceau. Și ce avea să urmeze.

Max se dezbrăcase – spre vădita ei plăcere –, apoi își pusese costumul Zentai adus de ea. Se potrivea perfect – părea mult mai experimentată decât lăsase de înțeles – și îl acoperea din creștet până în tălpi. Max nu mai făcuse până atunci prea mult Zentai, chestiile orientale nu prea erau pe gustul lui, dar îi plăcea cum arată. Era ca un fel de Spiderman depravat, fiecare centimetru al corpului său fiind acoperit de spandex negru.

Era straniu să fii în interiorul lui. Continuai să auzi, dar sunetul era înăbușit, continuai să vezi, dar totul era puțin mai întunecat. Te simțeai altfel, nu mai erai tu însuți, iar pentru Max ciudățenia situației era subliniată de faptul că el era cel care suporta bătaia, și nu cel care o administra. Asta era ceva neobișnuit și, date fiind evenimentele recente, fusese tentat să refuze. Dar ea părea să se controleze, iar loviturile pe care i le dădea erau ușoare. În plus, el nu era înclinat să creadă speculațiile febrile ale tabloidelor despre faptul că în comunitatea lor exista un ucigaș în libertate. N-ar fi fost deloc surprins dacă moartea lui Jake Elder s-ar fi dovedit un accident, pe care presa îl transformase în ceva ce nu era.

Max își dădu seama dintr-odată că ea se oprise. El era în continuare aplecat peste calul de lemn. Se îndreptă de spate și văzu că ea se retrăsese din nou spre mica ei geantă cu recuzită.

— Legături pentru mâini și picioare, spuse ea ridicând triumfător dispozitivul din piele și lanțuri. Cred că ne-am săturat amândoi de abecedar, nu-i așa?

Max traversă camera spre locul indicat de ea.

— De acum înainte, nu mai spui nimic, ordonă ea. Faci doar ce spun eu.

Max dădu din cap, savurând jocul.

— Așază-te în genunchi. Bun, acum mâinile la spate.

Max făcu ce i se spusese. Simți cum ea îi imobiliză gleznele cu legăturile de piele, apoi îi trase puternic brațele în jos și la spate, până când degetele lui ajunseră aproape de tălpile întoarse. Îi legă și mâinile. Toate cele patru legături – două la mâini, două la glezne – erau conectate printr-o serie de lanțuri scurte de metal, astfel că lui îi era practic imposibil să se miște.

Acum era în genunchi, cu totul la dispoziția ei. Avea gura uscată și simțea că inima îi bate rapid. Ea spusese că îi place Jocul Riscant – probabil că urma să afle care anume versiune a acestuia. O auzi cum se apropie de el, iar peste câteva secunde ea se lăsă la nivelul lui. Obrazul ei atinse obrazul lui, iar el nu-și putu ascunde însuflețirea crescândă, când ea șopti în sfârșit:

— Să înceapă jocurile.

54.

Paul Jackson intră în garaj și închise bine ușa către casă. Încercase deja de trei ori să vorbească cu Sally. Primele două dăți, ea doar îi închisese ușa camerei, dar a treia oară își găsise în sfârșit vocea – și îi spusese să-și facă bagajele și să plece.

Nu se așteptase la asta. Crezuse că ea avea să-l lase să rămână, ca să-și dea seama ce urmează să facă în continuare. Presupusese în mod eronat că acesta era unul dintre motivele pentru care băieții fuseseră duși altundeva – pentru ca ei să aibă timp să discute.

Dar ea nu-l voia în casă. De fapt, abia dacă putea sau voia să se uite la el. Ultimele douăzeci și patru de ore fuseseră absolut groaznice, dar asta era picătura care umpluse paharul, iar Paul plânsese și o implorase să-l ierte. O *iubea* – în ciuda a tot ceea ce făcuse, o iubea acum mai mult ca niciodată.

Dar ea era surdă la rugămințile lui și refuza să interacționeze cu el. Și, chiar dacă gândul de a da piept cu jurnaliștii reuniți îl umplea de groază, Paul se supusese în cele din urmă, luase de pe raftul dulapului valiza cea mică și aruncase în ea câteva lucruri la întâmplare. El nu pleca niciodată, nu călătorea în interes de serviciu, așa că, în timp ce arunca ciorapi, cămăși și articole de toaletă în valiză, pentru o călătorie pe care n-ar fi vrut s-o facă, totul i se părea o pantomimă înfiorătoare.

Descuie mașina cu cheia electronică, deschise portbagajul și aruncă valiza înăuntru. Valiza căzu cu un bufnet surd, trimițând ecouri în pereții din jurul lui. Făcuseră garajul cu doar câteva luni în urmă. Se presupunea că ăsta e spațiul lui. Ce risipă inutilă de bani părea acum.

Urcă la volan și luă telecomanda ușii de la garaj. Deci asta era? Plecarea lui din casa familiei?

Înăuntru nu era nimic altceva decât pustiire și disperare. Și afară? O masă de jurnaliști libidinoși, gură-cască și vecini, care voiau să se bucure de ocara lui, ca să nu mai spunem de cei doi băieți nevinovați care nu aveau să-l mai privească niciodată la fel ca până atunci pe tatăl lor. Era ceva hidos de contemplat.

Și de aceea Paul puse telecomanda jos, fără să apese pe ea și întinse mâna spre cheile mașinii. Apoi coborî toate cele patru geamuri, se lăsă pe spătar, închise ochii și porni motorul.

55.

Helen mergea grăbită pe stradă, având grijă să ocolească ambalajele de fast-food, paharele goale de bere și ocazionalele bălți de vomă. Era joi seara în Southampton și băutorii ieșiseră în oraș în număr foarte mare.

The End of the Road era în centrul Pieței Sussex, iar Helen își croi drum prin mulțimile ieșite din crâșme ca să ajungă acolo. La intrare era o coadă lungă și șerpuită, dar Helen o depăși, îndreptându-se direct spre bodyguard și arătându-i legitimația.

Înăuntru, petrecerea era în toi. Barul imens era un ocean de pene de păun, paiete și ochi machiați laborios – clienții și angajații deopotrivă erau îmbrăcați ca să epateze. Helen, în costumul ei strâmt de piele, se integra destul de bine și primi mai multe fluierături admirative în timp ce își făcea drum spre bar. Dar ea le ignoră – ceva îi spunea că în seara asta viteza era crucială.

Trebui să urle ca să se facă auzită la bar. Barmanul nu păru impresionat de întrebările ei, dar oricum dispăru de la tejghea. Helen înjură în șoaptă și se întoarse să examineze scena. Ochii îi fură atrași imediat de un afiș cu „Pandora”, zdrențuit la margini, dar pus la loc de onoare pe peretele din spate. Helen contemplă fața – chiar și cu fardul de ochi auriu închis și rujul aplicat generos, chipul avea o răceală tulburătoare.

— Pot să te ajut cu ceva?

Helen se întoarse și descoperi un bărbat scund și chel care o privea de dincolo de bar. Craig Ogden era proprietarul clubului și se vedea clar că era iritat de prezența unui polițist în barul lui, într-o seară aglomerată de joi.

— Trebuie să vorbesc cu Samantha. S-ar putea să o cunoașteți și drept Pandor…

— Ambele.
— Lucrează aici?
— E în tura de noapte. Pot să întreb despre ce e vorba?
— Când trebuie să vină? răspunse Helen, ignorând întrebarea lui.
— Păi, trebuia să vină la 10. Dar a sunat să spună că e bolnavă.
— Când?
— Exact când deschideam, răspunse el cu o frustrare evidentă.
— Unde o pot găsi? Ai adresa ei?
— O aveam, dar s-a mutat acum câteva săptămâni. Nu ne-a spus unde stă acum. Cine știe, poate că locuiește într-o benă. Nu e genul care te încurajează să pui întrebări și doar Dumnezeu știe unde poate să ajungă noaptea…
— Atunci un număr de telefon?
— Să văd dacă avem ceva în dosar, dar, ca să fiu sincer, am moștenit-o pe Samantha de la ultimul manager și arhivele din barul ăsta n-au fost niciodată…
— Dar a telefonat mai devreme, insistă Helen. Trebuie să ai…
— Număr ascuns. Dracu' știe de ce…
— Atunci prieteni? spuse Helen, deja din ce în ce mai exasperată. Sau colegi? Există aici cineva care ar putea ști unde o găsesc?
— Întreabă-i dacă vrei, răspunse Ogden dând din umeri. Ca să fiu sincer, eu am evitat-o. Uneori vezi ceva în ochii oamenilor, nu-i așa?
Acum, Ogden se pornise, dar Helen abia dacă îl asculta. Se întoarse să se uite la sutele de petrecăreți înghesuiți în club. Era ca și cum ai fi căutat acul în carul cu fân.
Helen puse capăt conversației și își croi drum prin mulțime, nerăbdătoare să scape de zarvă. Voia să se întoarcă la Sediul Central, să ia legătura cu Sanderson și să vadă dacă echipa făcuse vreun progres. După discuția cu Dennis, fusese într-o

dispoziție optimistă, încântată că avea în sfârșit o pistă pentru alunecoasa Samantha. Dar acum pleca de la The End of the Road frustrată și cu mâna goală, chinuită de sentimentul că Samantha se ferea de atenția lor dintr-un motiv anume. Jurase să-i facă dreptate lui Jake, dar nu avansase deloc spre prinderea ucigașului său.

O pistă promițătoare de care se alesese praful.

56.

Transpirația i se prelingea pe frunte și i se strecura în ochi. Era incredibil de cald în costumul Zentai și disconfortul îi sporea cu fiecare secundă. Ceea ce începuse ca un joc ațâțător și nonconformist devenea neplăcut și iritant.

Max scutură din cap ca să îndepărteze transpirația, dar nu reuși decât să-și inducă o senzație de amețeală. Inima îi bătea rapid și, din cauza materialului aderent al costumului, respira cu greu. Pentru o clipă, avu impresia că o să leșine, ceea ce nu i se mai întâmplase niciodată. Asta putea fi dezastruos într-o situație de BDSM, așa că se adună și spuse:

— Libertate.

Era parola de siguranță, dar vocea lui era spartă și apelul lui abia se auzi. Nu fu surprins că ea nu auzise, așa că spuse iar, de data asta mai tare.

— Libertate.

Nici acum nimic. Max știa că ea era acolo – o auzea cum se mișcă. Atunci de ce nu răspundea? Nu se făcea să tachinezi pe cineva într-o astfel de situație. Dacă auzeai cuvântul, opreai tot.

— Libertate, țipă el, copleșit dintr-odată de frică.

Acum o auzi cum vine spre el și din ochi îi țâșniră lacrimi. Încă era furios pe ea, dar dacă îi dădea drumul, atunci… Auzi o sfâșietură. Ce era asta? Îi tăia costumul? Îi scotea legăturile? Apoi, dintr-odată, simți că ceva îl lovește în față. Tresări, șocat de impact, și își dădu seama prea târziu ce se întâmplă. Sfâșietura fusese dezlipirea unei benzi adezive – bandă pe care ea i-o lipi pe gură.

— Dă-mi drumul.

Max urlă cuvintele, dar banda rezistă, atenuându-i țipătul.

— Mi-ar plăcea să fac asta, iubitule, dar abia am început.

Ultimul cuvânt fusese rostit cu o asemenea intensitate, încât o clipă Max avu impresia că o să vomite. Acum, frica îl domina complet – dintr-odată, își dădu seama că făcuse o greșeală teribilă când intrase în jocul ei și că din cauza acestei erori de judecată avea să moară.

57.

Charlie își înăbuși un căscat și se uită la ceas. Era aproape miezul nopții – mai avea încă două ore până să fie înlocuită. Dacă voia s-o pedepsească, Helen se descurca de minune. Steve se plânsese că iarăși e obligat să aibă grijă de copil, iar Charlie era și ea enervată – pe Sanderson, pe Helen, dar mai ales pe sine. Când devenise atât de dificilă? Înainte era polițista amuzantă și obraznică cu care toți se înțelegeau bine. Acum era epuizată, irascibilă și *paranoică.* Nu regreta nicio clipă că își făcuse o familie, dar erau o grămadă de costuri ascunse despre care nu-ți spunea nimeni și pe care ea le simțea acum.

Entuziasmul grupului de jurnaliști începea să scadă. Era frig și o ploaie măruntă mătura strada, îmbibându-i pe cei care erau afară. Majoritatea jurnaliștilor se retrăseseră în vehiculele lor, știind din experiență că într-o astfel de noapte puteai să și mori. Cei rămași afară erau încotoșmănați în geci North Face și se rugau să se însenineze. Ar fi plecat deja acasă, dacă n-ar fi fost lumina care ieșea pe sub ușa garajului. Cineva o aprinsese de ceva timp și, dat fiind că acolo era mașina familiei, toți cei prezenți se așteptau ca Jackson să încerce să fugă.

Charlie presupunea că acolo e Paul Jackson, deoarece în urmă cu câteva ore o văzuse pe soția lui urcând la etaj. Cârdul de fotografi care bântuia proprietatea familiei spera să prindă o poză prin parbriz cu el fugind de acasă. Unghiul și contextul acestor fotografii aveau ceva care îl făceau întotdeauna pe subiect să pară vinovat. Editorii le adorau, și de asta oamenii erau dispuși să înfrunte stihiile ca să le obțină.

Charlie căută iar printre posturile de radio. Dacă Paul Jackson era deștept, ar fi stins lumina și s-ar

fi dus la culcare. Cea mai bună modalitate de a trata jurnaliștii era să-i înfometezi, neoferindu-le ce-și doreau. Dacă stătea acolo, nu făcea decât să le ațâțe speranțele. Negăsind nimic atrăgător, Charlie închise radioul și aruncă o nouă privire spre ceas – 12:10.

Oare Paul Jackson fusese surghiunit în garaj? Nu era posibil. Casa avea destule camere, chiar dacă soția lui n-ar mai fi vrut să aibă de-a face cu el… Charlie se uită din nou spre garaj. Fiii lui Paul Jackson erau altundeva, iar soția lui se repezise la etaj, ceea ce însemna că era singur înăuntru. Și era acolo de cel puțin 30 de minute.

Charlie se trezi că deschide portiera și iese în ploaie. Stropii i se așezară pe față, blânzi și reci, dar ea se îndreptă spre garaj fără să-și mai tragă gluga. Dacă se înșela, atunci nu o deranja că se udase puțin. Dar dacă avea dreptate…

Se duse direct la ușa metalică a garajului și își lipi urechea de ea. Pe stradă trecu mugind o motocicletă, iar câțiva jurnaliști de știri strigară la ea, luând-o la mișto că muncește în locul lor. Ea le făcu semn să tacă, dar asta nu avu niciun efect. Furioasă, Charlie se lăsă în patru labe, sprijinindu-și genunchii pe pământul ud. Duse urechea în partea de jos a ușii metalice, unde o ciobitură foarte mică lăsa să iasă puțină lumină. Încerca să audă motorul, dar ceea ce o izbi prima oară nu fu zgomotul, ci mirosul.

Brusc, Charlie sări în picioare și trase de clanța garajului. Dar ușa era încuiată pe dinăuntru și refuza să se clintească. Își spori eforturile, dar tot nimic.

— Veniți aici imediat, urlă ea la fotografii uimiți.

Expresia de pe fața ei îi făcu s-o asculte.

— Deschideți ușa imediat.

Fotografii începură să se lupte cu ușa, iar Charlie urcă treptele în fugă. Sună o dată, de două ori, de trei ori, apoi deschise cutia poștală și strigă

prin ea. Nu era momentul pentru ezitare sau prudență. Era o chestiune de viață și de moarte.

58.

Se străduia din toate puterile, dar fără niciun succes. Materialul costumului era neted, iar podeaua de lemn atât de bine lustruită că, oricât s-ar fi mișcat, se rotea în cercuri zadarnice. Nu găsea niciun punct de sprijin, iar acum atacatoarea lui îl privea cum se străduia inutil. Era o priveliște straniu de emoționantă. *Așa* arăta cineva în ghearele morții.

Totul mersese conform planului. Singurul moment de pericol se produsese atunci când Paine țipase să fie eliberat. Asta o luase prin surprindere – sau intuise pericolul, sau fusese suspicios față de noua lui „clientă" încă de la început. Făcuse o greșeală, dar una mică. Îi aplicase rapid bandă adezivă pe gură și pericolul trecuse.

Preludiul fusese încheiat, munca de pregătire executată – acum era timpul pentru lovitura de grație. Oare silueta care se zbătea pe jos făcuse legătura cu moartea lui Jake Elder sau era la fel de neștiutor ca și ceilalți? După toate aparențele, continua să nege realitatea, încercând cu disperare să se târască pe burtă spre ușă. Ce avea să facă dacă ajungea acolo? S-o deschidă cu picioarele? Era o ultimă încercare nebunească, dar exista posibilitatea ca bubuiturile lui să-i alarmeze pe vecini. Așa că silueta traversă rapid camera, coborî frânghia din scripetele din plafon, o trecu pe sub legăturile de la mâini și de la picioare și o legă bine cu un nod de pescar pe sub încheieturile mâinilor lui Paine.

Avertizat de zgomotul scripetelui, Paine se arcui încă și mai violent, dar, până la urmă, ce putea să facă? Atacatoarea lui trase tare de frânghie și Paine săltă în sus. Era la doar câțiva centimetri de podea, dar, în mod evident, această evoluție subită îl alarmase – se legăna într-o parte și-n alta atârnat

de frânghie, într-o ultimă și disperată tentativă de a evada. Era greu de ținut, dar atacatoarea lui se dădu încet în spate, trăgând cu putere la fiecare pas, până când Paine începu să plutească în aer. Silueta legă bine frânghia de un cârlig din perete, apoi se trase în spate să-și admire opera – Paine, acoperit din creștet până la tălpi în spandex și legănându-se în aer ca un pendul obscen.

Fusese mai anevoios decât se așteptase, dar munca grea era încheiată. Silueta intră și ieși rapid din dormitor, de unde luă de pe noptieră o tabletă și un smartphone, pe care le băgă într-o geantă cu fermoar.

Satisfăcută, silueta o luă spre ușă și deschise capacul de plastic alb al termostatului de la intrare. Atacatoarea lui Paine aruncă o privire spre acesta, dădu încălzirea centrală la maxim și apoi se furișă în tăcere afară.

59.

Ușile se dădură de perete și echipa medicală trecu în grabă spre secția de terapie intensivă. Lângă ei, pe o targă a spitalului, era Paul Jackson, cu o mască de oxigen prinsă peste gură și nas. Soția lui pământie alerga pe lângă el, punând din când în când mâna pe mâna lui, dar el nu reacționa. Era inconștient când îl găsiseră.

Charlie venea la vreun metru în urma lor, vrând să vadă ce se întâmplă, dar atentă să nu încurce pe nimeni. Paul Jackson era pe moarte și fiecare secundă conta. În cele din urmă, Charlie o smulsese din toropeală pe Sally Jackson, care la început păruse stupefiată, nevenindu-i să creadă ce îi spunea polițista disperată. După ce Sally scosese în sfârșit lanțul de la ușa din față, Charlie trecuse în goană pe lângă ea, orientându-se din instinct spre ușa interioară care ducea la garaj. Jackson o încuiase pe dinăuntru, așa că Charlie trebuise s-o spargă cu piciorul.

Imediat ce făcu asta, nori mari de aburi toxici se repeziră pe lângă ea. Vizibilitatea era proastă, dar mirosul era încă și mai rău. Charlie își pusese eșarfa la gură și înaintase prin ceața mortală, bâjbâind spre mașină. Din fericire, Jackson nu încuiase portierele – dacă ar fi făcut-o, totul s-ar fi terminat pentru el. Dar așa, Charlie reușise să tragă silueta comatoasă pe podea, exact când jurnaliștii de pe cealaltă parte reușiseră în sfârșit să smulgă ușa garajului.

Charlie îl luase de subsuori și îl trăsese afară din garaj, așezându-l în poziția de siguranță în aerul proaspăt de afară. Peste câteva clipe, sosise ambulanța, și rolul principal al lui Charlie luase sfârșit. O lăsase pe Sally să i se alăture soțului ei în ambulanță și se grăbise spre mașina ei, primind pe drum câteva semne respectuoase din cap din partea jurnaliștilor – ostilitatea lor reciprocă era suspendată pentru cel puțin câteva ore.

Paramedicii făcuseră tot posibilul, dar Jackson rămăsese inconștient. Echipa medicală intră pe ușile duble la terapie intensivă. Sally Jackson ezită, dându-și seama că doar până aici avea voie să meargă, și se întoarse spre Charlie în căutarea unui sfat. Charlie știa din experiență că într-o astfel de situație rudele vor mereu să ajute cumva, dar adevărul era că Sally nu prea avea ce să facă. Acum, totul depindea de doctorii și chirurgii de la Spitalul South Hants. Charlie o cuprinsese cu brațul și o condusese spre un scaun liber. Urmau mari încercări, iar Sally trebuia să-și conserve puterea.

În timp ce făcea asta, Charlie reflectă la iritările ei anterioare. Își dădea seama acum cât de nedemne fuseseră acele gânduri, cât de meschine nemulțumirile ei. În viața ei se adunaseră destule frustrări, dar, de fapt, Charlie fusese norocoasă. Avea ceva de care Sally Jackson poate că nu avea să se mai bucure niciodată – o familie fericită, sănătoasă și iubitoare. Iar pentru asta Charlie era etern recunoscătoare.

60.

Helen așeză florile și sărută piatra de mormânt din fața ei. Era trecut de 2 noaptea și ploaia înverșunată mătura cimitirul pustiu, dar Helen continua să zăbovească, lipindu-și fruntea de piatra rece. Era trează de aproape 48 de ore, dar era prea agitată și tulburată ca să se întoarcă acasă. Prefera să facă ceva – orice – decât să umble de colo-colo prin apartamentul ei și, în plus, asta era o datorie pe care ea nu o neglija niciodată. Marianne făcea parte din familie, așa că în fiecare noapte de joi, după terminarea programului, Helen venea aici, ca să îngrijească mormântul și să pună flori pentru sora pe care o iubise și o pierduse.

Helen rosti câteva cuvinte de iubire, apoi se întoarse și o luă pe alee. Sperase că un act simplu de bunătate, de aducere aminte, ar putea risipi întunericul care creștea în interiorul ei – dar conștiința o apăsa puternic în seara asta. Abia se întorsese la sediu atunci când sunase Charlie, care alergase la spital, panicată și tulburată, cu o veste care îi șocase pe toți. Paul Jackson fusese un suspect destul de bun, dar acum se zbătea să supraviețuiască.

Oare împinseseră un om nevinovat spre sinucidere? Jurnaliștii trebuiau să-și asume o parte din vină, dar la fel și agenții ei. Indiferent care era rezultatul, acesta avea să lovească puternic conștiința lui Sanderson, dar în ultimă instanță era vina *ei* – echipa era responsabilitatea lui Helen, iar când nu reușise să identifice ostilitatea crescândă dintre detectivii-sergenți din cadrul acesteia, comisese o neglijență de neiertat. Dacă Jackson murea, toți trebuiau să răspundă pentru asta.

Helen ajunse acum la poartă și se opri ca să privească în jos spre Southampton. Era o noapte întunecoasă și posomorâtă. Perdele neîncetate de

ploaie măturau orașul, iar luminile de dedesubt sclipeau poznaș, ca și cum s-ar fi bucurat de faptele tenebroase care rămân necunoscute noaptea. Helen simțea instinctiv că gândurile ei din ultima vreme erau corecte – că cineva din interiorul comunității BDSM era responsabil pentru uciderea lui Jake. Poate că Samantha se potrivea bine profilului, dar dacă era așa, de ce își pierduse cumpătul dintr-odată? Ce făcuse Jake ca să provoace un tratament atât de sălbatic? Și unde era ea acum? Ca întotdeauna, erau mai multe întrebări decât răspunsuri.

Ploaia continua să mături coasta dealului, dar Helen nu se mișcă. Rămase țintuită locului, o siluetă solitară căzută pe gânduri, înconjurată din toate părțile de moarte.

61.

— Mă bucur foarte mult să te cunosc. Dar aş fi vrut să se întâmple în circumstanţe mai plăcute.

Emilia îi oferi lui David Simons cel mai frumos zâmbet „fericit, dar şi trist” de care era în stare. Fostul iubit al lui Jake Elder sosise cu primul tren din Londra şi Emilia îl aşteptase. Era foarte puţin probabil ca alt jurnalist să fi aflat de sosirea lui în Southampton, dar ea decisese să nu-şi asume niciun risc şi îl dusese de la gară la sediu. Acum, stăteau ascunşi în micul ei birou şi luau un mic dejun compus din cafea tare şi cele mai bune gogoşi pe care le putea oferi Southampton-ul. Emilia ştia din experienţă că zahărul e cel mai bun leac al suferinţei.

Simons suferea din cauza decalajului de fus orar, în urma zborului din Los Angeles, ceea ce nu făcea decât să-i exacerbeze dezorientarea şi epuizarea. Emilia avea senzaţia că lacrimile nu sunt departe şi ar fi vrut să-l menţină concentrat, să-i smulgă cu blândeţe povestea.

— Deci tu şi cu Jake aţi fost împreună timp de…

— Şase, şapte luni.

— Şi în această perioadă vă vedeaţi regulat?

— Cam în fiecare zi.

— Şi cum ai caracteriza relaţia voastră?

— Bună. Foarte bună, la început. El era foarte generos şi bun…

— Apoi?

Simons ridică privirea spre ea şi o umbră de iritare îi străbătu faţa. Emilia simţi că acesta se enervase pentru că fusese smuls din amintirile fericite şi aruncat în realitatea dureroasă, dar avu grijă să nu i se vadă îngrijorarea.

— În majoritatea timpului era excelent, dar nu după multă vreme a devenit clar că relaţia noastră

are… unele limite.

Emilia se aplecă în față.

— Adică?

— Eu voiam mai mult decât voia el.

Emilia dădu din cap, dar nu spuse nimic.

— Contrar zvonurilor, nu toți bărbații gay sunt promiscui, continuă el. Eu nu am avut niciodată decât relații pe termen lung – nu văd ce rost au alte…

— Și sperai că Jake ar putea fi partenerul visat?

— Nu asta caută toată lumea?

Emilia zâmbi, păstrând tăcerea. Oare ea asta căuta? Avusese, bineînțeles, relații, dar fuseseră scurte – programul ei de lucru și responsabilitățile de familie conspiraseră întotdeauna să ucidă orice idilă posibilă. Iar acum, după atât de mult timp, se întreba dacă ar fi de fapt capabilă să se dedice cuiva.

— Atunci care a fost problema? spuse ea în cele din urmă, interesată de răspunsul lui nu doar din motive profesionale.

— Nu punea suflet.

— Pentru că…?

— Nu mă menajezi deloc, ce naiba?

Acum, furia lui era clară. Emilia estimase greșit cât de fragil e Simons și acum se grăbi să recupereze terenul pierdut.

— Scuză-mă dacă par grosolană. E dimineața devreme – eu nu sunt o persoană matinală și am tendința să dau cu bâta-n baltă. Vreau *doar* să înțeleg prin ce ai trecut. Dar, te rog, nu răspunde dacă nu vrei. Dacă preferi, te pun în legătură cu poliția cu cea mai mare plăcere, ca să poți obține de la ei răspunsurile pe care le cauți.

Cuvintele ei avură efectul dorit. În mod evident, poliția luase legătura cu Simons, dar Emilia simțea că acesta fusese evaziv în legătură cu data precisă a sosirii lui în Marea Britanie. Părea că vrea să evite contactul cu ei cât mai mult posibil. Între timp, Emilia era pentru el o sursă utilă de

informații – merita s-o păstreze de partea lui, în ciuda tulburării lui evidente.

— Îmi pare rău, dar sunt foarte obosit…

— Bineînțeles, răspunse Emilia blând, oferindu-i încă o gogoașă. Și nu trebuie să vorbești despre ce nu…

— El era îndrăgostit de altcineva, bine? Mă iubea, în felul lui, dar nu puteam să ajung la o anumită parte a lui.

— Înțeleg. Și ai idee cine era această altă persoană…

— I-am văzut o dată discutând, dar nu știu cine era.

— Ai putea să mi-l descrii?

— De fapt, era femeie. Înaltă, păr până la umeri, drăguță.

Curioasă, Emilia își notă descrierea, apoi întrebă:

— Și ce s-a întâmplat?

— L-am întrebat despre asta. El a negat că ar avea vreo afecțiune pentru ea, dar mințea, așa că am insistat. Mi-a spus mai multe și… mă rog, m-am supărat, fir-ar a naibii, așa că i-am pus capăt. Am mai fost în situația asta. Și nu voiam ca relația noastră să se stingă încetul cu încetul.

— V-ați văzut fiecare de drum?

— Eu mi-am găsit de lucru în State. Am încercat să mă îndepărtez de Jake cât mai mult posibil. Dar nu sunt sigur că a funcționat.

Emilia rămase cu ochii ațintiți asupra lui, în timp ce scria în carnet: amantă? Lacrimile care amenințau să izbucnească i se prelinseră în cele din urmă pe obraji, și ea avu o senzație intensă că bietul om, care îl iubise atât de mult pe Jake în timpul scurtei lui vieți, îl iubea și mai mult după moarte.

62.

Lovi în ușă cu bastonul, dar nu se auzi niciun răspuns dinăuntru. Ce-aveau în cap oamenii ăștia? Credeau cumva că plata chiriei e opțională?

Gary Lushington înjură și privi spre carnețelul din mâna lui. Scria negru pe alb: chirie restantă pe trei luni. Paine fusese un chiriaș bun la început – dacă ignorai cu ce se ocupa pentru câștigarea existenței –, dar în ultima vreme fusese evaziv și capricios, iar asta îl neliniștea pe Gary. Acest tip de comportament însemna de obicei un singur lucru – că avea o gaură în buzunar. Iar el nu era dispus să permită asta.

Se sprijini de ușă bombănind, scoase inelul de chei din buzunar și începu să caute setul lui de rezervă. În timp ce făcea asta, avu o senzație ciudată. Simți cu spatele că ușa era încălzită – ba nu, era de-a dreptul *fierbinte.* Gary se îndepărtă rapid și se întoarse cu fața spre ea.

Acum își dădu seama că acest coridor *era* într-adevăr mult mai călduros decât cele câteva pe care le traversase în rondul lui. Presupusese că senzația de înăbușeală se datora numărului mare de trepte – îi era mai greu să le urce de când avea nevoie de baston ca să umble –, dar acum își dădu seama că fierbințeala pe care o simțea emana din apartament. Ce naiba credea Paine? Era o dimineață frumoasă de toamnă, pentru numele lui Dumnezeu – nu era nevoie să dea căldura la maxim.

Dintr-odată, pe Gary îl cuprinse un gând neplăcut. Poate că Paine plecase și lăsase căldura pornită. Poate chiar își luase tălpășița, lăsându-și proprietarul cu o factură sănătoasă la încălzire ca un ultim „du-te dracului”.

Gary băgă energic cheia în broască, o roti rapid și deschise ușa. Îl strigă furios pe Paine și avansă,

dar se trezi imediat că se retrage împleticit. Se izbi de peretele opus și rămase țintuit locului, amuțit pentru o clipă. Temperatura din apartament era *copleșitoare* și un val de căldură sufocantă se revărsa acum afară, târându-se pe lângă proprietarul șocat, care o luă la fugă pe coridor. Dar nu asta îl lăsase pe Gary Lushington fără grai, și nici priveliștea siluetei atârnate de tavan. Nu, ceea ce îl făcuse să se oprească brusc fusese mirosul.

63.

Toți ochii erau ațintiți asupra ei. Echipa se reunise în sala de instructaj pentru informarea de dimineață, așteptând de la Helen sfaturi și inspirație. Dar, în dimineața asta, se simțea secătuită – în ciuda celor câteva ore de somn, Helen era în continuare epuizată – și nu avea nimic nou să le ofere. Nu intrase niciodată atât de adânc într-o anchetă cu atât de puține date, iar ziarele de dimineață – cu descrierile vii ale tentativei de sinucidere a lui Paul Jackson – nu îi îmbunătățiseră deloc dispoziția. Toți cei din Sediul Central, de la detectivii-agenți până la directorul principal, fuseseră zguduiți de această evoluție neașteptată.

— Vestea bună e că starea lui Paul Jackson e stabilă, spuse Helen în continuarea informării. E ținut la terapie intensivă, dar e conștient, și primele semne arată că nu o să rămână cu leziuni permanente ale creierului sau plămânilor. E în stare proastă, dar doctorii sunt convinși că viața lui nu se află într-un pericol imediat, asta în mare parte mulțumită intervenției decisive a detectivului-sergent Brooks.

Charlie primi complimentul cu o înclinare scurtă a capului, dar rămase cu ochii ațintiți în podea. Oare pentru a evita privirea lui Helen sau a lui Sanderson? Helen spera că e ultima variantă – ceea ce dovedea, poate, că detectivii-sergenți deciseseră să nu-și adâncească conflictul.

— Știu că ați fost cu toții șocați de evenimentele nopții trecute, spuse Helen adresându-se din nou echipei. Dar în clipa asta trebuie să rămânem concentrați asupra cazului. Cum merge cu utilizatorii de Snapchat?

— Am eliminat deja 17 din 20, îi informă Edwards. Nimic nu îi pune în legătură cu clubul. După ce îi verificăm și pe ultimii trei, o să lărgim

domeniul căutărilor – o să ne uităm la e-mailurile și SMS-urile lui Elder…

— De asemenea, tocmai am aflat că David Simons e în țară, îl întrerupse blând detectivul-agent Lucas. Serviciul Grănicerilor ne-a confirmat că a aterizat la Heathrow noaptea trecută. O să-l aducem cât mai repede posibil, dar nu se grăbește deloc să ia legătura cu noi.

— Insistați. Între timp, să ne concentrăm atenția asupra posibililor suspecți din interiorul comunității BDSM, mai exact asupra „Samanthei”, anterior cunoscută drept Michael Parker. The Edge of the Road ne-a oferit un număr de telefon mobil, dar nu e în funcțiune. Aș vrea să investigăm când și unde a emis acest telefon ultimele apeluri. De asemenea, avem trei adrese vechi ale ei, la care a locuit în ultimii doi ani. Trebuie să batem la ușă, să vedem dacă vreun vecin sau prieten știe unde ar putea fi acum. De asemenea, să discutăm din nou cu oamenii care au fost la club, cu taximetriștii care au lucrat în noaptea aia – haideți să vedem dacă putem s-o plasăm la Camerele de Tortură. Vreau ca orice informație relevantă – bună sau proastă – să ajungă la mine imediat.

Helen era pe punctul de a distribui sarcinile individual, când văzu că sergentul arestului se apropie. Îi făcu semn din cap lui Sanderson să preia ea și îl trase deoparte. Expresia de pe fața lui sugera că are să-i spună ceva important.

— Polițiștii au fost chemați în dimineața asta să constate o moarte neobișnuită, spuse el încet. Nu avem toate datele, dar se pare că victima era atârnată de plafon într-un fel de costum dintr-o singură bucată.

Când îl auzi, Helen simți că i se strânge inima. Se adună și răspunse:

— Erau urme asupra lui, semne de violență?

— Din câte știu, nu. Băieții spun că locuința e în stare perfectă și că totul pare cumva aranjat.

Helen dădu din cap, însă inima îi bătea rapid.

— Ai adresa?

Sergentul îi întinse o bucată de hârtie, apoi se retrase. Helen se bucură că acesta procedase așa, deoarece atunci când se uită la adresa din mâna ei, fu lovită de un șoc neplăcut. Fusese doar de două ori la adresa aceea, dar știa exact cui îi aparținea. Un bărbat pe care ea îl detesta și pe care sperase să nu-l mai vadă niciodată.

Max Paine.

64.

Ce era în neregulă cu ea? Ar fi trebuit să se simtă ușurată, extaziată, însuflețită, dar nu se simțea deloc așa. O durea corpul, și creierul îi zvâcnea – era în ultimul hal.

Samantha se întinse pe podeaua băii, sprijinindu-și fruntea de gresia rece. Noaptea trecută, după ce se întorsese în apartamentul ei, golise o sticlă întreagă de votcă. Poate că era din cauza adrenalinei serii sau poate că votca fusese de proastă calitate – în orice caz, după o oră, o dăduse afară pe toată. De obicei, nu voma deloc, însă noaptea trecută nu se mai putea opri, iar la sfârșit se îneca cu bila amară, pentru că nu mai rămăsese nimic altceva.

Dacă ar fi avut energia, s-ar fi sinucis bucuroasă. Viața ei era un carusel nesfârșit de mari speranțe și dezamăgiri zdrobitoare – fiecare mai dură cu stomacul ei decât ultima. Știa despre sine însăși că e o lucrare în curs de realizare, dar chiar și așa… De ce extazele erau atât de intense și depresiile la fel? Poate că toți psihiatrii ăia avuseseră dreptate, la urma urmei. Poate chiar *era* un om rău.

Se sprijini ezitant de chiuvetă și se ridică în picioare. Dădu drumul la robinet, strânse apa rece în căușul palmelor și bău cu lăcomie. Apoi își dădu cu apă pe față – era încinsă – și își trecu degetele umede prin păr. Urmă un râgâit puternic și înțepător și, dintr-odată, începu iar să vomite. Apa pe care tocmai o băuse dispărea prin gaura de scurgere cu o grabă obscenă. Era ca și cum apa n-ar fi suportat-o pe ea, nu invers.

Samantha se lăsă iar la podea, epuizată și înfrântă. Acum, nu mai avea niciun rost să se opună, așa că se lăsă în sfârșit în voia disperării. Era ceva crud, dar nu avea niciun rost să nege.

Încercase să îmbrățișeze lumea, dar lumea o respingea încontinuu, ridicând de fiecare dată nivelul pedepsei pe care i-o aplica. Părea că dispăruse – nu mai era ea – și se simțea pustiită, golită și absolut singură.

65.

Criminaliştii de la locul faptei coborâseră deja cadavrul pe podea și îi scoseseră costumul ca să-l analizeze. Victima zăcea pe podea, goală, cu excepția unui cearșaf steril. Nu era prea demn, dar era tot ce se putea face în acea situație.

Helen se lăsă pe vine și ridică colțul cearșafului cu vârful unui pix. Știa la ce să se aștepte, dar tot era oribil de privit. Paine fusese în timpul vieții un bărbat arătos, dar acum fața lui era ceroasă și marmorată – numeroasele vase de sânge sparte îi dădeau un neplăcut aspect peticit. Părea să fi explodat pe dinăuntru.

Helen se cutremură ușor. Îi displăcuse – ba nu, îl disprețuise – pe Max Paine. Era un misogin violent căruia îi făcea plăcere să terorizeze și să înjosească femeile. Ea se folosise de câteva ori de serviciile lui și ajunsese să-și regrete decizia, scăpând dintr-o situație periculoasă numai pentru că luptase să se smulgă din ghearele lui. Dar tot nu i-ar fi dorit *asta.* Nu părea o situație similară, nu era vorba că Paine întrecuse măsura. Era un atac bine organizat și premeditat asupra vieții lui. Era o execuție.

Ce îi punea în legătură pe Jake Elder și Max Paine?

Erau două persoane foarte diferite, care aleseseră aceeași profesie. Helen îi cunoscuse pe amândoi – pe unul îndeaproape, pe celălalt în treacăt. Era asta ceva important? Dacă da, era greu de înțeles de ce. Max Paine nu era deloc un prieten al ei și, din câte își dădea ea seama, nici restul lumii nu avea să-i ducă dorul. Atunci care era rostul morții lui? El și Jake fuseseră aleși în mod intenționat sau doar se cuplaseră cu clientul cu care nu trebuia? Părea din ce în ce mai probabil ca atacatorul lor să *facă* parte din comunitatea BDSM, dar motivul era încă neclar.

Helen dădu drumul cearșafului și se ridică în picioare. Nu avea să-l jelească pe Paine, dar moartea lui era totuși tulburătoare și alarmantă. Dacă cele două victime erau legate una de cealaltă, atunci veriga evidentă era Helen. Dar dacă nu erau, perspectiva era încă și mai proastă. Helen și echipa ei munciseră foarte mult să facă legătura dintre Jake Elder și ucigașul său, dar oare urmaseră o pistă greșită? Poate că ceea ce îl mâna pe ucigaș era actul crimei, și nu identitatea victimei.

Dacă era așa, nimeni nu avea cum să-și dea seama când s-ar putea opri acesta. Crima era ca un drog – cu fiecare act succesiv, apetitul devenea tot mai intens și mai urgent. Dacă ucigașul lor era excitat de controlul total asupra victimelor – și de aparenta lui capacitate de a lovi fără să atragă atenția nimănui –, atunci ce l-ar fi putut convinge să se oprească? Helen avea senzația neplăcută că acesta abia își intra în ritm.

După ce schimbă câteva cuvinte cu Meredith, Helen o luă spre ușa de la intrare. Introspecția și frica nu aveau s-o ducă nicăieri. Făptașul tocmai crescuse miza semnificativ, și ea *trebuia* să reacționeze. Era timpul să-și adune toată fermitatea de care dispunea, dacă era să-l oprească să ucidă iar.

66.

— Dacă întreabă cineva, să spui că e o problemă de poliție și că trebuie să-și vadă de drum. Fără excepții.

Agentul care păzea intrarea apartamentului dădu solemn din cap. Rareori spuneau ceva când li se adresa Helen. Oare din respect? Sau frică? Helen nu-și dădea seama.

— Nu pleci de aici până nu ești înlocuit. Cineva a intrat fără permisiune la locul faptei miercuri dimineață. Dacă se întâmplă iar, o să-ți cer explicații. E acces interzis.

— Păcat. Am sărit peste micul dejun ca să ajung aici înaintea celorlalți.

Helen cunoștea acea voce. Se întoarse și o văzu pe Emilia Garanita cum se îndreaptă spre ea.

— Tocmai vorbeam despre tine, răspunse Helen.

— De bine, sper?

Helen nu catadicsi să-i răspundă, ci se întoarse și se îndepărtă rapid de clădire în direcția motocicletei sale.

— Să știi că o să aflu.

— Ce anume? răspunse Emilia, grăbindu-se să țină pasul cu ea.

— Cine e cârtița ta. Și când o să aflu, o să-l dau afară, iar pe tine o să te acuz de mituire a unui funcționar public.

Emilia țâțâi încet.

— De ce crezi întotdeauna că oamenii sunt mai răi decât în realitate? Eu sunt doar o jurnalistă freelance care joacă conform regulilor…

— Ești o hienă care face comerț cu nefericirea oamenilor, replică Helen.

— Termină odată, Helen. Eu doar relatez faptele, ce înțeleg oamenii din asta nu depinde de mine.

Helen se opri brusc și se întoarse cu fața la Emilia.

— Am văzut cum l-ai masacrat pe Paul Jackson. Cum era titlul? „Viața dublă a directorului pervers”?

— Nu eu scriu titlurile…

— Aiurea. Era perfect stilul tău. Nu te interesează niciun pic consecințele jurnalismului tău iresponsabil.

— Ia-o mai încet, am o datorie față de public…

— Ai datoria să fii o ființă umană.

Pentru o clipă, Emilia păru ofensată, ca și cum acuzațiile lui Helen ar fi atins-o în sfârșit. Apoi păru să se relaxeze din nou, iar pe fața ei apăru un zâmbet.

— Există vreun motiv pentru care cazul ăsta te întărâtă atât de tare?

Helen o privi pe Emilia disprețuitor, dar nu spuse nimic.

— N-ai fost la nicio conferință de presă, așa că n-am putut să te întreb despre reacția ta față de moartea lui Jake.

— N-am nimic de spus despre asta.

— Dar erați cunoștințe. Chiar prieteni…

Helen o privi lung pe Emilia, dar nu spuse nimic. Știuse că acest moment avea să vină – Emilia nu era genul care să uite o bârfă savuroasă sau certurile trecute –, dar acum, când venise, se simțea derutată. Nu avea niciun rost să nege legătura dintre ea și Jake, dar nu era un drum pe care ar fi vrut să-l urmeze. N-aveai cum să-ți dai seama unde duce – la șantaj? La demascare? – și de data asta nu avea nicio armă cu care s-o strivească pe vicleana jurnalistă.

— Eram prieteni, dar nu l-am mai văzut de câțiva ani și tratez acest caz ca pe oricare altul.

— Te rog să nu mă minți, Helen, răspunse Emilia. Erați foarte apropiați, probabil că ești răvășită. Sunt surprinsă că te-au lăsat să conduci ancheta.

— Te înșeli complet, minți Helen.

— Zău? Te-am crușat data trecută pentru că m-ai convins că așa e corect. Dar încep să mă îndoiesc serios de înțelepciunea decizi…

— M-ai *crușat*? răspunse Helen uimită. Te-ai crușat pe tine. Dacă ai fi publicat chestiile alea, te-aș fi acuzat de supraveghere ilegală. Nu te amăgi că ești un om cumsecade, Emilia, pentru că nu ești.

— Cuvinte agresive, răspunse Emilia scurt, enervată de acest linșaj verbal. Să vedem la ce-o să-ți folosească, bine?

Mulțumită că avusese ultimul cuvânt, Emilia se întoarse și o luă iar în direcția clădirii. Câștigase prima bătălie. Întrebarea era acum dacă avea să câștige și războiul.

67.

Helen abia îi observa pe ceilalți participanți la trafic în timp ce se întorcea cu motocicleta la Sediul Central. Măcar o dată, mergea încet – trebuia să-și facă timp să gândească. Cazul acesta devenea din ce în ce mai complicat, fără să se întrevadă nicio soluție imediată sau evidentă. Ceea ce începuse ca o groaznică tragedie personală se transformase în ceva mai tenebros, și Helen avea acum de-a face cu o luptă pe două fronturi – arestarea unui criminal în serie prefăcut și alunecos, în timp ce evita amenințarea foarte reală a demascării.

Era straniu, însă ultima dintre cele două o îngrozea pe Helen la fel de mult ca prima. Intimitatea și discreția fuseseră întotdeauna cuvintele ei de ordine – era singurul mod de a fi pe care îl cunoștea –, dar acum fusese împinsă într-un colț imposibil. Nu avea să-i fie ușor să dejoace planurile Emiliei, și nici să-și dea seama ce putea face ea cu informația pe care o deținea. Emilia știa că orice încercare de șantaj ar fi fost refuzată – Helen ar fi preferat să-și sacrifice cariera decât să devină informatoare –, astfel că ce altă variantă avea decât s-o publice? O demascare lungă și detaliată, care sublinia teribilul conflict de interese pe care Helen îl tăinuise pentru a putea să facă dreptate? Își dădea seama foarte bine cât de mult ar fi plăcut asta șefilor cei mari.

Helen știa că exista o singură soluție posibilă, dar încă ezita în fața ei. Nu voise niciodată ca cineva s-o cunoască cu adevărat, ca cineva să se apropie de ea. Viața ei era așa dintr-un anumit motiv. Dar acum secretul fusese dat în vileag și singurul remediu era să mărturisească, înainte ca Emilia să i-o ia înainte. Gândul acesta o făcea să-i vină rău – cum și-ar fi putut găsi cuvintele cu care

să înceapă? – și nu se punea problema să se expună pe sine pentru divertismentul publicului. Nu, dacă făcea asta trebuia să fie ceva țintit, controlat și scurt. Și trebuia să se întâmple acum – nu puteai ști ce o să facă Emilia, iar Helen refuza să fie eliminată din acest caz de indignarea publică.

Își lăsă motocicleta în parcarea Sediului Central și se opri ca să privească spre ferestrele de deasupra. Nu avea niciun rost să amâne.

Era timpul să vorbească cu Gardam.

68.

Charlie privi lung spre matahala nerasă din fața ei, încercând să-și ascundă dezgustul față de modul în care acesta își îndesa în gură un sandviș cu ou care picura. Taximetristul de vârstă mijlocie ridică în cele din urmă ochii, mestecând zgomotos, și îi surprinse privirea.

— Tu nu mănânci? întrebă el.

— Am mâncat, minți Charlie drept răspuns.

Încerca să slăbească, și mâncarea de la cafeneaua pentru șoferi nu era tocmai bună pentru asta.

— Cum vrei, răspunse taximetristul.

Bău zgomotos din cafea, după care își aruncă în gură un cârnat *chipolata.* În dimineața asta, Charlie îi plătea micul dejun și, în mod evident, el avea să profite cât mai mult de generozitatea ei.

— Ai vorbit ieri cu o colegă de-a mea?

Taximetristul aprobă din cap.

— I-ai spus că ai lucrat marți noapte?

— Eu lucrez în fiecare noapte, dragă. N-am de ales.

Charlie zâmbi înțelegător.

— Și între orele 12 și 1 noaptea, ai luat un client neobișnuit.

Taximetristul dădu din umeri.

— În tura de noapte vezi tot felul de oameni. Dar ăsta era puțin ciudat.

— În ce sens?

— Păi, în primul rând că era tip. La început, am crezut că e… că e o gagică. Picioare lungi, păr lung, haine frumoase și așa mai departe. Dar vocea era prea groasă și avea mărul lui Adam, așa că…

— Și ce anume era ciudat?

— Adică în afară de asta? răspunse taximetristul râzând.

— Haide, sunt o grămadă de cabareturi și crâșme pentru gay în zona aia. Cred că vezi chestii din astea tot timpul.

— E vorba de starea în care se afla, recunoscu taximetristul.

— Continuă.

— La început, abia dacă am înțeles unde vrea să meargă. Era alb ca hârtia și plânsese. Încerca să se abțină, dar machiajul lui era complet distrus.

Taximetristul râse iar.

— N-am vrut să-l las să urce, dar mi-a dat o bancnotă de 20 avans, așa că…

— Unde l-ai dus?

— La o adresă din St Denys – Strada Newton. Făcea doar zece lire, dar lui nu-i păsa. A coborât imediat când am ajuns, fără să privească în urmă. Dacă mă întrebi pe mine, era pe punctul de a borî. Nu știu ce iau în cluburile astea, dar…

— Ai putea să mi-l descrii?

Taximetristul făcu o pauză, apoi spuse:

— Înalt, cum am spus. Slab, foarte slab. Era îmbrăcat într-un fel de costum mulat, așa că se vedea că nu are un gram de grăsime pe el. Și fără păr – fără barbă nerasă sau așa ceva.

— Poți să-i descrii fața?

— Ochi negri, fără sprâncene, în afara ălora desenate…

— Ceva pe părțile laterale ale feței?

— Da, acum că ai amintit de asta, avea o cicatrice mică pe partea dreaptă. Machiajul nu putea s-o ascundă.

Charlie dădu din cap, apoi scoase o fotografie din dosarul pe care-l ținea în poală.

— Asta e persoana pe care ai luat-o marți noapte? întrebă ea, întinzând poza taximetristului.

Acesta o înhăță cu degetele unsuroase, apoi, după o clipă de gândire, i-o dădu înapoi.

— Da, el e.

Charlie luă fotografia și, după ce mai verifică o dată adresa de destinație, îi mulțumi

taximetristului și se grăbi să-și vadă de drum. În sfârșit, aveau ceva cu care să lucreze.

Taximetristul ei tocmai o plasase pe Samantha aproape de locul primei crime.

69.

— Mulțumesc că m-ai primit imediat, spuse Helen pe un ton încrezător, care nu reușea să-i ascundă neliniștea.

— Ușa mea e întotdeauna deschisă, o asigură Gardam calm. Cât de rău e?

— Rău. Cu siguranță, e a doua victimă a aceluiași criminal.

— Cum îți poți da seama?

— Modul de operare e puțin diferit, dar victima a fost făcută să sufere cât de mult poate să sufere un om și a fost o execuție „profesionistă”. A fost o declarație, ca și uciderea lui Elder.

Gardam medită la asta – părea la fel de scârbit ca și Helen. Apoi spuse:

— Deci apartamentul îi aparține acestui Max Paine? Cât de siguri suntem că el e victima noastră?

— Sută la sută.

— Bun, răspunse Gardam. Credeam că încă încercăm să luăm legătura cu rudele…

— Facem asta, dar eu îl cunosc. Despre asta voiam să vorbesc cu tine.

— Înțeleg. Ai mai dat de el în alt caz sau…?

Acel „sau” rămase în aer, iar Helen știa că trebuie să completeze lacuna. Dacă n-o spunea acum, avea să-și piardă hotărârea de a mai face asta.

— Mi-e foarte greu să-ți spun asta… dar ar fi lipsit de profesionalism din partea mea dacă n-aș face-o, spuse Helen, căutându-și cuvintele.

Gardam nu spuse nimic. O privea cu atenție, ceea ce făcea să fie și mai dificil.

— L-am cunoscut pe Max Paine, de fapt le-am cunoscut pe amândouă victimele, deoarece m-am folosit de serviciile lor.

Fața lui Gardam nu se clinti, dar Helen își dădea seama că e șocat de ce îi spusese.

— Am folosit serviciile lui Paine de două ori, în urmă cu aproximativ un an. Înainte de asta, mergeam la Jake Elder din când în când, dar nu m-am mai întâlnit cu el de peste doi ani.

Nu era întregul adevăr. Helen decisese să omită bătaia pe care i-o administrase lui Paine – era suficient de dificil și fără să recunoască o infracțiune.

— Bun, înțeleg, reacționă în cele din urmă Gardam, fără să-și găsească cuvintele.

— N-aș vrea deloc să intru în detalii, continuă Helen. Dar m-am gândit că ar fi bine să știi.

— Și nu te-ai gândit că merită să-mi spui asta după moartea lui Elder?

— Nu, spuse Helen ferm. Nu mă mai văzusem cu el de o eternitate și, dacă-ți spuneam, asta n-ar fi adăugat nimic util la anchetă. Dar acum, când un al doilea bărbat cunoscut de mine… mă rog, am vrut să-ți vorbesc deschis și să mă ofer să renunț la caz – dacă vrei asta.

Helen se gândise foarte mult dacă să facă această ofertă, dar știa că o obligă datoria. Era singurul lucru pe care putea să-l facă în acea situație.

Urmă o tăcere îndelungată. În timp ce Gardam își procesa răspunsul, Helen îi examină fața, căutând semne ale unei reacții instinctive. La ce se gândea el? Oare își distrusese ireparabil imaginea în ochii lui?

— Mulțumesc că mi-ai spus asta, Helen, răspunse în cele din urmă Gardam. Cred că nu ți-a fost deloc ușor.

— N-a fost, crede-mă.

— Pot să te întreb dacă mai știe cineva de legătura dintre tine și victime?

Helen făcu o pauză, apoi închise ochii și spuse:

— Emilia Garanita știe de legătura dintre mine și Jake Elder.

— La naiba.

— Dar a obținut informația ilegal și dacă e deșteaptă o să-și țină gura. Nu știe nimic despre legătura dintre mine și Paine.

Helen ar fi putut spune mai multe, dar n-o făcu. Era puțin probabil s-o poată împiedica pe Emilia cu amenințarea punerii sub acuzare – delictul inițial se produsese cu prea mult timp în urmă –, dar trebuia să-și joace toate atuurile cu Gardam pentru a rămâne în această anchetă.

Gardam medita la răspunsul lui, iar Helen izbucni nerăbdătoare:

— Uite ce, dacă e ceva stingheritor, pot să-mi iau concediu medical, bineînțeles. Eu nu vreau asta, dar dacă crezi că așa ar fi mai bine, atunci evident că trebuie să luăm în considera…

— Păi, hai să analizăm ce avem, o întrerupse Gardam. Le cunoșteai pe amândouă victimele și ai o legătură personală cu cazul ăsta. Ai fost împreună cu vreunul dintre ei?

— Nu. Bineînțeles că nu. Îmi plăcea Jake ca om, dar asta e tot. Paine nu însemna nimic pentru mine.

— Bun.

Ce era acea nuanță din vocea lui? Milă?

— Și crezi că poți să te achiți de sarcinile tale din ancheta asta în mod normal? continuă Gardam.

— Categoric.

— Nu ești *prea* implicată în ea?

— Nu cred. Dacă sunt, o să-ți spun.

— Dar cât de siguri suntem că Garanita o să-și țină pliscul?

— Destul de siguri, chiar dacă, bineînțeles, nu există nicio garanție, minți Helen imediat.

Gardam se uită la ea, în timp ce rotițele minții lui se învârteau. Helen își dădu seama dintr-odată că își ține respirația și expiră încet, încercând să se liniștească.

— Ei, nu e o decizie ușoară. Dar… aș înclina ca deocamdată să păstrez lucrurile așa cum sunt.

Gardam avea un ton hotărât.

— Crimele astea sunt îngrijorătoare, continuă el, și am nevoie ca de ele să se ocupe cei mai buni oameni ai mei.

Helen dădu din cap, extrem de ușurată. Simți, stânjenită, că în ochi îi apar lacrimi.

— Și nu-ți face griji, Helen, o liniști Gardam. Asta rămâne între noi.

Helen îi mulțumi și își văzu de drum, cu ochii în pământ. Pe coridor se sprijini de perete, ștergându-și lacrimile inoportune. Oricât ar fi fost de ciudat, se simțea aproape fericită. Fusese o conversație dificilă, dar era încântată că luase taurul de coarne. O costase ceva să i se destăinuie lui Gardam – să-și dezvăluie slăbiciunea în fața lui –, dar acum se simțea liberă să conducă ancheta mai departe. Helen o luă spre biroul de anchetă, scoase mobilul și apelă numărul lui Meredith. Acum, nu mai puteau exista amânări sau obstacole. Jake Elder și Max Paine meritau dreptate și Helen era hotărâtă să facă în așa fel încât ei s-o primească.

70.

Charlie goli restul de cafea și aruncă paharul de carton la gunoi. Oare ar fi fost rău să mai bea încă una imediat? Era obosită, dar, mai mult decât atât, îi era frig, în ciuda soarelui de toamnă. Umbla de colo-colo pe Strada Newton deja de peste o oră și nu se alesese cu cine știe ce, în afara unei ușoare dureri de cap și a picioarelor înghețate bocnă.

Taximetristul ei era sigur că își lăsase clientul aproape de capătul străzii. Acolo erau mai multe blocuri de apartamente, dar puțină muncă elementară de detectiv, prin magazine și cafenele, scosese la iveală că Samantha fusese văzută uneori ieșind din Ellesmere Heights. Era o clădire destul de mizeră ca aspect, și nimeni nu răspundea la interfon, chiar dacă Charlie sunase la toți de mai multe ori. Nu avea ce să facă altceva decât să privească și să aștepte, așa că se postase pe o bancă din fața spălătoriei automate cu o cafea și un ziar gratuit, înarmându-se cu un sac de rufe umflat, dar gol, care să-i ofere un paravan. Zilele astea părea să-și petreacă mare parte a timpului supraveghind și tânjea după ceva mai provocator. Numeroasele cafele cu lapte pe care le bea n-o ajutau cu nimic la siluetă.

Pe măsură ce minutele, apoi orele se scurgeau, decizia lui Charlie de a nu mai spune nimănui despre această pistă începea s-o roadă. Era foarte probabil să-și irosească timpul și, în plus, Helen repetase cât de important era ca de acum încolo toți să facă schimb de informații. Și totuși… fiecare pistă pe care o urmărise Charlie până acum se dovedise zadarnică. Paul Jackson fusese un dezastru și încă încercau să dea de David Simons, chiar dacă în realitate nimeni nu-l considera suspect. Așa că rămâneau cu Michael Parker, alias Samantha. Charlie știa de ce nu spusese nimănui

despre pista de curând descoperită și că asta n-o punea într-o lumină bună – și totuși, stătea aici, ignorând bâzâitul ocazional al telefonului, hotărâtă să ducă treaba până la capăt.

Cât de mult mai putea sta? În cele din urmă, trebuia să-și justifice ziua și, cu cât stătea mai mult, cu atât mai greu avea să-i fie să explice. Era deja în dizgrația lui Helen, așa că de ce-ar fi periclitat și mai mult prietenia lor, escaladând războiul cu Sanderson? Când era posibil ca până la urmă să nu se aleagă cu nimic, în afara unei răceli neplăcute?

Charlie se ridică în picioare să se ducă iar la cafenea și fu cât pe ce să dea peste Samantha. Avu nevoie de o clipă ca să-și dea seama cine e – Charlie își cerea scuze de zor că i se băgase în față, când privirea îi fu atrasă de ochii injectați și de cicatricea ușoară de pe obrazul drept. Samantha plecă în grabă, iar Charlie, dându-și seama de greșeala ei, aruncă ziarul în sacul cu rufe și o luă rapid în aceeași direcție.

În mod normal, ar fi trebuit să mai aștepte, dar Samantha părea atât de hotărâtă să ajungă acasă, încât Charlie se temea să n-o piardă. Samantha se grăbi spre Ellesmere Heights și se năpusti înăuntru, împleticindu-se cu pași nesiguri. Ușa grea se roti în afară pe balamalele ei, apoi își începu avansul inexorabil spre poziția închisă. Charlie aruncă sacul fals de rufe și alergă. Dacă n-o prindea pe Samantha acum, trebuia să-și predea pista și să accepte consecințele – și n-avea de gând să facă asta. Deschizătura era acum de doar câțiva centimetri, dar Charlie băgă piciorul înăuntru și tresări ușor când ușa o lovi cu putere. Dar intervenția ei fusese subtilă și tăcută – o auzea pe Samantha cum urcă scările împleticit, părând să nu-și dea seama de intruziunea ei, așa că Charlie deschise ușa larg și se furișă înăuntru.

71.

— Am un nume pentru voi.

Helen stătea acum în fața echipei. Cu un nou dosar de caz în mână, era hotărâtă să nu irosească timpul.

— Proprietarul a identificat victima drept Maxwell Carter, cunoscut de regulă după pseudonimul lui profesional, Max Paine. Era un dominator care lucra acasă, așa că, în mod evident, una dintre primele direcții ale anchetei e să stabilim dacă noaptea trecută s-a întâlnit cu un client. La locul faptei nu existau hârtii sau jurnale, așa că, detectiv Reid, ai putea, te rog, să ții legătura cu agenții în privința interviurilor din ușă în ușă, să vedem dacă există vreun martor al activității din clădire de noaptea trecută. De asemenea, trebuie să investigăm activitatea lui digitală – administra site-uri, era pe Twitter, Tinder? În apartament nu exista niciun aparat, dar am găsit încărcătoare pentru un iPhone 5 și o tabletă, așa că vedeți dacă avea undeva backup și, dacă da, unde. Urgentați mandatele – trebuie să aflăm cu cine a comunicat în ultimele zile ale vieții lui. McAndrew, poți să te ocupi tu de asta?

— Sigur, răspunse McAndrew, ridicându-se și ieșind în grabă.

— Max Paine e din oraș, continuă Helen, și are la activ o căsătorie și un fiu, Thomas, de șase ani. A divorțat acum trei ani – soția lui, Dinah, locuiește în Portswood, cu băiețelul lor. O să vorbesc cu ei imediat ce terminăm. Deocamdată, să ne concentrăm asupra faptelor. Ca și în cazul crimei lui Jake Elder, ucigașul a fost foarte precaut, foarte precis. O să aflăm rezultatele de la Jim Grieves abia peste câteva ore, dar deocamdată Meredith nu a găsit nicio mostră de ADN a făptașului în interiorul apartamentului.

Felul în care Helen rostise „interiorul" îi făcu pe câțiva din echipă să ridice privirea. În mod

evident, voia să ajungă undeva.

— Cu toate acestea, Meredith tocmai mi-a confirmat că echipa ei a găsit o urmă parțială de pantof pe coridorul apartamentului. Linoleumul podelei a fost curățat recent și avem un ușor contur al unei ghete mărimea 39. Noaptea trecută a plouat, pământul din fața clădirii era moale și lipicios, așa că…

— Asta sugerează că vizitatorul era femeie? întrebă detectiv-agentul Edwards.

— Sau un bărbat cu picioare mici. Avem un model al călcăturii – are bavură și șanțuri rotunjite. Detectiv Lucas, poți să te ții de criminaliști până obținem o potrivire?

— Sigur.

Helen distribui echipei restul sarcinilor – declarații ale martorilor, continuarea anchetei cu privire la degustare, investigația financiară, trecutul familial – apoi puse capăt ședinței. Era plăcut să conducă din nou, însă chiar și acum o rodea ceva. Ceruse întregii echipe să participe la ședință – să avanseze împreună cu noile indicii –, dar un ofițer absenta. Ceea ce o făcea să se întrebe:

Unde naiba era Charlie?

72.

Charlie izbi în ușă, dar nu deschise nimeni. O urmărise pe Samantha până la etajul patru, strigând-o pe nume. Dar ea părea să nu audă, iar Charlie nu apucă s-o împiedice să intre în apartamentul numărul 15 și să trântească ușa în urma ei. La momentul la care ajunse Charlie acolo, muzica pornise deja. Un techno asurzitor cutremura pereții clădirii și n-ar fi putut să atragă atenția locatarului de dincolo de ușă, indiferent cât ar fi bătut. Ce căuta ea acolo?

Charlie se duse la fereastra palierului și privi spre stradă. Renunțase să mai bată, după ce își julise nodurile degetelor timp de cel puțin cinci minute, și coborî din nou la intrare. Lângă ușa principală, alături de instrucțiunile pentru incendiu, era numărul administratorului. În mod evident, acesta era obișnuit să aibă de-a face cu acoperișuri sparte și toalete înfundate, dar după ce Charlie reuși să-i transmită urgența situației, se conformase bucuros. Atunci de ce îi lua atât de mult să ajungă aici?

Era un risc calculat și Charlie știa asta. Tehnic vorbind, ar fi trebuit să aștepte un mandat, dar, atâta timp cât intrarea ei nu era ilegală, probabil că totul avea să fie în regulă. Samantha era doar chiriașă, iar administratorul avea autoritatea de a deschide ușa. Mai mult, Samantha nu se oprise atunci când un agent de poliție îi solicitase asta… Charlie știa că forțează puțin, dar trebuia să aibă pregătită o explicație bună, dacă era nevoie. Helen avea să-și dea seama imediat, dar poate că o ierta dacă arestarea se dovedea decisivă, și ceva îi spunea lui Charlie că trebuie să intre în apartamentul acela cât mai rapid posibil. Samantha putea să facă orice. Să distrugă probe, să se pregătească să fugă, poate chiar să încerce să se

sinucidă? Care era motivul pentru muzica asurzitoare? Ce încerca să ascundă?

Scrâșnetul de frâne o smulse pe Charlie din gândurile ei. Peste câteva clipe auzi ușa de la intrare deschizându-se. Dădu mâna cu administratorul agitat și îl conduse pe scări până când ajunseră în fața apartamentului 15. Administratorul păru să ezite – ca și cum ar fi întrebat-o tacit pe Charlie dacă e sigură că vrea asta –, dar Charlie nu avea chef să se lase amânată.

— Deschide, te rog.

El roti cheia în broască și ușa se deschise încet.

— Vrei să rămân? întrebă el cu speranță.

— Poți aștepta afară. O să te strig dacă am nevoie de tine.

Administratorul se supuse, mormăind. În timp ce el cobora fără niciun chef treptele, Charlie nu ezită. Scoase mobilul din buzunar, chemă întăriri și intră hotărâtă în apartamentul sumbru.

73.

— Aici e el, la petrecerea de ziua lui Thomas.

Helen stătea cu Dinah Carter în sufrageria ei ponosită și dădea paginile albumului foto al familiei. Spre surpriza ei, Paine părea să fi avut o relație puternică cu fiul lui – dar fusese întreruptă brusc. Tatăl lui Thomas era acum pe o masă metalică din cealaltă parte a orașului, sub atenta grijă a lui Jim Grieves.

— Când l-ai văzut ultima oară pe Max?

— Maxwell, o corectă Dinah, noi îi spuneam întotdeauna Maxwell.

— Bineînțeles, răspunse Helen, remarcând ostilitatea față de pseudonimul profesional al lui Max. Când l-ai văzut ultima oară, Dinah?

— Acum două săptămâni. A venit să-l ducă pe Thomas la antrenamentul de fotbal.

Deocamdată nu apăruse nicio lacrimă, era doar șoc pur. Dinah încă se străduia să asimileze informația pe care o primise. Suferința avea să vină mai târziu.

— Cum părea?

— Bine.

— Iar după toate astea mai vorbeai cu el?

— Ne trimiteam SMS-uri. Ne organizam și așa mai departe, dar asta era tot.

— Când ai primit ultima oară un SMS de la el?

Dinah căuta deja în telefon.

— Duminică seara.

Helen citi mesajul, care era cotidian, lipsit de importanță, apoi spuse:

— Și de cât timp v-ați despărțit?

— Despărțiți de șapte ani, divorțați de cinci.

— Ai putea să-mi spui de ce s-a destrămat căsătoria voastră?

— Stiluri de viață diferite.

— Pot să te întreb ce vrei să zici cu asta?

— Serios? spuse Dinah răspicat. Mai e nevoie să întrebi?

— Profesia pe care și-a ales-o.

Dinah aprobă din cap.

— Când l-ai cunoscut nu lucra ca dominator?

— Nu. Era salahor, pentru numele lui Dumnezeu. Nu spun că era un înger. Niciunul din noi nu e. Eu eram receptivă la tot felul de lucruri, aveam o viață sexuală bună, dar apoi el a început să se uite la o grămadă de porno, din ce în ce mai multe chestii BDSM. Voia să merg cu el la întâlniri și m-am dus de câteva ori din loialitate, dar nu m-am simțit niciodată confortabil să fac genul ăla de chestii în public. Iar după ce am rămas gravidă, s-a terminat. Am spus gata și i-am cerut și lui să facă la fel.

— Dar el n-a vrut?

— A spus că a încercat, dar de fapt n-a făcut-o. Era prins. A spus că asta făcea parte din cine era el. Nu cred că era vorba doar de asta. De fapt, s-a schimbat, eu așa am spus întotdeauna.

— În ce mod?

— El a fost întotdeauna foarte generos, foarte bun și îi plăcea la nebunie să fie tată. Dar a început să vină foarte târziu, să mintă unde a fost. Eu îl iubeam, dar nu iubeam acea latură a lui și în cele din urmă totul a devenit prea mult.

— Tu ai pus capăt relației?

— Da. El și-a luat un apartament și la puțin timp după aceea și-a schimbat numele și…

Helen dădu din cap. Era clar că Dinah ura alter egoul fostului ei soț, simțind poate că schimbarea numelui însemna o respingere a ei, a trecutului lui.

— I-ai văzut vreodată apartamentul?

— Nu, eu nu mergeam acolo și nu l-am lăsat nici pe Thomas.

— Ai intrat vreodată în contact cu vreunul dintre clienții lui? Cu cineva cu care lucra el?

— Nu, răspunse Dinah nervos. Nu voiam să am de-a face cu asta. Pentru că el nu era așa. Maxwell

al nostru îmi cumpăra flori în fiecare vineri, îl ducea pe Thomas la meci, făcea economii ca să ne ducă în vacanță. Indiferent ce a urmat apoi, ăsta era *adevăratul* Maxwell. Bărbatul pe care l-am iubit amândoi.

Helen dădu din cap, coborând privirea spre albumul foto deschis în fața ei. Privi fotografiile unui Maxwell zâmbitor, care râdea și glumea cu fiul lui, și se gândi cât de adesea te surprind oamenii. Ea se făcea vinovată de a-l fi respins pe Paine drept misogin violent, dar era clar că fusese capabil de iubire, tandrețe și devotament. Poate că era imposibil să cunoști cu adevărat pe cineva în viața asta. Poate că doar în moarte se dezvăluie adevăratul sine al unui om.

74.

— Samantha?

Muzica era asurzitoare, acoperind vocea lui Charlie. În fața apartamentului, fusese neplăcută și stridentă, în apartament era oribilă – ritmul electronic insistent și ascuțit și basul bubuitor o străpungeau pe Charlie ca o săgeată. Primul ei impuls după ce intră fu să se întoarcă – îi zvâcnea capul și se simțea nesigură pe picioare, vibrațiile i se prelingeau pe oase, dar era aici cu un scop și era hotărâtă să-l îndeplinească.

— SAMANTHA?

Țipătul lui Charlie se pierdu din nou în bombardamentul audio care se învolbura în jurul ei. Era deja a treia sau a patra oară când îi striga numele fără să răspundă nimeni, așa că își adună curajul și merse mai departe. În apartament era întuneric, iar covorul era vechi și pe alocuri mototolit, devenind astfel un teren fertil pentru poticniri și alunecări. Charlie găsi întrerupătorul pe peretele din dreapta ei, dar becul de mic consum arunca doar o lumină slabă și gălbuie care nu era de mare ajutor.

Charlie îi dădu înainte și ajunse la o ușă. Băgă capul înăuntru, prudent, și descoperi o bucătărie pustie. Ușa frigiderului era deschisă și chiuveta era plină de vase murdare. Bucătăria nu părea să fi fost folosită de ceva timp. Vizavi era altă ușă, care ducea într-o baie minusculă și gălbejită. Și aceasta era pustie. Încăperea mică mirosea atât de tare a vomă, încât Charlie bătu imediat în retragere.

Din nou, ezită. Sursa zgomotului părea să se afle mai încolo, pe coridorul care se arcuia la stânga și dispărea. Erau măruntaiele apartamentului – ascunse vederii publice – și Charlie se nelinişti dintr-odată din cauza a ceea ce ar fi putut să găsească acolo.

Își scoase bastonul din toc și avansă. Nu era suficient loc ca să-l extindă la maximum, n-ar fi putut să lovească cum trebuie, așa că îl lăsă scurt. Experiența o învățase că, atunci când era vorba de luptă corp la corp în spații înguste, de multe ori așa era cel mai bine.

Își croi drum cu atenție pe coridor. Cu cât te depărtai mai mult de ușa de la intrare, cu atât era mai întuneric, și Charlie trebui să dea colțul pe pipăite. Scândurile podelei scârțâiau puternic sub picioarele ei, amenințând să cedeze, așa că Charlie grăbi pasul și ajunse în cele din urmă la o ușă întredeschisă. O bandă de lumină care ieșea dinăuntru cădea asupra unui afiș decolorat cu un fotomodel fără sutien de pe exteriorul ușii. Orice frumusețe sau atracție pe care o putuse avea cândva imaginea se pierduse acum sub graffittiurile învălmășite care o acopereau.

Charlie trase aer în piept, apucă clanța și deschise ușa. De data asta, valul de sunet o făcu să se clatine pe călcâie. Avea impresia că fusese lovită, dar avansă, strângând din dinți. Priveliștea asupra căreia îi căzură ochii îi tăie respirația.

Camera mică era într-o stare groaznică – scânduri goale, tencuială coșcovită și cabluri care atârnau din pereți. Nu exista niciun pat sau mobilă – în schimb, erau mormane de păpuși până în tavan. Abia dacă se vedea un centimetru de spațiu sub avalanșa de fețe vopsite, volănașe și membre împăiate. Charlie rămase nemișcată – avea impresia că zeci de ochi neînsuflețiți erau ațintiți asupra ei, mustrând-o pentru această intruziune.

Păpușile începură să miște. Charlie făcu un pas în spate, ridicând bastonul în apărarea ei și prelungindu-l la maxim. Mormanul de păpuși se despică brusc și de sub ele apăru o siluetă. Era Samantha, dar nu așa cum o mai văzuse Charlie. Acum era goală, trupul ei albicios fiind decorat doar de vânătăile plumburii de pe coaste și de rimelul scurs pe față. Expresia ei era apatică și

ochii reci, iar când deschise gura, Charlie văzu că dinții ei sunt galbeni și maronii. Samantha o privi pe intrusă din cap până-n picioare, apoi spuse:

— Te așteptam.

75.

Credem că suntem anonimi, dar nu suntem. Oricât am încerca să ne protejăm, oricât de deștepți am crede că suntem, e imposibil să nu lăsăm o amprentă de vreun fel. Ucigașul lui Max Paine își lăsase urma pe coridorul din fața apartamentului, și poate că el sau ea lăsase și urme digitale.

Acestea din urmă făceau din ce în ce mai mult obiectul muncii poliției, iar detectivului-agent McAndrew nu-i erau necunoscute mandatele cu conținut electronic și cyberspațiul. Își aplecă gâtul, care trosni puternic, și își îndreptă din nou atenția spre monitorul din fața ei, notându-și în minte să se ducă mai târziu la ora de pilates. Studierea prea multor date îți distrugea postura, iar McAndrew simțea că spatele ei începea să protesteze din cauza lipsei de activitate.

Clic, clic, clic. McAndrew și echipa lucrau pornind de la ipoteza că atacatorul lui Paine curățase în mod deliberat apartamentul de aparate electronice – de tot ce ar fi putut să trimită sau să primească mesaje. O astfel de tactică putea să funcționeze pe termen scurt, dar nu era decât un remediu temporar. Paine nu făcuse backup cu prea multă asiduitate, dar aplicațiile, descărcările și mesajele de pe tableta și smartphone-ul său erau sincronizate în cloud. McAndrew le cernea acum, căutând acel indiciu important care părea să le fi scăpat până acum.

Trecu rapid prin aplicațiile de întâlniri, după care găsi ceea ce căuta de fapt. Jurnalul lui digital. Dădu direct la data de ieri și contemplă articolele jurnalului – o programare la doctor la ora 11, cafea cu un prieten la ora 12, livrare de la Tesco la ora 15. După aceea, ajunse la programările de lucru – Paine lucra seara. La 18:30, era un „Mike”, „Jeff”

la 20 și apoi o ultimă întâlnire a acelei seri la 21. Niciun nume nu le oferea prea mult – erau doar prenume, și acestea probabil false –, dar ultima întâlnire a zilei era și mai tainică. Doar o oră, iar lângă ea o singură inițială:

„S."

76.

— Dacă vrei să mă prinzi, va trebui să vii după mine.

Samantha rămase neclintită, în ciuda repetatelor solicitări ale lui Charlie de a se mişca. Zăbovea în sanctuarul ei straniu compus din păpuşi şi, cum niciuna dintre mâini nu i se vedea, Charlie nu avea deloc intenţia de a se apropia de ea. Charlie fusese înjunghiată, agresată, chiar sugrumată la datorie şi nu avea deloc intenţia de a risca un alt astfel de atac.

— Nici nu se pune problema, iar întăririle vor ajunge imediat, se răsti ea, traversând rapid camera ca să oprească muzica asurzitoare.

— Nu aşa se spune întotdeauna înainte să se întâmple ceva rău?

— Ameninţarea unui agent de poliţie e infracţiune, mârâi Charlie din nou, iritată şi furioasă.

— Nu mă deranjează, scumpo.

Charlie se uită lung la ea. Samantha trata totul ca pe un joc. Oare doar savura momentul sau se mai întâmpla şi altceva?

— Nu te deranjează nici că n-ai nimic pe tine? Habar n-ai ce efect o să aibă asupra unora dintre colegii mei în uniformă vederea unei femei goale.

— Mai ales a uneia ca mine, răspunse Parker, ridicându-se brusc în picioare.

Păpuşile se dădură la o parte, lăsând să se vadă întreaga ei goliciune. Era complet lipsită de păr şi slabă ca un băţ. Cu trupul ei tonifiat şi ochii machiaţi, putea să treacă foarte uşor drept femeie, cu excepţia protuberanţei organelor genitale dintre picioare. Charlie ridică ochii spre ai Samanthei şi îi menţinu acolo.

— Vrei să-mi dai o haină, scumpo? spuse Samantha, făcând semn din cap spre un dulap

mare din colțul camerei. Pe al treilea umeraș din stânga e un pulover care cred că ar corespunde așteptărilor.

Samantha tărăgănă ultimul cuvânt, amuzată de gluma ei. În depărtare se auzea sunetul slab al sirenelor, dar asta nu părea să aibă niciun efect asupra ei. Stătea cu ochii ațintiți asupra lui Charlie.

Charlie se apropie încet de dulap, fără să întrerupă nicio clipă contactul vizual. Samantha părea calmă, chiar relaxată – era greu de văzut din ce direcție ar fi putut veni pericolul. Era oare posibil ca în dulap să fie cineva? Era un gând nebunesc, dar Charlie făcu doi pași rapizi în direcția lui și îi deschise brusc ușile.

Înăuntru nu era nimic în afara unei colecții jerpelite de rochii și costume. Charlie rămase cu un ochi asupra Samanthei și întinse mâna spre al treilea umeraș din stânga. Pe el era un pulover stacojiu, pe care îl trase afară. În timp ce făcea asta, cârligul umerașului se agăță de partea de sus a barei și Charlie trebui să întoarcă pentru scurt timp privirea ca să-l desprindă. O văzu pe Samantha cum țâșnește din poziția ei din centrul camerei și sprintează prin ușa deschisă. Așteptase cu răbdare și trăsese de timp, dar acum încerca să-și obțină libertatea. Charlie lăsă umerașul să cadă și alergă după ea. Samantha ieși pe ușă și se năpusti pe coridorul întunecat, sărind peste gunoaie. Charlie era la doar câteva secunde în urma ei, forțându-se să țină pasul.

Samantha goni spre cotul coridorului și luă curba cu greu, ricoșând din perete, dar păstrându-și echilibrul. Charlie se repezi spre ea, dar în întuneric nu reuși să vadă sticlele goale de votcă de pe podea. Piciorul stâng îi fugi de sub ea atunci când sticla patină, iar Charlie se lovi puternic de podea. Elanul o târî mai departe, apoi se ridică în picioare, ignorând durerea pulsatilă de la umăr, și dădu colțul în fugă.

Acum era o cursă în linie dreaptă. Coridorul lung și scârțâitor mergea până la ușa de la intrare – spre libertate. Samantha avea un avans și părea să aibă șanse mari să ajungă prima, dar Charlie știa că trebuie s-o oprească. Își spori eforturile și se repezi înainte. Samantha era acum la doar cinci metri de libertate.

Charlie închisese ușa în urma ei când intrase, iar acum se bucură că făcuse asta. Când se apropie de ușă, Samantha fu obligată să încetinească, iar când deschise ușa brutal, Charlie își dădu seama că se ivise o bună ocazie. Se aruncă spre ea, izbindu-i trupul gol de spatele ușii, după care căzură amândouă grămadă pe podea. Amețită, Samantha încercă să se ridice de jos, dar avea răsuflarea tăiată și, în doar câteva secunde, Charlie îi puse genunchiul pe noadă. Îi trase brațele cu putere la spate, îi puse cătușele și o ridică în picioare.

Se uitară lung una la alta pentru o clipă, învinețite și cu răsuflarea tăiată, și în cele din urmă Charlie spuse:

— Cred că ne-am distrat destul, joaca s-a terminat. Hai să te îmbraci, bine?

Samantha o privi lung, tremurând, deși pe obraz i se prelingea transpirația, apoi, dintr-odată, scuipă cu putere în fața lui Charlie.

77.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce-a fost în capul tău?

Helen gonise spre Ellesmere Heights imediat ce o sunase Sanderson. Charlie încălcase un ordin clar când o ridicase singură pe suspectă, așa că, în ciuda prezenței lui Sanderson, a lui Lucas și a numeroși criminaliști, Helen nu ezită să o ia la rost.

— Puteai să fii ucisă sau rănită… Suni și apoi aștepți întăririle, *întotdeauna* aștepți întăririle.

— Așa cum faci tu, vrei să spui, i-o întoarse Charlie, ștergându-și de pe față ultimele rămășițe ale salivei lui Parker.

— Poftim? replică Helen, uluită de tonul agresiv al lui Charlie.

— Ai încălcat protocolul de numeroase ori. Ai fost trasă *vreodată* la răspundere pentru asta?

În mod normal, Charlie nu i-ar fi răspuns, dar tocmai arestase suspectul principal și nu era dispusă să primească mustrări.

— Doar în situații de viață și de moarte. În plus, la mine e altfel. Tu ai familie…

— Deci pentru tine există niște reguli, și pentru toți ceilalți altele.

— De ce naiba faci asta, Charlie? răspunse Helen complet exasperată. Nu e nevoie să-mi dovedești nimic, și nici ție. N-ai de ce să te expui pericolelor în modul ăsta.

— Nu știam ce face acolo, replică Charlie. Puteam să mai aștept cinci minute, dar dacă se rănea singură? Vezi în ce stare e – beată, emotivă, imprevizibilă…

— Termină odată, Charlie. Tu ai fost mereu impulsivă, dar nu e vorba de asta. E vorba că vrei să i-o faci lui Sanderson. Asta era pista *ei.*

— Și atunci de ce nu l-a arestat ea? replică Charlie, aruncând o privire rapidă spre rivala ei, care zăbovea în apropiere, lângă intrarea în apartament.

— Am spus tuturor membrilor echipei să-mi raporteze imediat orice evoluție, dar tu ai ținut asta secret în mod deliberat. Ai lipsit de la o ședință importantă și ai plecat de capul tău. Ca să dovedești ce? Că ești dispusă să-ți riști viața pentru carieră? Trebuie să încerci să controlezi chestia asta – îți afectează judecata și capacitatea de a-ți îndeplini munca…

— Tocmai tu ți-ai găsit să-mi zici asta.

Helen părea pe punctul de a exploda, dar Charlie continuă:

— De când l-am găsit pe Jake Elder te porți ciudat.

— Să nu crezi că prietenia noastră îți dă dreptul să-mi vorbești așa, se răsti Helen, cuprinsă de furie. Sunt superiorul tău.

— Atunci poartă-te ca atare, o întrerupse Charlie. Când l-am găsit mort pe Elder, ai fost vraiște, și de atunci încoace ești agresivă, exagerat de emotivă și imprevizibilă. Uită-te în oglindă, Helen, nu eu sunt cea care se poartă ciudat. Tu ești.

Charlie se întoarse și porni spre mașina ei. Primul impuls al lui Helen fu să plece după ea, dar, chiar în timp ce făcea un pas în direcția ei, își dădu seama că sunt privite de un public numeros. Nu se punea problema să continue cearta acum. Helen deja se dezamăgise pe sine când se certase cu un alt polițist – aceeași abatere pentru care le criticase în urmă cu doar o zi pe Charlie și Sanderson – și risca să-și piardă întreaga autoritate dacă făcea ca înfruntarea lor să pară personală.

Însă în realitate chiar *era* personală. Charlie fusese întotdeauna cea mai bună prietenă și aliată a ei din Sediul Central, dar acum părea foarte clar că vechea ei camaradă renunțase la ea pentru totdeauna.

78.

Oare unele răni sunt prea adânci ca să se vindece? Iubirea vătămată nu se mai poate repara niciodată?

Sally Jackson stătea lângă patul soțului ei, agățându-se cu încăpățânare de mâna lui. Stătuse de veghe aici, după ce acesta fusese externat de la terapie intensivă, sperând că sprijinul și încurajarea ei i-ar putea grăbi vindecarea. Sperând că Paul așa cum îl știa ea avea să revină.

Acum se afla în afara pericolului, dar îi era în continuare greu să vorbească și dormea mare parte a timpului. Pe Sally nu o deranja asta – nu-i plăcuse deloc că nu putea intra la terapie intensivă, că nu avea puterea de a influența evenimentele și că nu știa ce se întâmplă înăuntru. Aici, cel puțin, putea încerca să ajute. Când Paul era treaz, ea sporovăia întruna, vorbindu-i despre chestiuni prozaice de familie, ca și despre lucruri pe care puteau să le facă împreună cu băieții după ce-și revenea.

Dar Sally nu știa dacă era posibil așa ceva. Era greu de imaginat că ar fi putut reveni vreodată la vechea situație, dată fiind trauma ultimelor 48 de ore. El fusese într-o stare atât de sumbră, atât de disperat și respins, încât încercase să-i părăsească. Poate că alți oameni aflați în poziția ei s-ar fi simțit respinși, dar Sally nu se simțea așa. Se simțea doar vinovată. Paul îi ceruse ajutorul, înțelegerea, iar ea fusese prea slabă ca să i le ofere. Paul o trădase – bineînțeles că o trădase –, dar ea îi plătise cu aceeași monedă și asta o făcea să se simtă groaznic.

Conversația ei se stinsese deja de ceva timp. Oricât s-ar fi străduit să rămână optimistă, îi era greu să nu fie măcinată de gânduri negre. Le auzea pe asistente bârfind despre o a doua victimă și bănuia că se întrebau dacă soțul ei va fi a treia. Nimic nu avea niciun sens și asta o umplea de

neliniște față de viitor. Da, ea era aici, făcea toate lucrurile pe care trebuia să le facă, dar ce speranță exista de fapt pentru viitor dacă fisura din viețile lor era așa de mare?

Sally își șterse o lacrimă și se dojeni pentru că era atât de pesimistă. Nu avea niciun rost să privească atât de departe în viitor, trebuia să rămână cu mintea ancorată în prezent. Restul – ceea ce urma – era o altă lume pentru ei. Ea avea să rămână aici și să facă ce era necesar pentru Paul, pentru gemeni. Avea să rămână deoarece încă ținea foarte mult la soțul ei. Însă nu mai era sigură că îl cunoștea.

79.

— Asta e șansa ta să ne spui ce s-a întâmplat. Dacă aș fi în locul tău, aș folosi-o.

Samantha nu răspunse. Fusese consultată de doctorul secției și acum era mai calmă, chiar dacă era evident că nu se simțea confortabil în acest mediu. Se foia continuu, schimbându-și poziția pe scaun, trăgându-și de haine și preocupându-se obsesiv de unghiile care i se rupseseră în timp ce era dusă la secție. Ceruse de mai multe ori tot felul de lucruri, precum fond de ten, ruj și rimel, dar Helen o refuzase. În orele care urmau, toate astea aveau să devină instrumente bune de negociere.

— Ce ai vrea să știi, Helen? Pot să-ți spun Helen?

— Dacă vrei.

Helen încercă să ascundă tensiunea din vocea ei, dar nu reuși în totalitate. Încă fierbea din cauza certii cu Charlie și nu avea chef să fie tachinată sau zeflemisită. Charlie nu-i mai vorbise niciodată cu atâta brutalitate – un act de sfidare atât de fățiș amenința nu doar relația lor, ci și moralul echipei. Era tentată să dea vina pentru această problemă pe promovarea bruscă și neașteptată a lui Charlie, dar, în realitate, aceasta avea dreptate. Într-adevăr, Helen *se* purtase ciudat – cazul acesta îi afecta gândirea, o făcea să se comporte în moduri deopotrivă neprofesioniste și nedrepte.

— Și eu cum să-ți spun? întrebă ea, încercând să alunge aceste gânduri tulburătoare.

— Pe mine mă cheamă Samantha.

— Samantha Parker?

— Doar Samantha.

Helen observă aversiunea Samanthei față de numele ei de familie – un indiciu mic, dar grăitor. Deschise dosarul și îi digeră conținutul, făcând o pauză ca să se adune. Furia și disconfortul ei încă

ardeau, dar detaliile cazului și ritmul interogatoriului erau reconfortante și familiare. Helen spera să-și recâștige încet echilibrul în camera de interviu ca un confesional silențios. Făcea interviul singură, ceea ce era neobișnuit, dar, în situația dată, ce variante ar fi avut? Dacă ar fi adus-o pe Charlie sau pe Sanderson ar fi părut favoritism. Încă un spin în talpă pentru ea, se gândi Helen.

— Atunci rămâne Samantha. Dar ai mai fost cunoscută și sub alte nume, nu-i așa?

— Toți avem mai multe personalități în interiorul nostru.

— Și, bineînțeles, mai e și slujba ta, o reprezentație de travestit care necesită un alter ego?

— Ni se spune artiști performativi și, da, e necesară puțină creativitate.

— După părerea ta, ești binecunoscută în comunitatea cluburilor?

— Destul de bine.

— Și în comunitatea BDSM mai largă?

— E o lume mai mare decât crezi tu și, da, am și eu rolul meu acolo.

Helen dădu din cap, dar nu spuse nimic, observând că Samantha era bucuroasă să se lase atrasă într-o capcană evidentă.

— Înseamnă că mergi și la Camerele de Tortură, nu?

— Uneori.

— Și ai dat peste Jake Elder la un moment dat? Dacă vrei să-ți reîmprospătezi memoria, uite o fotogra…

— Cred că i-am văzut fața pe acolo, spuse Samantha, fără să se uite la fotografie. La degustări, la evenimente și așa mai departe.

— Dar Max Paine? Te-ai întâlnit vreodată cu el? I-ai folosit vreodată serviciile?

— De câteva ori. Are o anumită reputație, dar, pe de altă parte, fiecărei fete îi place să fie plesnită

puțin din când în când, nu-i așa?

Helen ignoră afirmația ei.

— Noaptea trecută a avut o întâlnire. În jurnal spune că se întâlnea cu „S”. Tu erai?

— Să nu-mi zici că i s-a întâmplat ceva, spuse Samantha calm.

— Te rog răspunde la întrebare. Tu erai?

Samantha se lăsă pe spătarul scaunului.

— Da.

— Deci te-ai dus la întâlnire?

Samantha aprobă din cap.

— Te-a bătut?

— Nu neapărat.

— Atunci de unde ai vânătăile?

Pentru prima oară, Samantha ezită și înfumurarea o părăsi pentru scurtă vreme.

— Am uitat.

— Nu merge.

— Chiar nu-mi amintesc. Noaptea trecută eram puțin terminată.

— De ce?

— Eh, căcat, nu-i treaba ta.

Helen trecu peste remarca ofensatoare și continuă:

— Unde ai fost noaptea trecută între orele 10:30 seara și 6:30 dimineața?

— În apartamentul meu.

— Poate să confirme cineva?

— Nu.

— Dar marți noapte? Gândește-te unde ai fost acum trei zile.

— În oraș.

Helen nu spuse nimic. Tăcerea plutea apăsător în încăpere.

— Am fost la bal, bine? E un eveniment foarte popular.

— Ca să fie clar, ai fost la Balul Anual al clubului de noapte Camerele de Tortură.

— *Clubul de noapte* Camerele de Tortură – Dumnezeule mare, parcă ai fi bunică-mea.

— Da sau nu?
— Da.
Helen își notă să o sune pe Meredith. Dacă prezența Samanthei la club în acea noapte putea fi confirmată ar fi avut o importanță imensă pentru cazul lor. Altfel, apărarea i-ar fi putut ataca, pe motivul mărturisirii false – o problemă spinoasă în cazurile de mare notorietate publică.
— Te-ai întâlnit cu Jake Elder marți noapte?
— L-am văzut cum se fofilează pe-acolo, prost dispus. Sărmanul părea că ar avea nevoie să-l înveselească cineva.
— Ai vorbit cu el? Ai interacționat cu el?
— Dacă am… interacționat cu el? răspunse Samantha accentuând cuvintele. Din câte îmi amintesc, nu, dar pe de altă parte noaptea aia e puțin în ceață. Cum ți-a spus probabil colega ta, am o problemă cu alcoolul. Eu aș cumpăra ceva de calitate, dar…
— Deci în noaptea aia nu s-a întâmplat nimic ieșit din comun?
— Nu. Vechea poveste…
— Ai folosit vreodată bandaje ude? întrebă Helen, schimbând brusc abordarea.
— Bineînțeles.
— Alte tipuri de legături? Curele de piele, legături pentru mâini și picioare…
— Cine n-a folosit așa ceva?
— Un martor – un taximetrist – te-a luat în noaptea aia, după Balul Anual. A spus că erai într-o stare groaznică. Furioasă, tulburată, imprevizibilă. Dacă a fost un eveniment atât de banal, de ce te-a afectat atât de mult?
Samantha nu spuse nimic, dar Helen văzu că îngustează ochii.
— Ce s-a întâmplat în noaptea aia, Samantha?
Urmă o pauză lungă, în timp ce Samantha se juca cu o unghie ruptă. Apoi se aplecă în față, oferindu-i lui Helen o priveliște clară asupra decolteului ei, după care șopti:

— Asta știu doar eu. Tu trebuie să afli.

80.

Gardam stătea sprijinit de oglinda transparentă, cu ochii ațintiți asupra competiției din fața lui. În tinerețe, îi plăcuse la nebunie trânta dintre suspect și interogator, savurase fentele și parările, capcanele întinse cu grijă și eschivele, dar acum avea rareori ocazia să se bucure de așa ceva. Slujba lui era una de birou, importantă, dar administrativă, departe de linia focului, departe de distracție. Așa că trebuia să se distreze prin intermediari, privindu-i pe ceilalți cum îndeplinesc misiunea care îi plăcuse cândva la nebunie.

Experiența era întotdeauna mai plăcută atunci când interviul se desfășura sub o mare presiune. Descoperirea celui de-al doilea cadavru și entuziasmul de după al presei îi convinseseră pe toți cei din Sediul Central de necesitatea unei rezolvări rapide a cazului. Doi bărbați fuseseră uciși în mod sadic, dar, încă și mai rău, suspectul lor inițial zăcea acum în spital, în urma unei tentative de sinucidere nereușite. Southampton-ul începea să arate ca un bârlog al viciilor și poliția era departe de a părea competentă – deja șeful poliției, parlamentarul din oraș *și* primarul vorbiseră cu Gardam la telefon și îl bătuseră la cap cu asta.

Atuul lui în astfel de situații era întotdeauna Helen. Era o polițistă cu o asemenea ținută, încât nimeni – în niciun caz politicienii locali, cărora le plăcea să pară fermi în privința legii și ordinii – nu ar fi putut contesta modul în care își conducea anchetele. Da, existau starturi greșite și accidente, și nu puteai niciodată să prezici cum aveau să reacționeze oamenii implicați în astfel de cazuri, dar palmaresul lui Helen în a obține rezultate în anchetele importante era cel mai bun.

Gardam se folosise de multe ori de numele ei ca să aplaneze lucrurile, să-și asigure criticii că dreptatea avea să învingă, și *chiar* credea, în sinea lui, că nici acest caz nu avea să fie o excepție. Dar o altă parte a lui știa că era deja unul foarte diferit. El și Helen mai colaboraseră la anchete complicate, dar niciodată atât de strâns. Ceva profund se schimbase în relația lor.

Oare era cu adevărat îndrăgostit de ea? El mai făcuse pasiuni la birou, dar nu fusese niciodată tentat să le dea curs. Asta era altceva. Ea i se confesase *lui.* Gardam reluase în minte conversația lor recentă de nenumărate ori. Oare Helen știa ce simte el pentru ea? Oare știa că o urmărea? El spera că nu, pentru că asta ar fi făcut ca mărturisirea ei să fie încă și mai spontană. Își dezgolise sufletul în fața lui, lăsând să se vadă lucruri pe care nu le mărturisise nimănui altcuiva.

Gardam avea puternica impresie că ea făcuse asta nu doar ca să se descarce, ci și ca să-l testeze, să vadă cum reacționează. Dacă el ar fi fost evident șocat sau critic, poate că Helen ar fi bătut în retragere, dar el fusese înțelegător și încurajator, așa că ea mersese mai departe, incluzându-l în lumea ei. Gardam spera ca, în timp, Helen să meargă și mai departe.

Dar asta rămânea pentru altă zi. Acum aveau de lucru. Totuși, nimic nu-l împiedica pe Gardam s-o contemple pe subordonata lui, observând felul în care vorbește, felul în care stă, modul în care își atrage suspectul în capcane. Era un spectacol magic și Gardam știa că celelalte sarcini ale lui aveau să fie neglijate până când termina ea. Cât timp ea era aici, producându-se pentru el, restul lumii putea să se ducă naibii.

81.

— Atunci de ce-ai făcut asta?

Samantha își arcui o sprânceană, dar nu spuse nimic, examinându-și unghiile.

— E vorba de tine? E vorba de victime? Ce anume te irită la ele?

— De ce i-aș urî pe *ei*? Sunt niște nimeni.

— Atunci poate că e vorba de tine, Michael.

— Nu-mi spune așa.

— Dar e numele tău, nu-i așa? Michael James Parker.

Helen mai scoase câteva foi din dosarul ei.

— Născut lângă Portsmouth, al doilea copil al Annei și al lui Nicholas Parker, fratele lui Leoni. Părinții tăi mai trăiesc?

— Nu, dă-i dracu'.

— Dar Leoni trăiește. A trebuit să depună cauțiune pentru tine de mai multe ori, nu-i așa?

— Dacă spui tu.

— Văd că ai cazier pentru fraudă cu carduri bancare. Vorbește-mi despre asta.

— Lucram la o cafenea. Directorii luau toate bacșișurile, și eu aveam nevoie de bani ca să supraviețuiesc…

— Deci ai șterpelit cardurile clienților, și apoi?

— Am dus-o bine.

— Până când ai fost prinsă.

— Exact.

— De asemenea, acuzații de scandal, agresiune… și lipsire de libertate.

— Asta a fost o tâmpenie.

— Victimei tale nu i s-a părut o tâmpenie.

— A fost un joc care s-a terminat prost.

— În ce mod?

— Am crezut că tipul are tupeu. S-a dovedit că n-avea.

— Niciodată nu e vina ta, nu-i așa? Toate lucrurile despre care am discutat până acum…

— De ce *să fie* vina mea?

Samantha spusese asta mârâind. Carapacea ei feminină începea să cadă, avea o voce groasă și gâfâită și lăsa să se vadă o latură masculină pe care în mod normal o ascundea.

— Spune-mi, când ți-ai dat seama că vrei să fii Samantha, și nu Michael? întrebă Helen, schimbând iar abordarea.

— Nu mi-am dat seama, știam asta.

— Deci de la naștere.

— Bineînțeles. Doar că m-am născut greșit.

— Și dorința asta de a fi femeie, cum se exprima ea când erai mică?

— Tu cum crezi? Aveam o mamă și o soră.

— Împrumutai hainele lor?

— Sigur. Maică-mea spunea că ea n-a știut asta, dar știa.

— Și tatăl tău?

Dintr-odată, Samantha își dădu capul pe spate și râse.

— El sigur n-a știut. Cel puțin nu la început…

— Și când a aflat?

— Tu ce crezi?

— Te bătea?

— Uită-te la dosarul meu medical. O să vezi multe accidente.

— Cât a continuat asta?

— Până când m-a dat afară. A decis că maică-mea și soră-mea erau problema, așa că m-a expediat la o școală internat.

Helen o privi pe Samantha cu atenție. Durerea acestei despărțiri era încă evidentă.

— Acolo erau doar băieți, și eu uram asta. Nu aveam unde să mă îmbrac, nimeni cu care să vorbesc și apoi a venit pubertatea, Dumnezeule.

— Ți s-a îngroșat vocea?

— Plus păr pe corp, și mergeam cu o pereche gigantică de boașe între picioare, ca o maimuță nenorocită.

— Ce-ai făcut?

— Mă tăiam, făceam pe proasta, luam note mici cam la toate materiile. Și tot mă terorizau ca dracu'. Se pare că băieților de acolo nu le plăceau homosexualii, ca și lui taică-meu.

— Deci ai fost întotdeauna victima violenței?

— Cam așa ceva, chiar dacă au păstrat partea cea mai bună până la sfârșit. M-au abuzat timp de cinci ani, apoi, într-o bună zi, mi-am zis: „La dracu'!" Am apărut la discoteca liceului, îmbrăcată în Samantha. Eram impecabilă și arătam mult mai bine decât ceilalți cretini de acolo. Și știi ce? Nimeni nu mi-a spus nimic urât. Nu, au așteptat până când am luat-o spre dormitorul meu. Doctorii au spus că am avut noroc că nu mi-am pierdut vederea.

Samantha se uită direct la Helen, sfredelindu-i ochii cu privirea.

— Și cicatricea… de pe fața ta?

— Cadou de la taică-meu, când în cele din urmă m-au alungat.

Helen dădu din cap. Îi displăcea instinctiv Samantha, dar povestea sa nu era cu mult diferită de a ei. Rănile provocate de familie sunt cele mai adânci.

— Continui să te automutilezi?

Samantha îi aruncă lui Helen o privire nimicitoare, care echivala cu un categoric răspuns afirmativ.

— Crezi că ăsta e motivul pentru care ești atrasă de violență ca divertisment? De BDSM?

— Nu sunt psihologă, scumpo. Tu ești?

Helen zâmbi și scutură din cap. Nu-i plăcea atitudinea Samanthei, dar măcar vorbea, ceea ce era bine.

— Spune-mi, ce-ți place să faci în timpul unei ședințe? Care-s gusturile tale?

— Lucrurile obișnuite.

— Adică?

— Legare, roluri, pedeapsă, tehnici de izolare, privare senzorială…

— Jocul Riscant?

— S-a mai întâmplat.

— Dă-mi niște exemple.

Samantha se uită la Helen. Începea să-i placă de ea, devenea din ce în ce mai vorbăreață și sociabilă, dar acum Helen o văzu că ezită.

— În una dintre însemnările anterioare din dreptul numelui tău – sau cel puțin a inițialei tale –, Max Paine a scris Phoenix. Poți să-mi explici asta?

Samantha o privi în ochi pe Helen. Căuta un pretext să nu răspundă la întrebare? O cale de scăpare?

— Facem pauză abia peste 30 de minute, așa că te rog răspunde la întrebare.

— Aș vrea un avocat.

— Avocata ta e pe drum, trebuie să ajungă curând. Între timp, ce vrea să spună Paine prin „Phoenix”?

— E un scenariu.

— Un scenariu pe care îl puneți în practică?

— Bineînțeles.

— Descrie-mi-l. Samantha, n-ai decât să întorci privirea cât vrei, dar eu îți prom…

— E un scenariu în care supusul devine dominator, bine?

— Deci victima – tu – deține controlul.

— Exact. Uneori mai faci niște scheme la început, dominatorul te agresează verbal, te bate, dar apoi se schimbă lucrurile.

— Ceea ce înseamnă că în cele din urmă *tu* ești cea care administrezi pedeapsa.

— Renașterea păsării Phoenix.

Pe fața Samanthei apăru un zâmbet în timp ce spunea asta. I se părea oare că, în sfârșit, dobândește superioritate și asupra lui Helen?

— Ai pus în practică Phoenix cu Max Paine?

— Uneori.

— Nu mă refer la trecut, interveni Helen, ci la noaptea de marți. Asta voiai? Asta ți-a oferit?

Samantha se gândi mult timp la răspunsul ei, apoi în sfârșit spuse:
— Da.

82.

Tăcerea din încăpere era asurzitoare. În mod normal, biroul de anchetă era epicentrul zgomotului la etajul șapte – mobilele sunau, imprimantele zumzăiau și polițiștii se certau, râdeau, speculau. Dar nu și azi. Încăperea era tensionată și tăcută, spectacolul lui Sanderson și Charlie care se evitau reciproc încorda nervii tuturor.

Sanderson își termină ceaiul și se gândi dacă să se ducă la bufet să-și mai ia unul. Îi bătea la cap de o oră pe specialiștii în calculatoare să verifice datele de pe dispozitivele lui Paine, dar cu prea puțin succes. Era cu atât mai exasperant cu cât Charlie îl arestase pe Parker. În ciuda certei cu Helen, Charlie avea să primească toate aplauzele, dacă reușeau să smulgă o mărturisire de la suspectul lor principal. Într-adevăr, Sanderson își începuse ziua într-o dispoziție conciliantă, gândindu-se că poate ar fi trebuit să-i ceară scuze lui Charlie și să încerce să îndrepte lucrurile. Dar Charlie făcuse cum știa ea, îi lăsase în ofsaid și acum ea era în avantaj. Așa că Sanderson își înghițise scuzele.

— Bun, hai să lăsăm smartphone-ul deocamdată, să ne concentrăm mai bine asupra tabletei, spuse ea, simțind că în sfârșit își pierde răbdarea.

Bruschețea ei îi aduse o privire mustrătoare din partea analistei de date, dar Sanderson o ignoră. Știa că se comportă irascibil, dar nu se putea abține. În timp ce subalterna ei ofensată apăsa pe tastatură, ochii lui Sanderson rătăciră spre cealaltă parte a încăperii. O vedea cu colțul ochiului pe Charlie, care răsfoia dosare. Asta o făcu să zâmbească. Oricât de mult s-ar fi străduit Charlie să pară ocupată, Sanderson știa că nu se gândește

la altceva decât la interviul de la parter – un interviu de la care ea fusese exclusă. Dacă lucrurile ieșeau așa cum spera Charlie avea să fie un mare titlu de glorie pentru ea.

— Poftim, spuse vecina ei, nereușind să ascundă urma de triumf din vocea ei.

Sanderson se întoarse spre ea, iritată pe sine însăși că era atât de neatentă.

— Ce ai găsit?

— Cineva folosește tableta lui Paine.

— Unde? spuse Sanderson, dintr-odată absorbită.

— Încă nu știu sigur. E conectată la un server din centrul orașului. Mai lasă-mă cinci minute și o să-ți dau o adresă mai precisă.

Sanderson se îndrepta deja spre ușă.

— Sună-mă în mașină. Mă duc acum acolo.

Sanderson deschise ușa și o luă pe coridor, pe jumătate mergând, pe jumătate alergând. Nu voia să exagereze, dar nu putea să caute acest cal de dar la dinți. Încă *exista* o șansă de a-și răscumpăra greșeala. Mai mult decât atât, exista o șansă ca detectivul-sergent Charlene Brooks să fi ridicat pe cine nu trebuia.

83.

— Deci ce crezi?

Gardam o așteptase pe Helen în fața camerei de interviu. Ea era nerăbdătoare să se întoarcă la echipa ei, dar el îi ceruse o informare. Așa că acum erau din nou în curtea pentru fumători.

— Cred că e o suspectă bună. A recunoscut că s-a dedat unor practici BDSM extreme cu Paine în noaptea în care el a murit, îl cunoștea pe Elder și sunt destul de sigură că o să putem s-o plasăm la ambele locuri ale crimei. Cu siguranță, e suficient de distrusă cât să fi făcut asta – a fost victima violenței toată viața ei și bănuiesc că e singurul limbaj pe care îl cunoaște. În plus, e clar că are un interes nesănătos pentru subjugarea altor oameni.

— Ți-a spus toate astea?

— Nu pare s-o deranjeze, de fapt pare să-i facă plăcere.

— Atunci de ce n-a mărturisit? Dacă e atât de dispusă să vorbească?

— E posibil să fie nevinovată – chiar dacă n-a spus asta. E posibil să fie înghesuită la colț și să dorească să se bucure de jocul ăsta cât mai mult cu putință. Sau e posibil ca recunoașterea efectivă a ceea ce a făcut să fie prea dificilă pentru ea. Nu uita că și ea e o victimă.

— Atunci care e următoarea mișcare?

— Continuăm să săpăm – să vedem dacă o putem pune în legătură cu achizițiile BDSM cu cardurile furate. Orice descoperim ne va spori influența.

Gardam dădu din cap și trase cu putere din țigară. Urmă o scurtă tăcere, în care și Helen făcu la fel. Astăzi, erau singuri și curtea pentru fumători părea curios de intimă.

— Trebuie neapărat să mă las de țigări, spuse el dând fumul afară.

— Și eu. Dar de fiecare dată când iau decizia de a renunța…

— Se întâmplă ceva.

Helen aprobă din cap.

— Risc profesional, presupun, continuă Gardam scuturând scrumul pe jos. Tu de când fumezi…?

— Din copilărie, răspunse Helen. Nu prea aveam altceva de făcut când chiuleam de la școală. Soră-mea m-a făcut să mă apuc.

— Și la mine a fost la fel. Voiam să fiu ca frații mei mai mari. Bineînțeles, ei s-au lăsat amândoi de ani de zile și acum nemernicii merg la triatlon doar ca să-mi facă în ciudă.

Gardam își termină țigara și o strivi de peretele din spatele lui.

— Poate ar trebui să ne lăsăm împreună? spuse el. Să ne supraveghem reciproc.

— Să nu ne ambalăm, bine? răspunse Helen stingându-și țigara. Încă mai avem de lucru o grămadă la cazul ăsta.

— Cred că ai dreptate, spuse Gardam, băgând în buzunar pachetul de țigări.

Helen așteptă să fie lăsată să plece, dar Gardam nu făcu nimic în sensul ăsta.

— Mai era și altceva, domnule?

— Nu. Și nu te simți obligată să-mi spui așa. Jonathan e foarte bine, dacă nu suntem în fața oamenilor.

— Sigur, mulțumesc.

— Noapte bună, Helen.

Helen salută și se îndreptă spre etajul șapte. Poate că se înșelase în privința lui Gardam. În ciuda tuturor așteptărilor, începeau să se înțeleagă destul de bine.

84.

— E foarte plăcut să ai cu cine să vorbești. Cineva care *înțelege.* Cred că a fost greu să-ți pierzi tatăl atât de devreme, dar până la urmă a ieșit bine, nu-i așa?

Emilia Garanita aprobă din cap și o strânse de braț pe Dinah Carter. Aceasta era evident îngrozită că fiul ei ar putea fi traumatizat de moartea subită a tatălui său și avea nevoie disperată de puțină consolare feminină. Emilia era bucuroasă să i-o ofere – se pricepea să-i facă pe oameni să se simtă mai bine și ceea ce îi spusese până acum era *în mare parte* adevărat. Faptul că tatăl ei nu era mort, ci ispășea o condamnare pentru trafic de droguri, era un detaliu minor. Emiliei îi fusese cu adevărat greu să devină înlocuitor de părinte pentru numeroșii ei frați la o vârstă fragedă, dar această experiență îi fusese benefică pe termen lung, și acum nu o regreta. Era cu siguranță utilă în situații de genul acesta.

Dinah Carter ezitase să-i deschidă ușa. Veniseră deja jurnaliști care îi ofereau bani, dar ea fugea de ei, speriată. Emilia simți că aceștia fuseseră prea agresivi, prea transparenți în a profita de pe urma lui Dinah. Ea încercase, în schimb, abordarea cu binișorul, axându-se pe compasiunea ei față de fosta soție îndoliată. Și funcționase – Carter nu-i închisese ușa. Emilia bănuia că ceea ce o făcuse pe Dinah să ezite nu fusese doar atitudinea ei înțelegătoare – cicatricea amplă de pe fața ei ajutase și ea. Emilia nu era mândră de înfățișarea ei, dar îi aducea foloase clare. Oamenii vedeau că ea suferise – nu era nevoie să explice – și cel mai adesea asta o ajuta să intre pe ușă.

Discutaseră deja pe îndelete despre fiul lui Dinah, Thomas, dar pe tema asta nu se putea scrie prea mult în ziar, așa că Emilia împinse

conversația mai departe. Majoritatea publicului avea o înțelegere morală limitată față de un bărbat cu stilul de viață alternativ al lui Max Paine, oricât de iubitor ar fi fost ca tată în weekenduri. Ceea ce îi interesa pe ei – și pe Emilia – era cine ar fi putut să-l ucidă.

— Detectivul Grace ți-a spus ce direcții urmează ancheta lor referitoare la moartea lui Maxwell?

Dinah scutură din cap, jucându-se nervos cu nasturii vestei.

— Se gândesc la vreun suspect? întrebă Emilia.

Aflase că un suspect – Michael Parker – fusese arestat în legătură cu ancheta, dar nu știa cât de serioasă este această nouă pistă.

— Mie nu mi-au spus nimic. Voiau doar să afle ce fel de om era Maxwell. Le-am zis cum era el înainte, latura lui bună, însă dincolo de asta…

— Dar tu ai vreo suspiciune? Știi pe cineva care ar fi vrut să-i facă rău lui Maxwell?

Pentru prima oară, Dinah ezită. Părea neliniștită, chiar puțin tensionată.

— I-a mai făcut cineva rău înainte? spuse Emilia, simțind o posibilitate.

Dinah continuă să tacă, apoi răspunse:

— Nu știu dacă ar trebui să-ți spun asta.

— Nu public decât ceea ce vrei tu să public.

Era o minciună facilă, pe care Emilia o mai spusese de multe ori. Oare Dinah îi mirosise duplicitatea? Părea în continuare nesigură dacă să aibă încredere în noua ei prietenă, dacă să se descarce. Apoi luă o decizie și spuse:

— A mai fost atacat o dată.

Emilia dădu din cap și se prefăcu îngrijorată, acordând acestei informații greutatea pe care Dinah, în mod evident, credea că o merită.

— Când s-a întâmplat asta?

— Cam cu nouă luni în urmă. A trebuit să contramandeze o zi petrecută cu Thomas. Eu eram furioasă și am țipat la el la telefon, așa că mi-a

trimis o fotografie. Sărmanul de el fusese învinețit în bătaie.

— Mai ai fotografia?

— Probabil. În telefonul meu vechi.

— Ar fi minunat dacă aș putea s-o văd puțin înainte să plec, spuse Emilia rapid. Ce-a spus poliția despre asta?

— Nu… nu le-am zis.

— Pot să te întreb de ce?

Dinah nu spuse nimic, dar Emilia își dădea seama că mai era ceva.

— Sunt convinsă că vrei ca ucigașul lui Maxwell să fie prins. De dragul lui Thomas, dacă nu de dragul tău. De ce să *nu* le spui?

— Pentru că un polițist a făcut asta.

— De unde știi? întrebă Emilia.

— Mi-a spus el. Ar fi vrut să facă ceva, dar ce poți să faci, dacă era unul de-al lor?

— A spus de ce a fost atacat?

— Nu, doar că a fost un atac neprovocat. Nu prea îi plăcea să vorbească despre asta – era jenat, cred, pentru că era vorba de o femeie.

— Era o polițistă? reacționă Emilia, nereușind să-și ascundă surpriza. Ți-a spus numele?

— Nu.

— Descrierea?

— Nu, dar a spus că e cunoscută pe aici. Știa cine e, dar nu mi-a spus. Voia să mă protejeze, presupun.

„Sau să se protejeze pe el”, se gândi Emilia, dar nu spuse nimic. Era dispusă ca deocamdată să meargă pe închipuirea lui Dinah că Maxwell era o victimă inocentă. Îi mulțumi pentru timpul acordat și începu să pregătească finalul. Venise cu așteptări relativ mici, dar pleca cu o pistă nouă importantă. Era posibil să fie adevărat? Dacă era, lucrul acesta prezenta niște posibilități foarte interesante.

În mintea Emiliei prindea contur o narațiune care avea să întreacă toate celelalte articole pe care le scrisese în cariera ei scurtă și plină de culoare.

Bineînțeles, trebuia să se asigure de acuratețea datelor. Și exista cineva care ar fi putut să contribuie la confirmarea suspiciunilor ei tot mai puternice.

Era următoarea persoană la care urma să meargă în vizită – una care, spera Emilia, avea să lămurească toată această poveste.

85.

— Nu mișcă nimeni decât dacă spun eu.

Sanderson închise și așteptă ca ceilalți membri ai echipei să confirme că își ocupaseră pozițiile. Fusese atentă să nu repete greșeala lui Charlie și chemase întăriri imediat ce depistase unde era folosit dispozitivul lui Paine. Era conectat la un server înregistrat la o agenție imobiliară de pe Strada Banner din Portswood. Era aproape unsprezece seara, așa că agenția era închisă, dar la o fereastră de la etajul doi se vedea lumină. Interfoanele ușii de lângă agenție sugerau că la etajele unu și doi ale clădirii erau apartamente. Poate că aveau o înțelegere să folosească același router sau poate că cel de la etaj îl accesase prin alte mijloace. Oricum ar fi fost, urma să afle despre ce era vorba.

Sanderson încercase să ia legătura cu agenția imobiliară cu ajutorul numărului din afara orelor de program și nu reușise, ceea ce nu îi lăsa altă variantă decât să ceară un mandat. Îi trebuiseră câteva ore ca să-l obțină, dar acum avea autoritatea necesară ca să acționeze. Sună la interfonul apartamentului de la etajul doi. Niciun răspuns. Sună din nou, tot nimic. Își pierdu răbdarea și făcu semn agentei de lângă ea să spargă ușa cu berbecul. Broasca slabă cedă imediat, ușa se deschise larg și Sanderson intră și începu să urce scările în fugă.

Trecu pe lângă apartamentul de la etajul unu, care părea neocupat și tăcut. O luă din nou la fugă și ajunse pe palierul de sus. Se duse drept spre ușa apartamentului și bătu în ea.

— Poliția! Deschide!

Bătu iar în ușă, apoi se dădu rapid la o parte, lăsând colegei în uniformă loc suficient pentru

elan. Îi făcu semn din cap și scoase stația de emisie-recepție din buzunar.

— La trei. Unu, doi…

Ușa apartamentului se deschise brusc, făcând-o pe polițista în uniformă să-și întrerupă elanul în ultima clipă. Sanderson avansă rapid – și se trezi în fața unui student sfios.

— Care-i treaba? spuse el, încercând să pară nepăsător.

Sanderson trecu pe lângă el. Se uită în dreapta și în stânga, intrând și ieșind rapid din camerele înghesuite, dar știa deja că nu acesta era bârlogul ucigașului. Era un apartament mizer de studenți – nimic mai mult. Îți dădeai seama de asta după mirosul de iarbă, afișele de băieți, oalele și tigăile nespălate și, cel mai grăitor, după priveliștea unui tânăr neras în pijamale care juca Minion Rush pe o tabletă uzată.

86.

Samantha se întinse pe pat, privind fix un păianjen care se târa pe tavan. Trecuse ceva timp de când nu se mai aflase într-o celulă de poliție adevărată. În mod normal, o băgau doar în cușca arestului, împreună cu bețivii și bătăușii. De data asta, o puseseră singură în celulă. Făcuseră asta ca să-i lase timp să reflecteze? Încercau s-o izoleze? În oricare dintre variante, asta demonstra că aveau planuri pentru ea.

Se uită cum păianjenul aleargă spre colțul camerei, așezându-se pe pânza lui ca să-și aștepte prada. Oare asta era și tactica lui Helen Grace, să aștepte în întuneric, sperând că Samantha avea să se ofere drept sacrificiu? Dacă da, avea să aștepte mult. Grace își construise de-a lungul anilor o reputație considerabilă și Samantha fusese surprinsă și neliniștită să ajungă în fața ei. Crezuse că o să vorbească cu Brooks. Dar se trezise în fața șefei, dansând pe sârmă.

Grace era hotărâtă, inventivă și bine pregătită. În mod ciudat, se pricepea de asemenea să te facă să te simți confortabil, ceea ce o făcea cu atât mai periculoasă. Nu puteai fi niciodată foarte sigură ce avea să facă în continuare, ceea ce la început era enervant, dar, pe măsură ce interviul progresa, Samanthei începuseră să-i placă schimbările bruște de direcție și încercările de a o prinde pe picior greșit. Îi aminteau puțin de oribilele bravade de scrimă la care trebuise să asiste în scurtul timp petrecut la școala privată. Atac, retragere, parare, ripostă. Atac, retragere, parare… Grace încă nu dăduse nicio lovitură clară, dar Samantha își dădea seama că avea impresia că e aproape. Oare acum încerca să adune toate firele, ca să poată strânge bine nodul?

Ce n-ar fi dat să fie o muscă pe perete și s-o privească pe Grace cum cerne probele împreună cu echipa ei și discută despre următoarea acțiune. Păruse atât de încrezătoare, atât de pragmatică la începutul interviului, ca și cum era doar o chestiune de timp să-l prindă pe „omul ei”. Dar, spre sfârșit, frustrarea ei devenise foarte clară atunci când încercase să smulgă o mărturisire de la Samantha. Acesteia îi făcuse plăcere să-i respingă jocul – nemernica aia era în mod evident prea plină de sine și merita pusă nițel la punct.

Grace era obișnuită să-și impună voința, să fie în tabăra învingătoare. Dar nu și de data asta. Poate că avea să fie răbdătoare, așteptând ca prada să vină către ea. Sau poate că următoarea ei mișcare avea să fie un atac frontal. În oricare dintre variante, Samanthei îi era clar un lucru. Detectivul-inspector Grace se agăța de un pai.

87.

— Ar fi fost mult mai simplu dacă ai fi luat legătura cu noi mai devreme, domnule Simons.

David Simons nu spuse nimic drept răspuns – părea la fel de încântat să se afle în această cameră de interviu ca și Charlie. Ea fusese pe punctul de a pune capăt lucrului, când el se prezentase în sfârșit la recepția arestului. Sanderson tocmai se întorsese la secție și era într-o ședință privată cu Helen, nelăsându-i lui Charlie altă variantă decât să se ocupe ea de interviu, ca unic ofițer cu funcție disponibil.

— Aș putea să spun același lucru, răspunse Simons. Sunt singura persoană de pe planetă căreia îi pasă cât de cât de Jake Elder și totuși habar n-am ce se întâmplă. O să-l acuzați pe tipul ăsta, Parker, sau nu?

— Mă tem că nu pot comenta pe marginea unei operațiuni în derulare…

— Bla bla bl…

— Dar pot să te asigur că facem progrese importante, îl întrerupse Charlie, opunându-se tentației de a-i da lui Simons un pumn în față.

Adevărul era, bineînțeles, puțin diferit. Samantha era în arest, dar nu fusese pusă sub acuzare, ceea ce o neliniștea pe Charlie foarte mult. Miza era mare pentru ea, mai ales după cearta înverșunată cu Helen.

— Între timp, aș vrea să verificăm câteva detalii cu dumneata. Începând cu unde și cum l-ai cunoscut pe Jake Elder?

David Simons începu să vorbească înciudat, oferind detalii despre relația lui cu prima victimă. Charlie asculta, dădea din cap și lua notițe când era necesar, dar gândurile ei erau altundeva. Nu se aștepta la nicio revelație din partea lui Simons și mintea ei era plină de evenimentele traumatice ale

acelei zile. Încă o durea umărul de la lupta cu Samantha, dar n-ar fi deranjat-o deloc dacă asta ar fi contribuit la soluționarea cazului. Așa, aproape că își distrusese relația cu Helen, iar Samantha rămânea suspectă, dar nu mai mult de atât.

Meritase prețul? Charlie era hotărâtă să nu rămână în urma lui Sanderson – dar oare chiar fusese necesar s-o înfrunte atât de dur pe prietena și mentorul ei? Ea și Helen se înțeleseseră întotdeauna și, chiar dacă era adevărat că Helen era într-o stare foarte tulbure pe moment, Charlie îi datora mai mult decât amărăciune și agresivitate. Avusese dreptate să îi reproșeze lui Helen comportamentul, dar multe dintre lucrurile pe care i le spusese Helen *ei* fuseseră și ele la fix. Charlie trebuia într-adevăr să se controleze. Faptul că nu avea de gând să-i zică partenerului ei, Steve, despre lupta cu Samantha îi spunea tot ce era necesar despre înțelepciunea deciziei de a intra singură în acel apartament.

Oare scuzele ar fi rezolvat ceva? Erau însă recomandabile? Charlie o arestase pe Samantha și, chiar dacă încă mai existau șanse reale ca aceasta să fie pusă sub acuzare, probabil că era mai bine să nu spună nimic. După ce o punea pe Sanderson la locul ei, atunci putea să încerce să repare relația cu Helen. Deocamdată, nu avea altceva de făcut decât să bage capul între umeri și să ducă lucrurile la bun sfârșit.

88.

Ceainicul țipă când ajunse la temperatura de fierbere, smulgând-o pe Helen din gândurile ei. Înainte să plece de la secție primise o informare din partea lui Sanderson, care îi confirmase că tableta lui Paine era o fundătură. Aparatul fusese găsit de doi studenți într-un coș de gunoi din parc, la kilometri distanță de apartamentul lui, cu memoria ștearsă și exteriorul de asemenea șters cu grijă.

Frustrată și secătuită, Helen petrecuse ceva timp în birou, răsfoind ultimele rapoarte ale lui Meredith, care, în mod îngrijorător, *nu* includeau o mostră de ADN de la Camerele de Tortură care să-i corespundă lui Parker, după care decisese să pună capăt lucrului. Era târziu și tânjea după sanctuarul apartamentului ei.

Odată ajunsă acasă, încercase să citească, dar când nici asta nu reușise să-i abată gândurile, optase pentru un ceai de ierburi și o baie fierbinte. Dar, ca de obicei, nu-și putea opri mintea din funcționarea ei. Nici nu-și amintea să fi umplut ceainicul, ceea ce dovedea în mod suficient neputința de a o alunga pe Samantha din gândurile ei. Se potrivea atât de bine cu crimele acestea, dar dacă era vinovată, de ce era așa de arogantă? Părea să-i facă plăcere dansul, ca și cum doar ea ar fi știut poanta de final care avea să urmeze. Helen avea senzația iritantă că le scăpa ceva important.

Turnă apa fierbinte în ceașcă și se uită cum din punguța de ceai se împrăștia culoarea. Așteptase cu nerăbdare o băutură liniștitoare, dar acum n-o mai voia. Ce rost avea să parcurgă acest ritual? Putea să bea o ceașcă de ceai, să stea întinsă într-o baie caldă, dar tot ar fi avut aceleași gânduri, ar fi tras de aceleași probleme dificile. Fumase prea multe țigări și nu avea putere să alerge – era o ironie

amară faptul că nu mai putea să apeleze la Jake ca să se debaraseze de energia ei întunecată.

Helen aruncă ceaiul în chiuvetă și se întoarse cu fața spre fereastră. Era deja târziu și crâșmele aveau să se golească curând – poate că puțin voaierism de noapte ar fi ajutat-o să se relaxeze. Lumina din bucătărie fiind stinsă, Helen era învăluită în întuneric, dar pe cer atârna o lună plină și strălucitoare, așa că, atunci când se uită pe fereastră, îl văzu. Doar pentru o clipă, dar nu putea fi nicio greșeală. Un bărbat stătea în clădirea abandonată de vizavi și se uita la ea.

Reacția instinctivă a lui Helen fu să se retragă, dar reuși să se controleze, se întoarse și se îndreptă încet spre partea din spate a apartamentului, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Apoi, când nu mai putea fi văzută, se repezi la ușa de la intrare și o deschise brutal. Nu știa cine o urmărea, dar în seara asta nu avea să-i scape.

89.

Helen se năpusti pe scara de incendiu spre grădina din spatele clădirii. Smulse cardul de acces din buzunar, descuie poarta și sprintă pe după colț. Apoi se întoarse spre strada ei dar, în loc s-o ia la stânga, continuă drept înainte și se opri lângă gardul de plasă care înconjura clădirea abandonată – singura ei formă de protecție împotriva squatter-ilor și drogaților care o foloseau uneori.

Găsi un loc în care gardul era mai scund, se strecură peste el și se îndreptă tiptil spre spatele clădirii. Umbra lăsată de clădire era lungă și Helen trebuia să-și aleagă drumul cu grijă – pământul era plin de cioburi și ace aruncate. În timp ce se îndrepta spre carcasa goală, mintea ei rumega ceea ce văzuse. Era aceeași siluetă pe care o întrezărise cu câteva luni în urmă? Nu îi dăduse nicio importanță la momentul acela, presupunând că era doar un consumator de droguri care își căuta un refugiu temporar. Acum se mustra pentru complezența ei.

Ajunse la intrarea din spate, se aplecă și luă o sticlă goală de bere. Nu era cine știe ce, dar trebuia să se mulțumească cu atât – în graba ei, Helen ieșise din apartament fără baston și fără tocul cu pistol. Intră în clădire și întinse mâna, ca să se sprijine de ceva. În spațiul vast nu era lumină – doar lumina lunii care se strecura prin găurile acoperișului. Era o priveliște magică, stranie, cu razele lunii coborând de sus, dar și periculoasă. Helen abia dacă vedea pe unde merge și știa că un pas greșit putea s-o facă să cadă în subsolul de dedesubt. Mai mult, simțea că persoana pe care o vâna încă era undeva înăuntru. Putea să lovească în orice clipă – dacă asta era intenția lui – și Helen era practic lipsită de apărare.

Ezită. Zărea prin semiîntuneric o casă a scărilor în colțul îndepărtat. Se strecură înainte, testând din mers fiecare scândură, cu capul drept și atent, în căutarea pericolului. Își aminti ce-i spusese lui Charlie mai devreme, dar era prea târziu să cheme acum întăriri. Helen era sigură că, până să ajungă aceștia, vânatul ei ar fi dispărut.

Ajunse la scări și ridică privirea, simțindu-se dintr-odată foarte mică în clădirea abandonată. Deasupra ei erau 15 etaje, dar era sigură că silueta pe care o văzuse fusese la penultimul. Avea de urcat paisprezece etaje. Care era cea mai bună strategie – încet și constant sau rapid și decisiv? Scările erau din beton și păreau a fi singurul element al clădirii care nu putrezise, așa că Helen își adună curajul și începu să urce scările în fugă.

Etajul patru, cinci, șase. Helen se împingea înainte, menținând un ritm constant. Sărea ușor de pe o treaptă pe alta, avansând cât mai silențios posibil, dar era greu să meargă atât de repede fără să facă puțin zgomot. Avea să o coste asta? Avea să cadă într-o ambuscadă? În mintea ei se strecură iar frica. Nu era temătoare din fire, dar locul ăsta avea ceva care o zăpăcea. Nu voia ca viața ei să se sfârșească aici.

Acum ajunsese la etajul treisprezece. Strânse bine sticla de bere și încetini, urcând scările câte două, cu pași mari și silențioși. Dacă avea s-o atace, acum era momentul. Dar Helen nu avea de gând să intre supusă în capcana lui.

Celălalt nu mai avea unde să se ascundă acum, așa că Helen se năpusti în cameră, cu brațul ridicat ca să se protejeze. Scândurile protestară și un nor de praf se ridică în aer, dar nu veni niciun atac, așa că Helen trecu la camera următoare, așteptându-se ca în orice clipă să fie aruncată în spate de o lovitură violentă.

Tot nimic. Apoi, dintr-odată, auzi un zgomot. Din cealaltă parte a clădirii. Ce era? Un trosnet? Cineva care își lăsase greutatea undeva unde nu

trebuia? Helen sări în față. Sprintă ca și cum viața ei ar fi depins de asta, înghițind metri către peretele din partea cealaltă și ajungând dintr-odată într-un spațiu deschis și vast. Un apartament penthouse care nu mai fusese terminat și care acum devenise un mare receptacul pentru păsări moarte și resturi rămase de la drogați. În rest, era gol – cu excepția ușii către scara de incendiu, care se bălăbănea, deschisă.

Helen alergă spre ea. Ieși în aer liber și se opri brusc. Scara de incendiu pe care stătea acum era veche și ruginită și ar fi putut să cedeze în orice clipă – dintr-odată, curajul ei impulsiv i se păru extrem de nesăbuit.

Făcu un pas în spate și privi prin grilaj către treptele de dedesubt. Scările de metal coborau în zigzag pe lângă clădire, iar Helen le privi atent, căutând semne de mișcare. Dar nu se clintea nimic, în afara câtorva porumbei speriați și a ușii scării de incendiu care se mișca într-o parte și-n alta din cauza vântului.

Lui Helen îi veni brusc o idee și se urcă pe scara de incendiu la ultimul etaj. Era singurul loc în care s-ar fi putut ascunde voaieurul ei. Dar etajul era la fel de pustiu ca și restul carcasei.

Helen se lăsă pe vine, expirând și încercând să-și încetinească bătăile inimii. În ciuda strădaniilor ei, nu se alesese cu nimic. Nu era *nimeni* aici. Fusese atât de sigură – văzuse acea siluetă atât de clar. Nu era posibil să-și fi imaginat asta.

Sau era?

90.

— Cred că nu avem de ales. Trebuie s-o punem sub acuzare.

Tonul lui Charlie era aspru și inflexibil. Deși Samantha nu mărturisise, Charlie părea hotărâtă s-o facă responsabilă pentru cele două crime brutale.

— Dacă nu facem asta, dispunem de cel mult încă 24 de ore și nu cred că e suficient. E prea sigură pe ea, ne trebuie mai mult timp ca s-o facem să cedeze.

— Chiar vrei să te arunci iar în așa ceva, după ce s-a întâmplat data trecută? răspunse Sanderson, cât mai calm posibil. Trebuie să fim siguri.

— A fost ultima persoană care l-a vizitat pe Paine în noaptea în care a murit.

— Din câte știm noi.

— Și nu și-a declarat nici măcar o dată nevinovăția, deși a avut numeroase ocazii s-o facă.

— Dar nici n-a mărturisit. Așa că ce avem, de fapt?

Helen le urmărea pe cele două adjuncte ale ei cum discută despre probe. Era încă devreme, iar ea era epuizată și irascibilă după expediția din timpul nopții. Nu dormise deloc noaptea trecută, reluând în minte iar și iar ceea ce văzuse, ca să-și dea seama dacă s-ar fi putut înșela. Mecanismele ei de apărare erau activate și fiecare zgomot minuscul i se părea atât de amenințător, că în cele din urmă renunțase de tot să mai încerce și se dusese la birou. Știa că astăzi avea să fie o zi crucială pentru anchetă, așa că, atunci când Sanderson și Charlie sosiseră, le chemase pe amândouă în biroul ei.

Se gândise să-și ceară scuze față de *amândouă* pentru comportamentul ei recent, dar încă se frământa din cauza incidentului de noaptea trecută, și cum perioada reținerii Samanthei se apropia de sfârșit, nu aveau timp de pierdut. Așa că urma să

meargă înainte cu cazul, ignorând tensiunile care ieșeau la suprafață. Helen trebuia să le forțeze pe cele două să lucreze împreună dacă era necesar, pentru că amândouă erau polițiste bune, ale căror abateri recente erau în mare parte produsul concentrării ei defectuoase.

— Ce știm despre cardurile de credit? întrebă Helen brusc, întrerupând dezbaterea.

— Costumul Zentai și legăturile pentru mâini și picioare cu care a fost ucis Paine au fost cumpărate cu alt card decât cel folosit pentru cumpărarea bandajelor ude ale lui Elder, răspunse Sanderson.

— Am comparat magazinele și site-urile unde au fost folosite cele două carduri clonate diferite? Să vedem cine ar fi putut să fure datele?

— Da, dar e deja o listă imensă. Supermarketuri, Boots, W.H. Smith, Amazon, PayPal, iTunes…

— Putem să facem legătura între vreunul dintre carduri și Samantha? Știm că are cazier pentru genul ăsta de lucruri, ca Michael Parker.

— Pe calculatorul, telefoanele și dispozitivele ei nu e nimic. Și n-am găsit niciun card în apartamentul ei.

— Mai lucrează altundeva în afară de bar?

— Din câte știm noi, nu.

— Dar livrările articolelor de *bondage*? spuse Helen, întorcându-se spre Charlie.

— Ca și la Elder, obiectele de BDSM au fost livrate prin curier la o adresă vacantă. O locuință care își aștepta noii chiriași.

— Ia legătura cu agenții imobiliari care le închiriază. Vezi dacă există vreo legătură între diferitele proprietăți și o agenție anume.

— Sigur.

— Dar urma de gheată? continuă Helen. Meredith spune că amprenta găsită la Paine era mărimea 39. Parker poartă 40, dar asta nu o exclude neapărat.

— În apartament erau o grămadă de dispozitive pentru redus mărimea, corsete, tocuri cui…, răspunse Charlie.

— Încerca să se facă cât mai minionă.

— Exact. Dar nu e nicio gheată sau pantof care să se potrivească.

Helen dădu din cap, dar frustrarea ei ea evidentă.

— Avem modelul tălpii, interveni Sanderson. E destul de neobișnuit, așa că o să căutăm în ce magazine se vând încălțări cu modelul ăsta.

— Bun. Îi dăm de înțeles Samanthei că e suspectul nostru numărul unu și folosim *toate* căile, până în ultimul minut, ca s-o punem în legătură cu crimele astea. Ați înțeles?

Sanderson și Charlie dădură din cap și plecară. Helen luă telefonul ca s-o sune pe Meredith Walker, dar, în timp ce făcea asta, detectivul-agent Reid bătu la ușă. Helen puse telefonul jos și îi făcu semn să intre. Reid se apropie cu un DVD în mână. I-l întinse lui Helen fără un cuvânt, în mod evident îngrijorată că era mesagerul unor vești proaste.

Helen băgă DVD-ul în laptopul ei și ecranul se umplu cu înregistrarea unei camere de supraveghere.

— Ce-i asta?

— Imagini filmate pe o stradă de lângă Docurile de Est. Unul dintre paznicii de noapte de acolo a văzut pe cineva care se potrivește cu descrierea lui Parker, așa că ne-am uitat la ele.

Reid întinse mâna și dădu înainte, apoi apăsă pe play. Helen se aplecă în față și se uită atent la dată și la oră.

— E noaptea în care a fost ucis Max Paine?

— Exact.

Camera oferea o vedere destul de bună asupra docurilor și Helen văzu cum o femeie intră în câmpul vizual. Opri înregistrarea – păr lins și lung, haină mare și viu colorată peste un costum strâmt.

Era, fără niciun dubiu, Samantha. Helen porni iar înregistrarea și se uită cum femeia inițiază o conversație cu un bărbat care stătea lângă o camionetă. Parker păru să ia mâna bărbatului și să o bage între picioarele ei. Peste câteva clipe, cele două siluete urcară în spatele camionetei.

— Camioneta nu se mișcă de acolo în următoarele trei ore. Apoi Parker iese. Nu pare în stare foarte bună și coboară în grabă din camionetă.

Helen dădu din cap, dar ochii ei se îndreptau deja spre ora din josul ecranului. Dădu iar înregistrarea la momentul la care Parker urca în camionetă împreună cu partenerul ei. Ceasul arăta 22:02.

— Cât de precisă e ora acestei camere?

— La secundă.

Helen expiră, apoi făcu brusc un pas în față și trase cu toată puterea un șut în scaunul ei de birou. Acesta traversă încăperea și se izbi de perete, apoi se răsturnă. Fără să se deranjeze să ofere o explicație, ieși pe ușă și străbătu biroul de anchetă, în timp ce zeci de perechi de ochi o urmăreau.

91.

— Nu se ridică la înălțimea standardelor mele obișnuite. Dar în situația dată sunt destul de bune, nu crezi?

Samantha întinse unghiile spre Helen, evident încântată de cele câteva articole de cosmetică de care reușise să facă rost.

— Foarte frumos, îi spuse Helen, încercând să-și controleze enervarea.

Avusese nevoie de aproape 20 de minute ca s-o scoată pe Samantha din arest, dar acest interval o calmase prea puțin. Jim Grieves plasase ora morții lui Paine undeva între 10:30 seara și 6:30 dimineața următoare. În ciuda faptului că Paine murise încet, prezența lui Parker la docuri la ora 10 seara însemna că era mai mult decât probabil ca, după ea, altcineva să fi vizitat apartamentul lui Paine.

— Vreau să arăt mereu cât mai bine. Nu știi niciodată cine poate să apară, nu-i așa?

Avea un ton jucăuș, de tachinare.

— Absolut. Dar nu vreau să prelungesc asta mai mult decât e necesar. Presupun că ești nerăbdătoare să ajungi acasă.

Samantha dădu din umeri, dezamăgită de răspunsul lui Helen. Aștepta – spera – noi agresiuni din partea ei?

— Ai dreptate. Nu se face să-mi las copiii singuri prea mult.

— Exact.

De fapt, păpușile Samanthei erau băgate toate în pungi, în laboratorul lui Meredith. Cu siguranță Samantha își dăduse seama de asta, deci era un nou joc al ei? Helen se uită la dosar și îl răsfoi fără să spună nimic. Vedea cu colțul ochiului că Samantha se foiește și nu stă confortabil, ca și cum acest dialog nu ar fi mers așa cum spera ea.

— Aș vrea să clarificăm câteva detalii referitoare la seara pe care ai petrecut-o cu Max Paine.

— Bineînțeles.

— Data trecută am discutat puțin despre „Phoenix”.

— Asta te-a pus în mișcare, nu-i așa?

— Aș vrea ceva mai multe detalii despre ce ați făcut exact, îi ceru Helen, ignorându-i zeflemisirile.

— O doamnă nu povestește niciodată astfel de lucruri.

— Era sado-maso simplu sau ceva mai exotic?

— A doua variantă.

— Cu detalii, te rog.

— Legare și sufocare. Eu vreau control total.

— Și cum ajungi la asta?

— Prin forța personalității.

— Dar legăturile? Folosești vreodată legături pentru mâini și picioare, de exemplu?

— Bineînțeles.

— Ai legat vreodată mâinile de glezne, astfel încât spatele să se aplece în față?

— Da, așa e mai dureros.

— Ai făcut asta cu Paine? spuse Helen, privind-o pe Parker drept în ochi.

— Da, răspunse ea, refuzând să se lase intimidată.

— Ai folosit și alt tip de legături?

— Benzi, piele – am fost foarte meticuloasă. Voiam ca fiecare centimetru al tipului să fie acoperit.

— Și pot să te întreb la ce oră ai părăsit apartamentul lui Paine?

— Sincer, nu-mi amintesc.

— Aproximativ.

— Cam pe la 11, presupun.

— Apoi te-ai dus acasă.

— Cum am mai spus, da.

Helen se lăsă pe spătarul scaunului. Câștigase această luptă, dar pierduse războiul și dintr-odată se simți secată de energie. Jurământul ei sincer de a-l da pe mâna justiției pe ucigașul lui Jake părea acum o glumă.

— De ce mă minți, Samantha?

— Nu mint.

— N-ai plecat de la apartamentul lui Paine la 11, ai plecat mult mai devreme și te-ai dus la docuri ca să faci sex pe bani.

— Aiurea.

— Te avem pe o cameră de supraveghere, așa că n-are rost să minți. Așa te-ai ales cu vânătăile alea? Situația a devenit neplăcută în camionetă, nu-i așa?

— Am fost cu *Paine,* insistă Samantha.

— Da, dar când ai plecat, el se simțea bine.

— Ți-am spus ce s-a întâmplat, cum a murit…

— Ai reciclat detaliile morții lui Jake Elder. Max Paine a murit într-un costum Zentai, cu brațele legate *la spate,* cu legături pentru mâini și picioare. Te-ai străduit mult, dar te-ai înșelat cam asupra tuturor detaliilor.

— Minți.

— S-a întâmplat ceva la Camerele de Tortură? *De ce* ai plecat într-o astfel de stare? Te-a respins cineva, te-a alungat?

Samantha ezită puțin prea mult, oferindu-i lui Helen răspunsul.

— Eram sigură, spuse Helen.

— Aiurea.

— Știi, asta e o premieră pentru mine. N-am mai avut niciodată un suspect care să-și dorească atât de mult să fie acuzat de două crime. Mi-ai irosit timpul, nu-i așa, Samantha?

— Ai înțeles greșit, spuse Samantha, acum vizibil agitată.

— Nu, tu ai înțeles greșit, spuse Helen, ridicându-se. Am terminat.

Helen opri înregistrarea și ieși pe ușă, oprindu-se în timp ce o deschidea.

— Mult noroc, Samantha.
Apoi plecă, fără să aștepte răspunsul.

92.

Era în jur de 10 dimineața și Pound Shop era aglomerat. Mămici hărțuite care jonglau cu pachete mari de chipsuri, în timp ce pensionari bătrâni examinau rafturile în căutare de chilipiruri, încercând să mai tragă puțin de bugetul lor săptămânal. Era un loc ciudat în care să urzești o crimă.

Silueta înaltă și zveltă naviga prin mulțime, amuzată de priveliștile din jur. Toți acești oameni erau atât de prinși în viețile lor, scormonind în cutiile cu chilipiruri și punând dulciuri amestecate în pungi boțite, că nu vedeau ce era drept în fața lor. Ce-ar fi zis dacă și-ar fi dat seama? Ar fi fost îngroziți? Sau incitați?

Polițiștii nu erau nici ei mai buni. Echipa lui Grace ridicase o transsexuală terminată care ar fi putut să-i intereseze o vreme. Dar greșiseră mult și, chiar dacă probabil lui Grace avea să-i pice fisa curând, nu avea să-i rămână timp să prevină următoarea moarte. Aceasta era la doar câteva ore distanță și deja apăreau aceleași sentimente. Însuflețire. Tensiune. Control. Eliberare.

Dar aceasta avea să fie puțin diferită. Nu trebuia ca totul să devină previzibil, acum era momentul să ofere cu adevărat poliției un subiect de meditație. Celelalte fuseseră opere de artă, dar asta avea să fie mai prozaică, mai domestică. Asta avea să-i facă să înalțe capul și să ia notițe.

Casierița înregistra produsele, sporovăind prietenos. În modul ei neatent, devenea complice la crimă. Probabil că acesta era cel mai incitant lucru care i se întâmplase vreodată, și totuși ea nu-și dădea seama deloc de asta, crezând că era doar o vânzare banală a unor articole casnice prozaice.

Dar era mai mult de atât. Mult mai mult de atât. Era începutul sfârșitului.

93.

— Am nevoie de tot ce-mi poți oferi.

Meredith Walker era pe punctul de a se apuca de un sandviș binemeritat, când Helen Grace dăduse buzna pe ușă. Colega ei părea furioasă și frustrată, iar după ce o puse pe Meredith la curent cu ultimele evoluții, nu era greu de înțeles de ce. Cele două se închiseseră acum în biroul lui Meredith, cu maldăre de hârtii înșirate pe biroul din fața lor.

— Orice detaliu cât de mic. Răspunsul *trebuie* să fie pe aici pe undeva.

— Așa crezi?

— Tipul ăsta nu e fantomă, e un om în carne și oase. Nu poate să se ducă la locul faptei și să nu lase nicio urmă.

— Recunosc că e straniu, dar în mod evident a fost foarte atent. Poartă costum mulat, poate și mască, și nu-și scoate niciodată mănușile. Pe termostatul lui Paine nu există amprente, nimic pe clanțele ușilor sau pe costumul Zentai, pe legăturile pentru mâini și picioare…

— Dar vreo probă indirectă? Ceva de pe coridoare, din fața apartamentului lui Paine, din coșurile de gunoi.

— Încă examinăm, însă pentru orice avocat ar fi floare la ureche să se folosească de posibilitatea contaminării.

— Îmi trebuie *ceva.*

— Înțeleg asta, dar nu putem inventa probe prin magie.

— Dar Camerele de Tortură? Ce avem acolo?

— Douăzeci și trei de surse diferite de ADN la locul faptei. Cred că oamenii voștri le-au văzut deja.

— Ce altceva?

— Avem mai multe surse de ADN în proximitatea coridorului pentru care n-am găsit

nicio potrivire.

— Ce înțelegi prin „mai multe”?

Meredith ridică de pe birou un dosar, lăsând să se vadă altul, din care scoase o foaie.

— Avem… câteva sticle de bere, un chiștoc de țigară, un prezervativ folosit, o mănușă. Toate conțin ADN care nu se potrivește cu nimic din arhivă.

— E puțin probabil ca făptașul să fi făcut sex – modul de operare nu sugerează tipul ăsta de crimă –, dar poate unul dintre ceilalți?

Meredith dădu ușor din cap și ridică din umeri – părea la fel de puțin convinsă ca și Helen, care își frecă fața cu mâinile și se uită lung la foile de pe birou. Atât de multe date, atât de mic progresul.

— Crezi că o să-l prindem? întrebă ea deodată.

— E încă devreme, Helen.

— Dar mereu mai scapă câte unul, nu-i așa?

— O să facă o greșeală. Așa fac întotdeauna. Și când o să facă asta, tu o să-l aștepți. Am toată încrederea în tine.

Helen îi mulțumi lui Meredith, apoi plecă. Îi era recunoscătoare pentru sprijinul pe care i-l oferea, dar acest caz se dovedise a fi atât de neobișnuit și de derutant, încât era sincer preocupată pentru rezultatul final.

Pentru prima oară în ani de zile, Helen începea să se îndoiască de sine.

94.

— Habar n-au de nimic.

Tonul lui David Simons era nimicitor.

— Au arestat pe cineva, i-au dat drumul. Arestează pe altcineva, îi dau drumul și *ei*…

Emilia dădu din cap, lăsându-l pe Simons să vitupereze. Asemenea multor altora din comunitatea BDSM, arestarea lui Michael Parker îi dăduse și lui speranțe. Astfel, vestea eliberării bruște a acestuia fusese ca un pumn, întâmpinat cu un val de furie. Mulți erau derutați, alții erau speriați, însă doar Simons avusese o legătură personală cu una dintre victime. De aceea era el acum atât de înverșunat.

— E incredibil de frustrant, spuse Emilia când Simons trase în sfârșit aer în piept. Toți vrem dreptate pentru Jake și ancheta pare… în cel mai bun caz, nefocalizată. Și de asta voiam să vorbesc cu tine.

Simons ridică brusc privirea, intrigat și surprins.

— Iartă-mă că reiau niște amintiri dureroase, dar când am discutat înainte, ai spus că a mai existat și *altcineva* în viața lui Jake? O femeie pe care o plăcea.

Simons o privi fix, evident nefericit să i se reamintească de asta.

— Îmi dau seama că e ceva dificil pentru tine, continuă Emilia, dar e foarte important. Ce ți-a spus Jake despre natura relației lor?

— Nu prea multe – a trebuit să-i smulg vorbele cu cleștele.

— Și?

— Și era complicat. La început a negat că ar fi simțit vreodată ceva pentru femeia asta. Apoi a spus că, de fapt, *nu mai* simțea nimic pentru ea, dar eu nu sunt sigur că era adevărat. La un moment dat, o urmărea, după ce ea l-a abandonat…

— O *pândea*?

— N-am spus asta. Dar avea unele dificultăți… în a accepta refuzul.

— Și ce s-a întâmplat?

— Ea l-a snopit.

— L-a atacat?

— El a speriat-o și a primit ce merita. Ea l-a pocnit cu casca de motociclistă, cred, și după asta el a lăsat-o în pace. Bineînțeles, nu i-a făcut plăcere să-mi spună asta, dar trebuia să aflu tot. Deși nu-mi făcea bine…

Emilia ezită – notându-și „cască de motociclistă" –, apoi întrebă:

— Ai spus că i-ai văzut împreună – pe Jake și pe femeia asta. Ei i-ai văzut fața?

— Doar pentru o clipă, dar am fost foarte intrigat…

— Ai recunoaște-o acum?

— De ce? De ce îmi pui întrebările astea?

— Uite ce e, David, știu că probabil ți se pare ciudat, dar eu încerc să asamblez o imagine pe cât posibil completă despre viața lui Jake. Din motive pe care le vei înțelege cu timpul, nu sunt convinsă că putem avea deplină încredere în ancheta poliției și cineva trebuie să poarte mai departe lupta în numele lui Jake.

Simons se uită la ea, apoi spuse:

— Da, cred că aș recunoaște-o.

Emilia băgă mâna în geantă. Scoase dinăuntru o fotografie și o puse pe masă.

— Ea e?

Simons se aplecă în față. Emilia îl privea cu atenție. Încerca să rămână calmă, dar era cu inima în gât. În cele din urmă, Simons ridică privirea spre ea și spuse:

— Da, ea e.

95.

Angelique stătea pe pat, cu ochii ațintiți asupra televizorului. Erau știrile de seară, care începuseră cu ultimele evoluții din cazul Jake Elder, oferind publicului imagini cu Michael Parker – „Samantha” –, care alerga spre apartamentul ei, în timp ce jurnaliștii locali o hărțuiau.

În ciuda înălțimii ei, Samantha arăta deodată mică, o făptură jalnică, încât părea o minune că intrase în atenția poliției. Samantha era evident dată naibii, dar oare chiar crezuseră că are abilitățile de organizare necesare pentru a duce la bun sfârșit o crimă dublă atât de complexă? Pe internet se scurseseră detalii despre moartea lui Paine, care stârniseră un val de reacții pe rețelele de socializare. Unii comentatori erau scârbiți, alții impresionați în mod straniu de natura complicată a crimei. Dar nimeni nu arătase în public cu degetul spre Samantha, în ciuda practicii obișnuite a zilelor noastre de a judeca prin insinuări. Poliția ar fi trebuit să înțeleagă ceva de aici – uneori merită să asculți de vocea străzii.

Așa, însă, acuzaseră doi oameni nevinovați, cu rezultate previzibile. Ce avea să facă Samantha acum? Fusese întotdeauna foarte tensionată – cum avea să reacționeze acum la furtuna de mizerii care se abătea asupra ei? Avea să se ghemuiască în interiorul apartamentului ei mic și dărăpănat, fără să aibă cine s-o consoleze în afara păpușilor? N-ar fi fost deloc surprinzător dacă ar fi luat-o pe urmele lui Paul Jackson, chiar dacă ceva îi spunea lui Angelique că Samantha ar putea fi mai eficientă în atingerea obiectivului.

Ce făceau acum Grace și echipa ei? Acum când trebuiau s-o ia de la zero? Mai aveau ei încredere în conducătoarea lor? Se mai bazau pe ea să obțină un rezultat? Era chinuitor să nu știi, dar nu avea ce

să facă în privința asta. Următoarele câteva zile aveau să scoată totul la lumină, iar între timp Angelique nu avea altceva de făcut decât să privească și să aștepte.

96.

— Aș vrea să ne mai uităm o dată la carduri.

Helen o făcu pe Charlie să tresară atunci când apăru lângă biroul ei. Oricât ai fi lucrat cu ea, nu te obișnuiai niciodată cu modul în care se strecura neauzită.

— Le-am verificat de mai multe ori, răspunse Charlie rapid. Cei doi proprietari de carduri au folosit multe magazine și site-uri identice, așa că frauda o să fie greu de depistat. Uită-te la listă – Amazon, Ticketmaster, Trainline, Sainsbury, Gumtree, iTunes, Pets and Home…

— Atunci hai s-o abordăm din alt unghi. Dacă e fraudă pe internet, atunci va fi practic imposibil de localizat, așa că hai să ne concentrăm pe magazinele de desfacere. Noi am presupus că ucigașul nostru a clonat cardurile tocmai pentru a facilita aceste crime. Dar e mai probabil să fi fost implicat mai întâi în infracțiuni minore și doar apoi să avanseze la infracțiuni mai grave.

— Deci ar trebui să căutăm escroci cu experiență în carduri…

— Exact. Duceți-vă la magazinele din oraș pe care victimele fraudei le foloseau în mod regulat. Unui angajat i-ar fi destul de ușor să rețină datele când face o tranzacție, așa că hai să vedem dacă vreunul dintre angajați – foști sau actuali – are cazier pentru fraudă cu carduri. Nu vă limitați la infracțiuni recente – genul ăsta de infracțiune se desfășoară pe mai mult timp.

— Dar dacă ei sunt în arhivă, n-am fi obținut o potrivire cu una dintre sursele de ADN de la unul dintre locurile faptei?

— Nu neapărat. E posibil să fi fost interogați, dar nu și puși sub acuzare. Sau e posibil ca ucigașul nostru să fie extrem de precaut. Pe Paine

nici nu l-a atins, dar a reușit să-l ucidă. Poate că la fel a fost și cu Jake Elder.

Charlie dădu din cap, dar era un gând deprimant. Oare vânau fantome?

— La început, am crezut că investigațiile criminaliștilor o să fie esențiale, dată fiind lipsa martorilor credibili, continuă Helen. Dar acum nu cred că beneficiem de acest lux. Și atunci căutăm greșeli minuscule, mici piese de puzzle care puse laolaltă…

— Ne duc la omul nostru. Dar ar trebui să știi că, și dacă alegem doar magazinele de desfacere, e o listă foarte lungă…

— Știu că e ca acul în carul cu fân…

— Uite ce, eu fac asta cu plăcere, bineînțeles.

— Bun. Mulțumesc.

Helen se întoarse să plece, dar Charlie mai avea ceva de zis.

— Helen, știu că am spus prea multe ieri.

— Nu e vina ta, Charlie, ci a mea.

— Oricum ar fi, voiam să-ți spun că îmi pare foarte rău și că o să fac orice e necesar ca să te ajut să soluționezi cazul.

— Mulțumesc.

Helen ar fi trebuit să continue și să își ceară și ea scuze pentru comportamentul *ei* capricios, dar nu era suficient de sigură pe ea însăși și ceva din atitudinea lui Charlie îi spunea că nu e necesar. Asta înseamnă un prieten adevărat.

— Să mă anunți dacă găsești ceva, spuse Helen, întorcându-se să plece.

— Sigur. Unde te duci?

Helen se opri în ușa biroului de anchetă și se întoarse spre Charlie.

— Să pătrund în mintea unui ucigaș.

97.

Control. Sadism. Legare. Victimă. Dominator. Cunoaștere. Putere.

Furie. Dezgust. Ură de sine. Durere.

Helen scria rapid, acoperind tabla albă cu mâzgăliturile ei. Ocupase una dintre camerele de interviu mai izolate, umpluse masa cu dosare și lăsase jaluzelele. Voia să fie singură cu făptașul, să testeze din nou profilul psihologic rudimentar pe care i-l făcuseră, ca să vadă dacă nu cumva îi scăpase ceva evident. Citi indicatorii de comportament, motivele probabile și analiza probelor, încercând să-și imagineze ce se întâmpla în mintea ucigașului în momentul crimei.

— Pot să particip și eu?

Helen ridică privirea, surprinsă, și îl descoperi pe Jonathan Gardam în ușă.

— Scuze, eram căzută pe gânduri. Intră.

Gardam împinse ușa și se apropie de tablă. Rămase acolo o clipă, contemplând cuvintele scrise pe ea.

— Cum merge cu profilul?

— Încet. Avem puține lucruri pe care să le putem folosi.

— Spune-mi.

— Zău, n-avem mare lucru…

— Mi-ar plăcea să ajut, dacă pot. Cândva am fost un detectiv-inspector destul de bun.

Helen ezită. Prefera să-și facă introspecția singură, dar tonul lui Gardam nu accepta refuz și poate că ea putea să facă o excepție. Nu ajungea prea departe de una singură.

— Cred că elementul-cheie e controlul. Controlul asupra lui, a victimei, a noastră. E un individ perfect funcțional, cu o impresie exagerată despre propria importanță, cineva care crede că lumea nu-l înțelege. Vrea să ia contact cu noi, dar

face asta doar în termenii lui, lăsându-ne crime-manifest pe care să le interpretăm.

— Deci îi place jocul?

— Absolut. Cred că îi place să ne chinuie, să ne tachineze, să se joace de-a Dumnezeu.

— Atunci e probabil să locuiască singur? Să aibă un mediu casnic pe care îl poate controla?

— Posibil, dar poate să aibă partener, chiar familie. Poate îi controlează la fel cum își controlează victimele sau poate că ei îl domină pe *el.*

Gardam dădu din cap, gândindu-se la asta.

— În opinia noastră, victimele sunt alese anume?

— Dacă ar fi, m-aș aștepta să văd mai multe semne de violență fățișă asupra lor.

— Deci are ceva împotriva celor din comunitatea BDSM?

— Posibil.

— Are o problemă morală cu sado-maso? A avut parte de o experiență neplăcută? Poate că un incident din interiorul comunității a declanșat totul?

Helen se gândi la asta.

— Nu vreau să fiu indiscret, se hazardă Gardam, dar trebuie să fi dat peste astfel de oameni – cum e lumea asta?

— Nu e chiar atât de ciudată pe cât ai crede, răspunse Helen rapid. Oamenii ajung aici din tot felul de motive, dar în general e ceva profesionist, discret și consensual.

— Însă trebuie să existe oameni care vor să ducă lucrurile la extrem…

— Poate în întâlniri private. Ședințele profesioniste au reguli de siguranță stricte, care sunt respectate cu religiozitate.

— Deci tipul ăsta a trecut de nivelul amator? E experimentat?

— Judecând după cunoștințele și activitățile lui, aș spune că știe bine lumea asta. Nu pare să vrea să

fie pedepsit, expus sau abuzat, vrea să fie el cel care deține superioritatea. E posibil să vină dintr-o situație în care nu are niciun control, nicio speranță. Poate să fie victima unor abuzuri, cineva prins într-o relație nesănătoasă, cineva împovărat de un bagaj emoțional pe care nu-l poate răscumpăra în niciun alt mod.

— Vreunul dintre lucrurile astea ți se aplică și ție?

Helen tăcu, surprinsă de întrebare.

— Uite ce e, spune-mi să mă duc dracului dacă vrei, dar ești cea mai bună resursă a noastră pentru înțelegerea acestui individ. Înțeleg că nu vrei să informezi echipa despre această latură a vieții tale, dar între noi…

Helen îl privi fix pe Gardam, apoi spuse:

— Fac asta pentru că funcționează.

— Pentru că simți… vinovăție?

— Vinovăție, regret, furie.

— Și te ajută? Te liniștește, te reconfortează…

— O vreme.

— Dar apoi sentimentele astea revin?

Helen dădu din umeri, dar nu negă.

— Crezi că sentimentele astea o să dispară *vreodată*? insistă Gardam.

— Nu sunt sigură. Pare stupid… dar uneori simt… că sunt pătată. Că sunt înfierată pentru ce s-a întâmplat în trecut…

— E un semn pe care nu-l vede nimeni altcineva.

— Îl văd eu.

Gardam se uită la ea pentru o clipă. Părea să caute cuvintele potrivite. În cele din urmă, spuse:

— Chiar crezi că ești… blestemată?

— Exact asta simt.

— Știi, nu trebuie neapărat să fie așa…

— Crede-mă, dacă aș găsi o cale de scăpare, aș folosi-o.

— Atunci lasă-mă să te ajut. Ai făcut primul pas când mi te-ai confesat. Nu lăsa să se irosească

șansa asta. Lasă-mă… să te ajut.

Gardam făcu un pas în față și întinse mâna spre ea. Zâmbetul de pe fața lui era amabil, dar ferm.

— Știu că te simți singură, Helen, știu că te simți pierdută…

Helen făcu un pas în spate, dar Gardam continuă să avanseze.

— Și nu suport gândul că ești singură în apartamentul ăla, cu tot ce se întâmplă aici.

Gardam arătă spre tablă.

— O să mă descurc. Uite ce e, cred că ar fi mai bine să…

— Mi-ai mărturisit asta pentru un motiv. Nu te teme acum.

Gardam puse mâna pe obrazul lui Helen.

— Asta o să ne prindă bine amândurora.

Helen ridică mâna ca să îndepărteze mâna lui, dar dintr-odată Gardam o trase spre el. Apoi ea îi simți gura pe gura ei. Ridică mâna spre pieptul lui, ca să-l împingă, dar el continua să avanseze, mușcând-o cu dinții de buza de jos.

Helen se trase brusc în spate. Dar brațele lui erau în continuare în jurul ei, iar când ea încercă să se smulgă din strânsoarea lui, se izbi de masă.

— Nu încerca să fugi, Helen, o mustră Gardam, trecându-și mâna peste spatele și fundul ei.

Avansă iar către ea, dar de data asta Helen lovi prima, zgâriindu-l cu unghiile pe partea laterală a feței. Gardam se trase înapoi, șocat, oferindu-i lui Helen șansa de care avea nevoie. Îl lovi puternic cu genunchiul în vintre – o dată, de două ori, de trei ori.

Gardam se prăbuși la podea.

Helen păși peste el și traversă rapid încăperea. Ajunse la ușă și se năpusti afară, lăsându-l pe șeful ei întins pe podea, icnind încet pe mochetă. Helen nu privi înapoi nici măcar o dată. Acum voia doar să plece de acolo.

98.

Ochii întregii lumi erau acum asupra ei.

Samantha detesta batjocura, detesta atenția, detesta să fie judecată. Dar acum avea parte din plin de toate trei. Trăsese perdelele, își închisese mobilul, dar interfonul continua să sune la nesfârșit. Nu se pricepea deloc la electrice, așa că în cele din urmă îl smulsese de pe perete și îl aruncase spre ușă, cu un torent de înjurături. La puțin timp după aceea, mâna de jurnaliști care o hărțuiseră și înghiontiseră în drum spre casă reușiseră să pătrundă în bloc.

Samantha nu prea avea cum să cheme poliția, iar proprietarul ei nu răspundea la telefon, așa că jurnaliștii erau în continuare la ușă, strigau, băteau și glumeau. Pentru ei asta era ceva normal.

O vreme, suportase, ignorând rugămințile lor pentru un interviu, și stătuse în tăcere în sufragerie. Dar în cele din urmă nu mai rezistase și se retrăsese în spatele casei. Dăduse muzica la maximum și le oferise puțin dark metal. Lor le plăcuse asta la nebunie, bineînțeles – adăuga puțină „culoare” articolelor lor –, dar ei nu-i păsa. Voia doar să rupă legătura cu lumea o vreme.

Poliția îi furase majoritatea bunurilor, hainele, chiar și copiii ei. Dar rataseră ceva. Două păpuși pe care le luase de la un târg de vechituri și pe care le numise Ducele și Ducesa, din pricina gătelii lor. Acum, stăteau în colțul unui sertar al patului, exilate temporar acolo din cauza lipsei de spațiu din cameră. Samantha le scoase din ascunzătoarea lor și le întinse pe podea, în fața ei. Deocamdată, erau singura ei companie, dar chiar și ele păreau să o privească ciudat astăzi, cu ochii morți și negri, aruncând doar suspiciune și dezamăgire. Ea văzuse de nenumărate ori acea privire în copilărie.

Dumnezeule, cât tânjea după ceva de băut, dar nu avea cum să iasă să-și cumpere. Riscase și pierduse, savurase atenția pe care i-o acordaseră polițiștii în timp ce ea îi conducea într-un dans vesel și fără rost, doar ca să fie aruncată la o parte după ce aceștia își dăduseră seama că ea mințea de înghețau apele. Nu voise decât o clipă de celebritate, dar cu ce consecințe amarnice se alesese din cauza asta.

Samantha voia companie, dar nu exista așa ceva. Voia un loc în care să se adăpostească de lume, dar chiar și acesta părea să-i fi fost luat acum. Apartamentul ei mizer și dărăpănat fusese un refugiu pentru ea atât de mult timp. Dar acum totul se terminase. Acum era doar o casă neînsuflețită.

99.

Sanderson își goli paharul și se gândi dacă ar fi înțelept să mai ia unul. Era doar o halbă de bere slabă – nu tocmai conformă standardelor lui Oliver Reed –, și totuși ezita. Știa mulți polițai care își distruseseră o carieră foarte bună deoarece căzuseră în obișnuințe nocive. De-a lungul anilor, crâșma The Mermaid, ascunsă pe o străduță lăturalnică de lângă Sediul Central, fusese scena mai multor căderi în dizgrație. Ar fi trebuit să fie la sală, să pedaleze pe bicicleta medicinală, dar cumva în seara asta nu se simțea în stare să dea ochii cu toată acea însuflețire și energie pozitivă. Alternativă era să se întoarcă în apartamentul ei prost încălzit, cu un frigider gol, așa că se retrăsese în crâșma călduroasă, ignorând privirile ocazionale ale bărbaților dornici de flirt din bar, ca să savureze o halbă de bere continentală prea scumpă.

— Pot să-ți mai iau una?

Sanderson ridică privirea și o descoperi lângă ea pe Emilia Garanita.

— Mă întâlnesc cu cineva în curând, dar am jumătate de oră de omorât. La ce priviri ți se aruncă, ți-ar prinde bine o însoțitoare.

Sanderson presupuse că mințea, dar nu îi zise imediat să-și ia tălpășița. Garanita se dovedise utilă în trecut și poate că orice companie era mai bună decât niciuna. Trebuia să fie atentă, dar ce mai conta?

Peste câteva clipe, Emilia se întoarse cu două halbe.

— Aș fi crezut că lucrați până târziu.

— Am luat o pauză. În seara asta, am făcut tot ce se putea face.

— Sunt sigură.

Sanderson detectă nota de sarcasm, dar nu-i purta pică Emiliei pentru scepticismul ei.

Sanderson inițiase mai multe dintre direcțiile în curs ale anchetei, dar nu avea prea multă încredere că vreuna dintre ele avea să dea rezultate pe termen scurt. Mai mult, Helen părea să fi dispărut complet, accentuând senzația lui Sanderson că lucrurile stagnau. Ancheta părea obstrucționată și fisurată moral, iar cariera ei nu ajungea nicăieri. Conflictul cu Charlie risca să scindeze echipa, iar Sanderson se temea că populara ei rivală avea să fie învingătoarea firească.

— Și cum *merge* treaba de fapt? întrebă Emilia voios.

— N-ai vrea să nu discutăm despre muncă?

— Bineînțeles, dar dacă vrei să-mi spui ceva, neoficial…

— Nu, mulțumesc.

— Ei, atunci lasă-mă să te ajut eu pe *tine.* Știu că nu prea îți merge bine.

Sanderson ridică privirea din halbă.

— Trebuie să fie dificil acum când sunt *doi* detectivi-sergenți, mai ales că Brooks și Grace sunt atât de apropiate. Mie nu-mi place să pariez, dar când Grace o să avanseze în cele din urmă, cred că Brooks o să fie favorită să-i ia locul, nu crezi?

Sanderson o privi lung, dar nu spuse nimic.

— Trebuie să fie enervant să fii dată la o parte, și despre asta voiam să vorbesc cu tine.

— Uite ce, situația e dificilă – sunt sigură că ai auzit bârfe –, dar eu nu fac târguri din astea, Emilia. Dacă vrei să afli mai multe despre caz, e o conferință de presă care începe peste zece minute le Sediul Central…

— Nu mă interesează conferința. Întrebările pe care vreau să ți le pun eu nu pot primi răspunsuri la o conferință de presă.

Sanderson se uită la Emilia, intrigată.

— Ce o să-ți spun eu e confidențial. Am informații importante referitoare la crime.

Emilia lăsă cuvintele ei să-și facă efectul, apoi continuă:

— Dacă acționăm pe baza acestor informații, consecințele pentru Poliția din Hampshire vor fi profunde, așa că trebuie să știu dacă pot să am încredere în tine. Pot să am încredere în tine, Joanne?

— Bineînțeles.

— Bun.

Emilia zâmbi și se apropie, coborându-și vocea până la șoaptă.

— Pentru că o să-ți fac o ofertă pe care n-o s-o poți refuza.

Acum Sanderson își dădu seama că Emilia mințise că se întâlnește cu un prieten. Venise aici pentru *ea*.

100.

— Va trebui să te ocupi chiar tu de asta.

— Nu pot să mă duc fără un ofițer superior. Eu sunt ofițer de relații cu presa, fir-ar a naibii.

— Atunci fă-ți datoria – fă legătura cu presa, răspunse Gardam tăios.

— Că nu o să fie detectivul-inspector Grace e una – sunt obișnuită cu asta –, dar nu pot să mă duc fără tine. O să-și dea seama că ceva nu e în regulă și o să profite de asta.

— Atunci găsește-o pe Brooks sau pe Sanderson.

— Crede-mă, am încercat. Și – ca să știi – aș aprecia dacă m-ai suna în loc să-mi trimiți e-mail. Să te retragi în ultima clipă nu e…

— Dar asta e, așa că împacă-te cu ideea. Nu e o dezbatere, fir-ar a dracu'.

Detectivul-sergent Maddy Wicket păru suficient de deconcertată pentru ca Gardam să-și îmblânzească tonul.

— Uită-te la mine. Nu pot să dau ochii cu ei așa.

Maddy se uită țintă la zgârieturile de pe obrazul lui drept.

— Ce s-a întâmplat?

— M-am gândit să alerg puțin, să mai schimb sala de sport a poliției. Am intrat drept într-o creangă afurisită și acum arăt de parc-am fost jefuit. Nu e cea mai bună reclamă pentru un polițist municipal.

Maddy ar fi vrut să-l contrazică, dar chiar și ea își dădea seama că Gardam are dreptate.

— Putem să anulăm, dacă vrei, sugeră Gardam. Dacă nu cumva vrei să amâni câteva ore și să încerci să dai de Brooks între timp?

În mod previzibil, Maddy se repezi asupra acestei posibilități. Îi plăcea la nebunie să salveze pe cineva și începu să treacă în revistă variantele

pe care le aveau. Gardam dădu din cap, dar nu o mai asculta. Retrăia clipele din camera de interviu cu Helen.

Ea venise la el. Îl pusese la mari încercări, părând glacială și retractilă la început, dar asta făcuse parte din strategia ei. Încet-încet, Helen se deschisese și în ultimele câteva săptămâni se dăduse la el în mod direct. Nu-i spui unui bărbat lucruri de felul ăsta fără să te aștepți la o reacție. Era o invitație explicită, iar când el îi dăduse curs, ea îl atacase.

Oare fugise de frică? Sau pentru că el era căsătorit? Nu, reacția ei fusese mult prea agresivă ca să se explice așa. În alte circumstanțe, Gardam ar fi acuzat-o de vătămare corporală, dar în cazul ăsta nu putea să procedeze așa. Oare ea mai făcuse asta? El bănuia că da. Șeful ei anterior fusese femeie, dar cel dinaintea ei fusese bărbat. Acesta plecase brusc, după ce se duelase cu ea – oare Helen îl păcălise în același mod?

Trebuia salvată de sine însăși – ea *voia* să fie salvată – și îl făcuse pe el să creadă că e bărbatul care poate să facă asta. Lui îi plăcea durerea ei, însă voia s-o scape de ea, s-o protejeze de întunericul din lume. O considerase întotdeauna o pasăre rănită care are nevoie de căldură, confort și iubire. Dar acum știa că Helen Grace nu e altceva decât o cochetă frigidă fără inimă.

101.

Helen închise ușa de la intrare și o încuie. Se sprijini de ea, închise ochii și se strădui să nu plângă. Plecase de la secție și se dusese direct acasă, conducând prea repede, abia observându-i pe ceilalți șoferi. Îi bubuia inima, iar acum scoase țigările din buzunar, dar le scăpă din mâini. Tremura – încă era în stare de șoc.

Relua iar și iar în minte ultimele două ore, abia venindu-i să creadă că erau reale. Trecuseră peste 20 de ani de când cineva manifestase agresivitate sexuală față de ea și nu s-ar fi așteptat niciodată să i se întâmple asta în Sediul Central. Secția fusese atât de mult timp refugiul ei, locul în care putea fi o ființă umană normală și funcțională – dar Gardam distrusese toate astea.

Ce dracu' o fi fost în capul lui? Ea îi vorbise cu titlu confidențial, ca unui prieten. Fusese îngrijorată de impactul pe care trecutul ei l-ar fi putut avea asupra cazului, dar asta era tot. Nu încurajase niciodată interesul lui față de ea. Dimpotrivă, pusese atenția pe care i-o acorda el pe seama faptului că era un bun manager, un ofițer de linia întâi care știe cum e să conduci o anchetă importantă. Ce semne sesizase el care să-l facă să creadă că se poate comporta așa?

Era aproape neverosimil, și Helen ar fi vrut să facă totul să dispară, dar avea încă sub unghii pielea lui, iar pe față mirosul aftershave-ului lui. Se duse imediat la baie, își scoase haina și bluza și își dădu cu apă fierbinte pe față, gât și mâini. Nu după mult timp părul îi picura și rimelul i se întinsese, dar era curată.

Își șterse părul și se uită în oglindă. Ce să facă acum? Să-l raporteze? Ce făcuse Gardam era complet inacceptabil, dar nu o rănise și, dacă ar fi contrazis relatarea ei, cum Dumnezeu ar fi putut să

dovedească ea că spune adevărul? Ar fi fost cuvântul lui împotriva cuvântului ei.

Avea să-l raporteze. *Trebuia* să-l raporteze. Dar gândul acesta o făcea să-i vină rău și, în plus, Helen putea să iasă prost din asta – Gardam avea prieteni sus-puși. Nu s-ar mai fi pus problema ca ea să continue cu ancheta, să facă dreptate pentru Jake. Dar oare chiar putea să se ducă înapoi la serviciu ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic și să i se subordoneze lui Gardam ca de obicei? Acum știa ce crede el despre ea și nu se putea opri să se gândească încontinuu la asta.

Bzz.

Zgomotul se auzise undeva la periferia conștiinței ei, dar acum Helen îl auzi clar.

Bzz.

Din nou. Venea de undeva din apartament. Helen intui pericol. Își scoase bastonul, îl întinse și se strecură încet spre sursa zgomotului.

Bzz.

Venea din bucătărie. Unde naiba era?

Bzz.

Helen își pierdu răbdarea și intră rapid înăuntru. În bucătărie nu era nimeni, dar priveliștea care o întâmpină o făcu să se oprească brusc. Telefonul ei privat era în mijlocul mesei din bucătărie. Mobilul pe care îl aruncase într-un canal cu trei zile în urmă. Acum era încărcat și bâzâia că primise un SMS.

Helen inspectă încăperea. Cine îl pusese acolo? Mai era acel cineva în apartament? Fereastra de la bucătărie era închisă, dar cea de la sufragerie? De la dormitor? Helen se repezi din bucătărie, cu bastonul ridicat, ca să verifice ferestrele, dulapurile, sub pat. Inima îi bătea rapid, dar nu se vedea nicăieri niciun intrus. Era singură.

Cine o văzuse aruncând telefonul? Cine i-l adusese înapoi? *De ce* făcuse asta?

Helen intră rapid în bucătărie. Luă o cârpă din cuier, își acoperi mâna și ridică telefonul cu grijă.

Apăsă pe CITEȘTE prin stofa de bumbac. Mesajul apăru – era de la Angelique și era scurt și agreabil:

Trebuie să ne întâlnim.

102.

Helen parcă motocicleta la trei intersecții distanță, apoi începu să meargă grăbit spre apartamentul lui Angelique. Soarele apusese deja și Helen se ținea aproape de pereți, evitând strălucirea portocaliu-închis a stâlpilor de iluminat. Habar n-avea în ce se băga, dar nu voia să-și anunțe sosirea.

Oare Angelique o urmărise în seara aia? O văzuse cum aruncă telefonul în canal? Dacă da, de ce îl pescuise și cum reușise să intre în apartamentul ei? Femeia de serviciu a lui Helen fusese acolo astăzi, era posibil să fi uitat să încuie ușa cum trebuie, dar de obicei era foarte scrupuloasă în privința siguranței. Reușise Angelique să obțină cumva o cheie?

Nu prea avea sens, dar în minte îi apăru umbra unei amintiri. Helen își aduse aminte că se uitase pe lista întocmită de Sanderson cu numele celor care participaseră la degustarea ei sau mergeau acolo frecvent. Exista undeva pe lista aceea o Angelique – Helen era sigură de asta –, dar la acel moment nu dăduse atenție acestui fapt. Sanderson nu se întâlnise cu ea, nu aveau date specifice despre ea și nu exista măcar vreo garanție că e aceeași persoană. Dar fusese pe listă – făcea parte din comunitate. Era foarte posibil să aibă mărimea 39 la pantofi și, din ce-și amintea Helen, chiar îi plăcea să poarte ghete. Oare îl cunoștea pe Paine? Frecventase Camerele de Tortură? Și, dacă era responsabilă pentru aceste crime, ce o mâna?

Întrebarea principală din mintea lui Helen era de ce se străduise atât de mult s-o cheme. Dacă voia să fie anonimă sau discretă, ar fi existat modalități mai ușoare și mai puțin sinistre de-a o face. Atunci ce era asta? Un fel de joc de putere? Un semnal că ea deține puterea?

Helen se opri în capătul străzii lui Angelique. Strada se afla în apropierea docurilor și era compusă în mare parte din depozite transformate și câteva magazine specializate, care în marea lor majoritate păreau să nu fie deschise niciodată. Nu păreau să existe camere de supraveghere pe stradă, așa că Helen avansă rapid, mergând pe partea cealaltă a străzii ca să poată vedea mai bine clădirea lui Angelique.

Clădirea era chiar pe mijlocul străzii liniștite, lipită de alt bloc mare de apartamente. Nu părea să existe o intrare prin spate și nici scară de incendiu. Singura posibilitate de intrare era pe ușa din față. Acest lucru o neliniștea pe Helen, dar exista un avantaj. În bloc mai funcționau încă două lucrătoare sexuale, ceea ce însemna că ușa din față era utilizată des, mai ales după căderea întunericului. Helen traversă strada și se opri la câțiva metri de ușa de la intrare, mascată de câteva containere mari de gunoi.

Expiră încet, încercând să-și liniștească inima care bubuia. Fusese oare o nesăbuință să vină aici? De fapt nu prea avea de ales – trebuia să afle de ce se juca Angelique cu ea –, dar asta n-o făcea deloc mai puțin temătoare. Nu era teritoriul ei, și nici nu venea în niște circumstanțe alese de ea. Dansa pe sârma întinsă de altcineva.

Un zgomot o făcu să ridice privirea – un bărbat cu palton și servietă ieșea grăbit din bloc. Helen îl lăsă câteva secunde, apoi ieși din ascunzătoarea ei – ca să împiedice ușa grea de la intrare să se închidă. Țâșni în față, apucă clanța și îi opri mișcarea exact la timp.

Intră și lăsă ușa să se închidă ușor, apoi privi în sus pe scări. Nu se vedea nimeni și totul era liniștit, așa că Helen urcă încet scările. Ajunse repede la etajul doi, în fața apartamentului lui Angelique. Fără să ezite, își scoase cardul de credit din buzunarul gecii. Dacă era încuiat și cu yala, nu avea ce să facă. Dar dacă nu…

Strecură cardul în fanta dintre ușă și toc și îl mișcă în sus, căutând zăvorul. Cardul dădu de metal, iar Helen îl împinse înainte și înapoi, scoțând limba de metal din lăcașul ei. Împinse în ușă și peste câteva clipe o deschise cu un zgomot ușor.

Helen intră și ascultă. De deasupra se auzea un ritm îndepărtat – cineva de la un etaj de sus dăduse muzica tare –, dar în acest apartament era liniște. Și beznă. Helen scoase fără zgomot bastonul din buzunar, îl întinse și făcu un pas în față.

Podeaua de scânduri scârțâi sub greutatea ei, așa că Helen făcu un pas în spate. Schimbă ruta și se ținu pe lângă perete, avansând rapid, cu mai puțin zgomot. Era un apartament mic cu două camere, a cărui cercetare nu necesita mult timp. Helen își dori dintr-odată să termine cât mai repede – își dădu seama că probabil apartamentul era atât de tăcut tocmai fiindcă nu era nimeni acolo. Nu ar fi fost caraghios să se furișeze printr-un apartament gol, pregătindu-se pentru un atac care nu avea de unde să vină?

Ajunsese la bucătărie și își repezi capul înăuntru. Dar bucătăria era goală. Trecu mai departe în sufragerie, lăsându-se în jos ca să evite orice posibil atac. Cu toate dubiile ei, nu avea niciun rost să-și asume riscuri nenecesare. Dar și această cameră era goală. Văzu prin ușa de vizavi că baia era goală și ea, așa că mai rămânea doar dormitorul.

Se îndreptă tiptil spre ușa întredeschisă. Poate că nu era nimeni înăuntru? Poate că Angelique o aștepta pe Helen să intre ca să vină după ea? Helen aruncă o privire peste umăr, dar totul era nemișcat, așa că deschise ușa cu vârful bastonului.

În continuare, nimic. Așa că Helen făcu un pas precaut în față. Perdelele erau trase și era puțină lumină, dar ceva o făcu să ezite în prag. Ceva – sau cineva – era acolo. Acela era în avantaj, dar

Helen aprinse brusc lumina, ca să echilibreze șansele.

Și iat-o pe Angelique, întinsă în pat. Nu mișca, așa că Helen se uită în colțurile camerei și avansă. Când se apropie, îi deveni clar că ajunsese prea târziu. Angelique zăcea în costumul ei mulat, cu membrele legate de cele patru colțuri ale patului cu cordoane de *bondage* japoneze. Fața ei era vineție, iar când Helen se aplecă, văzu că nefericita dominatoare avea un căluș cu mingiuță în gură. Mai rău, întregul cap, de la bărbie la creștet, era învelit în folie de plastic.

Helen avusese dreptate. Tocmai căzuse în capcană.

103.

— Spune-mi, ce s-a întâmplat cu colega ta? Detectiv-inspector McAndrew, nu-i așa? Îmi plăcea de ea.

Sanderson zâmbi crispat, în timp ce Maurice Finnan îi oferea o ceașcă de ceai și o conducea în sufragerie.

— Alte sarcini de serviciu, mă tem.

— Iar acum au trimis un sergent. Se pare *că* avansez în societate.

Spusese asta pe un ton amuzat, dar Sanderson simți întrebarea din spatele glumei lui. În mod evident, sub excentricitatea pe care o cultiva, Maurice avea o inteligență ca briciul.

— Mă tem că nu e ceva foarte palpitant. Doar o continuare a vechilor demersuri.

Maurice sorbi din ceai și nu spuse nimic.

— Ne-ai fost de mare ajutor, oferindu-ne o listă a numerelor de înmatriculare ale vehiculelor pe care le-ai văzut lângă apartamentul lui Jake Elder.

— Așa e.

— Am putea să ne uităm la câteva dintre ele acum…?

El era foarte dispus să-i ajute, așa că Sanderson traversă încăperea și se așeză lângă el. Maurice își scoase ochelarii de citit din buzunarul de sus și aruncă un ochi pe lista cu numere de înmatriculare.

— Ăsta, DE 59 VFB. Un Tranzit albastru. Îți amintești cumva șoferul?

Maurice se gândi o secundă, apoi răspunse:

— Nu, mă tem că nu. În mod normal, am o memorie destul de bună la astfel de lucruri, dar…

— Dar asta? BD 05 TRD – o Corsa.

— Un tip scund. Cu pelerină și rucsac din ăla mic pentru laptop…

— Geantă de laptop.

— Exact.

— Și VF 08 BHU. O Astra break…

— Un tip solid, neras, muncitor sau ceva de genu' ăsta.

— Foarte bine, dar ăsta – LB 52 TC?

— Păi, asta era ceva neobișnuit – o motocicletă.

— Bun. Și șoferul?

— O femeie. Asta o scotea în evidență. Nu credeam că și lor le plac chestiile astea.

— Ai putea s-o descrii?

Sanderson își notă detaliile, nevenindu-i să creadă ceea ce auzea. La început nu voise s-o creadă pe Emilia și îi spusese să plimbe ursul. Dar când jurnalista îi pusese în fața ochilor probe, în mintea lui Sanderson apăruseră întrebări neplăcute. Garanita avea probe fotografice vechi de mai mulți ani, care sugerau că Helen folosise serviciile lui Jake Elder și părea să-l fi cunoscut și pe Max Paine. De ce nu spusese asta echipei sale? Ce avea de ascuns? La sfârșitul conversației, lui Sanderson i se învârtea capul și se grăbise să vină aici, sperând cu disperare ca Maurice să contrazică povestea Emiliei, dar acesta n-o făcuse. Dimpotrivă. De fapt, Maurice îi oferise o descriere perfectă a lui Helen Grace.

104.

Sunase să spună că nu vine la serviciu pentru că e bolnavă, dar în realitate se simțea mai bine ca oricând – minciuna ei avea doar scopul de a-i permite să lucreze acasă în liniște. În trecut, pe când învăța meserie, o dăduse în bară pentru că fusese prea sinceră în privința articolelor ei. Îi fuseseră „împrumutate” informații importante, îi fuseseră șutiți martori și, dintr-odată, exclusivitățile ei deveniseră știri învechite. Nu se punea problema ca Emilia să facă iar aceeași greșeală. Nu în privința articolului care avea să-i determine cariera.

Era clar din discuția cu Sanderson că Helen Grace nu fusese încă vizată de vreo suspiciune. La început, loialul detectiv-sergent fusese sceptic, dar pe parcursul discuției Emilia sesiză o modificare importantă a percepției acesteia asupra șefei ei, dar și a părerii acesteia despre jurnalistă. Emilia simți că Sanderson e nemulțumită profesional și se folosise de asta – subliniind șansele pe care le putea aduce demascarea lui Grace, în același timp făcând apel la simțul datoriei. Un măr putred poate să pună întreaga poliție într-o lumină proastă, spusese ea, reușind cumva să facă asta cu o expresie serioasă.

Sanderson mușcase și fugise să facă ce i se spusese, lăsând-o pe Emilia să-și scrie articolul. Schițase deja prima pagină – o capodoperă de demascare plină de miez – și avea elementele constitutive ale paginilor doi și trei. Ce îi trebuia acum era un pic de context.

Oamenii aveau impresia că o cunosc pe Helen Grace, dar aceasta avusese o viață atât de bogată și dificilă că era o poveste care merita oricând respusă. Portretul Emiliei de la mijlocul ziarului avea să fie adevăratul suflet al acestei povești – la

urma urmei, nimeni nu avea acces mai bun la Grace sau un trecut mai apropiat de al ei decât Emilia.

Pentru corectitudine, Emilia enumerase multele triumfuri ale lui Grace – demascarea Ellei Matthews, salvarea eroică a lui Ruby Sprackling, ca să nu mai amintim de prinderea a doi piromani în serie. Pe acest fundal venea înclinația lui Grace pentru violență – mai ales împușcarea mortală a propriei surori – și obsesia ei tenebroasă pentru sado-masochism.

Ca și Emilia, Helen era o femeie cu două fețe. Privită dintr-o parte, era cel mai bun polițist în funcție din Southampton. Privită din altă parte, era o femeie foarte tulburată, care părea să ducă la pierzanie toate obiectele și ființele pe care le atingea. Unii supraviețuiau acestui chin, precum loiala ei tovarășă Charlie Brooks, dar alții nu aveau acest noroc. Mark Fuller se sinucisese în detenție, nepotul ei, Robert Stonehill, trebuise să fugă după ce Helen îl demascase, și cel puțin trei polițiști în funcție – doi dintre ei la nivel de detectiv-șef – trebuiseră să demisioneze după ce se duelaseră cu ea. Dezastrul, moartea și violența păreau să o urmărească pe Helen oriunde mergea.

Întreaga ei viață părea să fi fost un preludiu al evenimentelor din ultimele câteva zile. Jake Eider fusese obsedat de ea – o pândise și fusese agresat drept consecință. Max Paine își forțase și el norocul cu ea și, după cum arăta fotografia pe care văduva lui i-o dăduse Emiliei, fusese atacat cu sălbăticie. Emilia întrebase lumea și descoperise că Paine avea o predilecție pentru avansuri nedorite. Emilia vedea foarte clar scena – Paine încercând să facă asta și primind o bătaie urâtă drept recompensă, în diferite moduri – unul emoțional, celălalt sexual – amândoi încercaseră s-o siluiască pe Helen Grace și plătiseră scump pentru îndrăzneala lor.

Cum se ajunsese la asta? Oare drumurile lor se încrucișaseră din întâmplare sau intenționat? O amenințaseră pe Helen că o demască, așa cum făcuse mai demult Emilia, dacă nu e cooperantă? Sau furia lui Helen mocnise ani de zile, așteptând doar o scânteie ca să explodeze?

Emilia avea poze mai vechi cu Grace vizitându-l pe Elder, plus o identificare sigură și o mărturie din partea lui David Simons, care confirma că aceștia avuseseră o relație turbulentă. Avea, de asemenea, probe solide și o identificare destul de bună din partea lui Dinah Carter – câte polițiste binecunoscute cu înclinație pentru sado-masochism existau? Emilia avea acum majoritatea răspunsurilor, dar piesa finală a puzzle-ului încă îi lipsea.

De ce întrecuse măsura Helen Grace? Ce o împinsese până la urmă să se transforme într-o criminală?

105.

Nu trebui să aştepte prea mult. Ușa de la intrare se deschise încet și, peste câteva clipe, ea apăru și porni grăbită pe trotuar, în direcția din care venise. Din poziția lui de sus părea atât de mică și de vulnerabilă, încât pentru o clipă aproape că îi păru rău pentru ea. Dar fu doar o emoție trecătoare – furia care îl susținuse atât de mult timp devoră acest scurt acces de milă.

La ce se gândea ea acum? Stătuse puțin la locul faptei, dar se alesese cu o recoltă amară. În schimb, el se bucurase enorm. Această crimă fusese cea mai plină de semnificație. Și cea mai satisfăcătoare.

Angelique ceruse îndurare când își dăduse seama ce se întâmplă – atât cât poți să ceri atunci când ai o mingiuță de plastic înfiptă în gură. Dar el abia dacă o auzise, în timp ce își vedea de treabă – era atâta zgomot în fundal. Angelique era doar o ofrandă – o ofrandă depusă la picioarele lui Helen Grace.

Helen aproape că ajunsese acum la capătul străzii. Își lăsase motocicleta dosită ca să nu atragă atenția asupra ei? Dacă da, își pierdea timpul. Toate acestea o vizau pe ea – de la bun început.

Dintr-odată, Helen dispăru după colț, ieșind din câmpul lui vizual. Dar acum nu mai era mult până la întâlnirea lor.

Poți să fugi, Helen. Dar nu poți să te ascunzi.

106.

Biroul de anchetă era pustiu. Sanderson lăsase pe mai târziu întoarcerea la sediu, sperând că restul echipei pusese capăt zilei de lucru, dat fiind că nu existau alte indicii importante. Fu încântată când încercă clanța și descoperi că e încuiat – nu voia să fie obligată să-și explice prezența aici. Intră rapid și încuie ușa în urma ei. Nu putea risca să fie deranjată, dat fiind ce era pe cale să facă.

Își croi drum printre mese spre biroul lui Helen. Șefa ei aplica întotdeauna o regulă a ușilor deschise și nu se deranja niciodată să-și încuie biroul. Lui Helen îi plăcea să fie unul dintre soldații de rând și se străduia să nu ridice false bariere între ea și echipă. Acest lucru se dovedea util acum, când Sanderson intră în biroul ei nestânjenită, dar făcea ca trădarea ei să fie cu atât mai gravă. Indiferent ce gândea acum despre Helen, aceasta fusese întotdeauna o sursă de inspirație în viața ei.

Se duse la birou, deschise un sertar, apoi încă unul. Dar găsi ce căuta când deschise sertarul de jos. Helen avea păr lung și drept și ținea întotdeauna o perie la birou, în caz că trebuia dintr-odată să dea ochii cu șefii cei mari sau, mai rău, cu presa. Sanderson își puse niște mănuși de latex, luă peria și extrase cu grijă dintre țepii ei trei fire de păr. Aruncă firele într-o pungă mică pentru probe, își sigilă prada, puse peria la loc și închise bine sertarul.

Peste 20 de minute, sună la interfonul clădirii Serviciilor Științifice ale Poliției. Urcă rapid la laboratorul de la etajul doi, unde o găsi pe Meredith Walker așteptând-o.

— Sper să fie ceva care merită, spuse Meredith când o văzu. Îmi pierd *emisiunea* ca să stau aici.

— E o nouă pistă în cazul Elder. Sursă de ADN. Avem nevoie de ea…

— Urgent, știu.

Criminalista se întoarse, ca să se apuce de lucru.

— Și, Meredith…

Meredith se întoarse ca să se uite iar la Sanderson, intrigată de tonul ei grav.

— Nu trebuie s-o vadă nimeni în afară de mine.

107.

Mâncară în tăcere. Jane era obișnuită cu dispozițiile lui și își dădea seama dacă Jonathan avusese o zi grea la birou. În astfel de situații, tactica ei standard era să nu îl întrebe ce-i cu el sau să-l cicălească; în schimb, îi întindea un pahar cu vin alb rece și își vedea mai departe de gătitul cinei.

Gătise una dintre mâncărurile lui preferate – spaghete cu scoici –, dar el abia dacă le gustă în seara asta. Era pe pilot automat, rotea pastele încet cu furculița, apoi le ducea la gură, abia dându-și seama ce mănâncă. Nu-i păsa niciun pic de consecințele acțiunilor lui de astăzi – era încrezător că poate rezista unei plângeri formale pe care ar fi putut s-o depună Helen. Trădarea era cea care îl ardea. O dorise așa cum nu-și dorise nicio altă femeie de ani de zile, iar ea îl respinsese. De ce se jucase cu el, dacă nu era interesată?

Gardam termină de mâncat și împinse bolul. Ridică ochii și o surprinse pe Jane privindu-l fix. Evident, ea fusese îngrijorată când el se întorsese acasă cu două zgârieturi adânci pe obraz, dar păruse să accepte povestea lui cu accidentul la jogging. Acum, însă, Gardam se întrebă dacă nu cumva Jane are îndoieli. Zgârieturile erau lungi, drepte și clare. Te-ai aștepta ca o creangă plecată să producă tipul ăsta de rană? Întrebarea era dacă ea avea să dea curs acestor îndoieli și să-i ceară o explicație. El ar fi vrut ca ea să întrebe. I-ar fi spus că nu se culcase cu altă femeie, dar își dorea asta. I-ar fi spus lui Jane că o găsea previzibilă, burgheză și plictisitoare – și în pat, și în afara lui. I-ar fi spus că au o căsnicie confortabilă și rutinieră, caracterizată de ambiția lui în carieră și de apetitul ei pentru un stil de viață plăcut, de clasă mijlocie, dar că atunci când reduceai totul la

esență, când se ajunge la nevoile și dorințele primare, ea însemna prea puțin pentru el. Helen era femeia care îi ocupa acum gândurile. Deși îl respinsese sălbatic, ea continua să rămână acolo – în creierul lui, în stomacul lui, dar, cel mai rău, în inima lui.

108.

Se făcuse aproape miezul nopții și era un frig înțepător. Helen mergea energic printre copaci, croindu-și drum spre adâncul pădurii. Venise de multe ori pe această rută în alergările ei și o știa că pe propriul buzunar. Mergea pe o potecă pe care puțini o cunoșteau, ceea ce îi oferea o oarecare alinare, un răgaz față de paranoia care o copleșea acum. Aici cel puțin avea să fie în siguranță.

Angelique fusese lăsată acolo ca s-o descopere ea. Era o nouă fază a unui joc care era evident îndreptat spre ea. Toate trei victimele erau cunoscute de Helen – ea le folosise serviciile și le îngăduise să vadă o anumită parte a ei pe care nicio altă persoană n-o vedea. Oare cineva era mânat de gelozie să-i distrugă pe acești oameni? Sau de altceva? Și ce sugera SMS-ul prin care ucigașul lui Angelique o chemase acolo? Că i se înscena ceva? Sau doar că trebuia să afle? Poate că ucigașul tocmai își pierduse răbdarea față de ținta reală și decisese s-o implice și pe ea în joc.

Avea să afle cu timpul, dar dacă voia să supraviețuiască, Helen trebuia să fie măcar acum deșteaptă. Scoase telefonul privat din geacă, deschise capacul și extrase cardul SIM. Se uită în jur în căutarea vreunui semn că e urmărită, dar nu văzu nimic așa că scoase bricheta din blugi și aprinse flacăra. Era o priveliște ciudat de frumoasă – plasticul care se topea încet, în timp ce cipul metalic al cardului SIM se înnegrea și se contorsiona. Helen îl ținu în mâna înmănușată până când se distruse și îl aruncă într-o mică groapă pe care o săpase cu călcâiul ghetei. Împinse pământ peste groapă și apoi plecă rapid, cu telefonul strâns în mână.

La marginea pădurii, ezită. Un cuplu se întorcea acasă prin parc, braț la braț. Helen așteptă până

când ei dispărură înainte să iasă în spațiu deschis. Se simțise întotdeauna acasă aici, dar acum se simțea expusă și vulnerabilă. Grăbi pasul și se trezi curând că sprintează, nerăbdătoare să termine odată.

În câteva minute, ajunse lângă lacul cimitirului. Se uită să vadă dacă nu e niciun pericol, scoase corpul telefonului din buzunar și îl aruncă cât de tare putu, urmărindu-l cum descrie un arc prin aer și aterizează în apă cu un pleoscăit. Zgomotul stârni un mic ecou, apoi se stinse.

Helen făcuse deja stânga-mprejur și se îndrepta spre ieșirea sudică. Acum, trebuia să se refacă, ceea ce însemna să se întoarcă la apartamentul ei. Trebuia să cerceteze fiecare centimetru al acestuia și să asigure fiecare broască pentru a se putea simți în siguranță, dar avea să facă orice era necesar. Era casa ei, la urma urmei – singurul ei spațiu sigur acum – și nu avea de gând să se lase alungată din ea.

109.

Charlie duse mâna la gură, îngrețoșată de priveliștea din fața ei. N-ar fi trebuit să conteze că a treia lor victimă era femeie, dar conta. Charlie văzu groaza absolută încremenită pe fața ei drăguță și îi simți disperarea de a respira și de a trăi din clipa în care oxigenul din plămâni i se terminase. Avea nările dilatate și gura larg deschisă – aproape lăsa impresia că ar putea să tragă brusc aer în piept și să se trezească iar la viață.

Pseudonimul profesional era Angelique, dar numele ei adevărat era Amy Fawcett. Apartamentul era înregistrat pe numele ei, iar amprenta vieții sale reale se putea vedea în fotografiile înrămate, atârnate în spațiul ei privat din camera din spate. Era o muziciană și artistă performativă care își plătea facturile prin munca suplimentară de noapte. Nu părea să fie prostituată – în apartament nu erau prezervative, nu avea arestări anterioare; de fapt, munca aceasta părea să fie secundară, ceea ce făcea ca moartea ei să fie cu atât mai tragică. Lângă pat era o fotografie cu Amy tânără, cu o vioară prinsă stângaci sub bărbie. Când o văzuse prima oară, lui Charlie îi dăduseră lacrimile, atât de mari erau nevinovăția și optimismul sincere din fotografie, și trebuise să părăsească echipa pentru câteva clipe. Avea nevoie de o pauză – își dădu seama de asta acum –, dar când și cum avea să primească una era altceva.

Erau în continuare în mijlocul unei anchete importante, fără niciun suspect în minte. Charlie compilase datele cârdurilor și i le trimisese lui Helen, dar progresau mai degrabă gradual decât revelator, iar Charlie avea senzația neliniștitoare că lucrurile o luau razna. În mod normal, Helen ar fi fost foarte prezentă, ar fi cercetat locul faptei, ar fi tiranizat echipa criminalistică și ar fi coordonat

polițiștii în uniformă din stradă. Dar, în dimineața aceasta, ea se remarca prin absență. Charlie nu reușise să dea de ea nici pe fix, nici pe mobil. Oare era bolnavă? Nu era posibil, Helen nu se îmbolnăvea *niciodată.*

O sunase pe Sanderson, gândindu-se că poate ar fi înțelept să facă apel la mai marea ei experiență, dar nu reușise să dea nici de ea, iar una dintre fetele de la secție îi spusese că detectivul-sergent e „indisponibil”, deoarece are „sarcini de serviciu”. Charlie nu putea să priceapă care sunt acestea – ce putea fi mai important decât o crimă triplă?

Rămăsese în seama ei să conducă armata. Ar fi trebuit să fie ceva entuziasmant – să ia decizii la scena unei crime era apogeul firesc al carierei ei de până atunci. Dar incertitudinea supărătoare că avea loc ceva mai important, din care ea era exclusă, îi submina energia și optimismul. La fel de tulburătoare era și priveliștea din fața ei – un suflet minunat și talentat, a cărui viață fusese curmată în mod brutal.

110.

Helen n-ar fi vrut s-o abandoneze pe Angelique așa, dar nu avusese de ales. Nu putea să sune la secție, așa că lăsase în mod deliberat ușa de la intrare deschisă. Nu avea nicio îndoială că unul dintre vecinii lui Angelique avea să observe și să încerce să vadă despre ce era vorba. Nu era o situație ideală, ar fi putut să întârzie descoperirea cu câteva ore, dar nu exista nicio altă modalitate. Helen risca să fie incriminată chiar ea și, în plus, avea de lucru.

Coborâse jaluzelele și își închisese telefonul. Întreaga masă din bucătărie era acoperită cu hârtii și dosare – suma muncii lor de până atunci la aceste crime. Avea puternica senzație că în tot acest timp priviseră lucrurile într-un mod greșit, împinși să facă asta de un ucigaș care era organizat, silitor și hotărât. Helen se învinovățea pe sine – fusese în mod intenționat oarbă față de probele tot mai numeroase din fața ei, îngropând legătura ei personală cu victimele pentru că era neconvenabilă și neliniștitoare. Prin recuperarea telefonului ei privat și prin chemarea ei la a treia crimă, ucigașul făcuse cunoscut că nu avea să îngăduie ca interacțiunea ei cu Jake, Max și nefericita Angelique să rămână ascunsă.

Helen avea o impresie din ce în ce mai clară referitor la cine ar putea fi responsabil, dar refuza să-și lase gândirea îndrumată de paranoia. Trebuia să urmărească probele, să se concentreze asupra alegerii victimelor, a felului în care muriseră și a modului în care ucigașul organizase aceste crime. În aceste cazuri, diavolul se ascundea în detalii, iar Helen reveni încă o dată la căutările de date de cârduri ale lui Charlie.

Ăsta era singurul punct slab al ucigașului, unica zonă în care era posibil să-și dea cărțile pe față.

Acum, aveau o a treia victimă la care să lucreze și două noi instrumente de tortură – legături de *bondage* japoneze din cordoane moi și un căluș cu mingiuță –, care probabil că fuseseră achiziționate special pentru această ocazie.

Helen știa că făptașul lor preferă magazinele de *bondage* online, așa că se conectă la rețeaua poliției prin programul VPN și începu să verifice căutările. Evită lanțurile de magazine de jucării sexuale în favoarea celor de nișă. Și nu după mult timp găsi ceea ce căuta – articolele necesare achitate de un anume Geoffrey Plough, un fost profesor de 87 de ani, care acum locuia în Shirley. Era un destinatar improbabil al produselor sado-maso, dar și mai elocvent era faptul că adresa de livrare nu se potrivea cu cea a lui Plough. În schimb, articolele fuseseră livrate la un magazin abandonat din Woolston.

Helen nu ezită, trimise un e-mail către banca lui Plough, iar în conversația telefonică de după aceea se folosi de numele și reputația ei ca să-l convingă pe manager să-i dea informațiile necesare. Peste câteva clipe, imprimanta ei de acasă revărsa activitatea din ultimele trei luni a cardului lui Plough.

Helen se însufleți când văzu că lista tranzacțiilor era destul de scurtă. Dacă celelalte două victime ale fraudei cu cardul fuseseră cumpărători împătimiți, achiziționând frecvent de la un mare număr de magazine și site-uri, Plough era econom. Probabil nu avea cine știe ce venit, date fiind cheltuielile lui reduse, și nu părea să cumpere de pe internet, preferând tranzacțiile față în față. De asemenea, nu-i plăcea să se îndepărteze prea mult. Majoritatea achizițiilor lui fuseseră realizate pe plan local, în Shirley, și era evident un client regulat. Se remarca un anumit loc, pe care părea să-l viziteze zilnic – Wilkinson, de pe Strada Park.

Helen știa că Wilkinson apăruse și pe listele de tranzacții ale celorlalte victime ale fraudelor, pe

care le scoase acum din dosare. Degetul ei trecu peste una, apoi peste cealaltă, și, fără îndoială, amândouă făcuseră cumpărături regulate la același magazin.

Într-acolo se îndreptă acum Helen. Dacă avea dreptate, răspunsul la acest joc mortal al ghicitorilor o aștepta acolo.

111.

Sanderson umbla într-o parte și-n alta, dorindu-și cu ardoare să fi avut obiceiul de a fuma sau de a-și roade unghiile. Dar nu avea asemenea obiceiuri – nu avusese niciodată –, așa că nu putea să facă altceva decât să aștepte.

Scafandrii căutau în lac de aproape 20 de minute și Sanderson se obișnuise deja cu ritmul straniu și repetitiv al muncii lor. Scufundare, ieșire la suprafață, discuție, scufundare, ieșire la suprafață, discuție… De fiecare dată când se întorceau, ea era convinsă că avea să obțină breșa care le trebuia. Și de fiecare dată când vedea că n-au nimic, mai murea o mică parte din ea.

Era un risc mare pe care și-l asuma. Trecuse peste capul lui Gardam și se dusese direct la comandantul poliției. Fusese destul de greu să-l facă să accepte supravegherea, dar încă și mai greu să-i facă să accepte cheltuiala scafandrilor. Dar, în cele din urmă, comandantul poliției fusese de acord că existau motive de îngrijorare și fermitatea lui Sanderson păruse să dea rezultate. Helen Grace avusese o echipă de cinci persoane pe urmele ei când traversase parcul din Southampton. La început, o pierduseră în adâncul pădurii, dar doi polițiști tineri care pozau în îndrăgostiți o găsiseră din nou puțin mai târziu, atunci când ieșise în spațiu deschis.

Sanderson fusese extrem de ușurată când auzise această veste – se temuse că Helen îi descoperise și scăpase intenționat de filaj – și transmisese prin stația de emisie-recepție unui alt membru al echipei s-o urmărească de la o distanță sigură. Acest agent o văzuse clar pe Helen cum aruncă ceva în lac, iar de atunci încolo Sanderson nu avusese liniște, solicitându-i comandantului poliției scafandri, detașarea mai multor oameni

pentru supraveghere și cooptarea în secret a detectivului-sergent McAndrew, pentru efectuarea unor verificări viitoare.

Se întreba dacă făcuse o greșeală, în timp ce stătea la marginea lacului și vântul rece de toamnă șuiera în jurul ei. Dacă obiectul aruncat de Helen era cu totul altceva, ceva personal și fără legătură cu cazul său, mai rău, doar un gunoi? Se cutremură gândindu-se cum avea să le explice asta șefilor ei.

Un strigăt o făcu să ridice privirea. Un scafandru făcea semn că găsise ceva și se întorcea la mal. Sanderson porni spre el și, peste câteva clipe, era în posesia unui telefon mobil, împachetat cu grijă într-o pungă pentru probe. Nu-l recunoscu, dar era posibil să fie al lui Helen – părea că există multe lucruri pe care nu le știau despre șefa lor. Își trase mănușile și deschise capacul telefonului, dar înăuntru nu era niciun card SIM. Sanderson închise punga, își scoase telefonul din buzunar și o sună pe McAndrew – chiar și fără SIM, puteau face multe chestii cu memoria telefonului, seria lui și așa mai departe. Puse capăt convorbirii, întinse punga unui coleg ca s-o ducă la Sediul Central și își reluă poziția pe malul lacului, sperând că ar putea urma și alte descoperiri.

Avansau încet, dureros de încet, și Sanderson se întrebă cât avea să dureze până când Helen își dădea seama că ceva nu era în regulă. Erau contra cronometru și Sanderson știa că trebuia să aibă un caz blindat împotriva ei înainte de a acționa. Dacă rasolea execuția sau, mai rău, dacă se înșela pur și simplu, nu capul lui Helen avea să cadă – ci al ei.

112.

— Mai verifică o dată!

Helen practic lătrase acest ordin către managerul uimit. Peter Banyard, noul manager al magazinului Wilkinson de pe Strada Park, nu era obișnuit să aibă de-a face cu polițiști, dar știa ce e grosolănia și se zbârli la cererea ei.

— Mai verific odată cu mare plăcere, inspectore, dar pot să te asigur că asta e lista completă a angajaților noștri.

Privirea lui Helen trecu iar peste ei. Jeff Armstrong, Terry Stater, Joanne Hinton, Ian McGregor… Nu recunoștea pe nimeni, nimeni nu părea relevant.

— E posibil să fie nume false?

— Bineînțeles că nu, răspunse managerul ofensat. Le verificăm actul de identitate, numerele de asigurări sociale, datele bancare…

— Ce perioadă acoperă lista asta? îl întrerupse Helen.

— Un an și jumătate.

— Bun, am nevoie de o listă care acoperă ultimii cinci ani, tot ce ai.

— Atunci am nevoie de un mandat. Cred că deja ne-am făcut cu prisosință datoria…

— O să primești un mandat în cursul zilei. Mulțumesc pentru timpul acordat.

Helen era deja la ușă, îndreptându-se spre ieșirea din magazin. Toate victimele fraudelor cumpăraseră de aici timp de mai mulți ani, așa că era posibil ca datele cardurilor lor de debit și de credit să fi fost culese cu ceva timp în urmă. Și totuși… ea îl cunoștea pe Paine doar de un an și jumătate, iar pe Angelique de mult mai puțin. Părea ceva recent și Helen știa că îi scapă ceva important. Ucigașul lor era încă în libertate, gândea, urzea și aștepta momentul să lovească.

113.

— Cadavrul lui Amy Fawcett e în prezent la morgă. Jim Grieves încearcă să stabilească un moment al morții mai precis…

— Dar…, o întrerupse Sanderson, dorindu-și ca McAndrew să treacă la esență.

— Dar am folosit programul de recunoaștere automată a numerelor de înmatriculare și motocicleta inspectorului Grace a fost noaptea trecută în vecinătatea apartamentului lui Fawcett.

— Ce vrei să spui prin „vecinătate”?

— La trei intersecții distanță.

— La ce oră?

— A intrat în zona docurilor în jurul orei nouă seara. Și a plecat pe aceeași rută puțin înainte de zece.

— Bun, sună-l pe Grieves din oră în oră, până îți dă un moment al morții. N-o să-i placă, dar va trebui să suporte.

— Sigur.

Stăteau în biroul lui Helen. Era locul cel mai puțin suspect pentru o conferință privată, dar chiar și așa părea ceva foarte straniu să vorbească despre ea în spațiul ei.

— Uite ce e, Ellie, dacă asta te face să te simți inconfortabil, spuse Sanderson rapid, nu trebuie decât să-mi spui…

— Nu-i nimic. E în regulă. Și poți să te bazezi pe mine că o să fiu dis…

— Știu. De ce crezi că te-am rugat pe tine?

Cuvintele ei îi smulseră lui McAndrew un zâmbet șugubăț, așa că Sanderson continuă:

— Știm deja ceva despre telefon?

— Nu prea multe, dar continuăm cu verificările. Seria arată că telefonul a fost furat în urmă cu cinci ani. Îmi imaginez că de atunci a fost folosit cu un card SIM neînregistrat. Mă tem că istoricul

telefonului a fost șters și băieții nu sunt siguri dacă pot să-l recupereze.

— Dar amprente?

— Doar parțiale, din nefericire. Au fost șterse destul de bine.

— Căcat.

— Cu toate astea, adăugă McAndrew, telefonul lui Amy Fawcett era în geanta ei și băieții au avut mai mult noroc aici. Fawcett a trimis aseară un SMS către un număr de mobil neînregistrat – 07768 038687 –, prin care cerea cuiva să vină la apartamentul ei. Ne-am uitat la agendele telefonice ale lui Jake Elder și Max Paine – e singurul număr care face legătura între toți trei. Avem conținutul telefoanelor lui Elder și Paine pe mai mulți ani în urmă. Același utilizator neînregistrat al acestui număr a stabilit întâlniri cu ei – ca și cu Fawcett.

Acum Sanderson zâmbi – prima oară după foarte mult timp.

— Bun, hai să mergem pe asta. Du-te la compania telefonică – care e?

— Lebara. E o cartelă preplătită.

— Du-te la ei și caută locațiile. Află la ce antene s-a conectat telefonul acesta în ultimele câteva săptămâni, luni. Vreau să aflu unde era persoana aia.

McAndrew dădu din cap și plecă, lăsând-o pe Sanderson să se gândească la următoarea ei mișcare. Primise deja mai multe telefoane din partea Emiliei, care o întrebase ce progrese făcuseră, dar Emilia trebuia să mai aștepte. Încă nu aveau o probă decisivă, dar cazul avansa încet și, dacă urmau s-o aresteze pe Helen, Sanderson trebuia să facă ceva mai întâi.

114.

— Îmi pare rău, pur și simplu nu cred asta.

Charlie încercă să păstreze un ton calm, dar nu avea cum să ascundă emoția pe care o simțea.

— Ce *crezi* tu nu e relevant, replică Sanderson. Trebuie să ne ghidăm după probe.

— Detectivul-inspector Grace e un ofițer cu multe decorații – are mai multe aprecieri oficiale decât noi toți la un loc. Integritatea și profesionalismul ei nu au fost puse niciodată la îndoială…

— Asta nu e adevărat. Era să fie dată afară din poliție pentru că și-a împușcat propria soră.

— În ziua aia mi-a salvat viața.

— Și de atunci sunteți prietene la cataramă, nu-i așa?

Charlie era pe punctul de a-i rupe capul lui Sanderson, dar Gardam interveni și ridică mâna ca s-o facă să tacă. O chemase pe Charlie în biroul lui imediat ce Sanderson îl informase despre ultimele evoluții – Charlie avea același rang și trebuia și ea inclusă.

Charlie îi era foarte recunoscătoare că făcuse asta – în mod evident, Sanderson nu avea să lupte pentru Helen.

— E suficient de dificil și așa, spuse el calm. Haideți să încercăm să lăsăm chestiunile personale la o parte. Deci ce știm?

— Știm că avea o relație personală cu toate victimele…, începu Sanderson.

— Potrivit unei jurnaliste, replică Charlie.

— Garanita are mai multe fotografii care îl înfățișează pe detectivul-inspector Grace vizitând apartamentul lui Elder, în plus, acum am o mărturie a unui vecin care a văzut-o acolo de mai multe ori. Max Paine a fost atacat brutal acum nouă luni de o polițistă – o clientă care s-a întors

împotriva lui. Ce e interesant e că Paine i-a lăsat Emiliei Garanita un mesaj vocal cu câteva ore înainte să fie ucis, în care spunea că are informații importante referitoare la uciderea lui Jake Elder.

De data asta, Charlie nu mai spuse nimic.

— Putem să plasăm motocicleta lui Grace lângă scena ultimei crime, exact la momentul respectiv. *Și* credem că o putem pune în legătură cu toate victimele prin intermediul unui telefon mobil neînregistrat pe care a încercat să-l arunce în parcul Southampton noaptea trecută.

— Haide acum, Sanderson, doar știi că asta e o speculație.

— Vom vedea, spuse Sanderson plină de încredere. De asemenea, am găsit o urmă parțială de gheată lângă locul faptei din apartamentul lui Paine. E mărimea 39 – detectivul-inspector Grace poartă 39 –, iar modelul tălpii e cu linii adânci și ondulate, care amintesc de tălpile multor ghete de motociclist. După cum știți, detectivul-inspector Grace…

— Am înțeles. Putem s-o plasăm pe Grace la scena primei crime?

— Încă nu.

— Dar la apartamentele lui Paine și Fawcett?

— Încă procesăm probele, domnule, răspunse Sanderson, părând pentru prima oară că ezită ușor. Dar rămâne faptul că detectivul-inspector Grace a fost evazivă și secretoasă de la început. S-a comportat capricios și emoțional, luând decizii pe care probele nu le justificau. Folosirea foliei asupra celei de-a treia victime nu poate fi o coincidență, dat fiind trecutul ei. Poate s-a plictisit să mai aștepte ca noi să ne dăm seama.

— Dar de ce? aproape că strigă Charlie. De ce să facă așa ceva?

— Poate au șantajat-o și ea i-a ucis. Acum încearcă să-și șteargă urmele, să facă să pară că e vorba de un criminal în serie, când de fapt nu face decât să se protejeze pe ea. Sau poate că și-a

pierdut controlul – face chestiile astea de atâta timp… Și nimeni nu are mai mare afinitate ca ea cu tipul ăsta de ucigaş. La urma urmei, e o trăsătură de fami…

Chiar în acel moment, telefonul lui Sanderson sună, tare și ascuțit. Ea îi ceru scuze lui Gardam, răspunse și se retrase. Charlie consideră că asta e șansa ei și se repezi să profite de ea.

— Cu cel mai mare respect față de colega mea, nu cred că arestarea detectivului-inspector Grace e ceea ce ar trebui să facem. Trebuie să evaluăm aceste piste, fără îndoială, dar nu cred că o arestare – cu toată publicitatea inerentă – e o mișcare inteligentă.

Gardam se uită la ea, dar nu spuse nimic.

— Uite ce, știu că intuițiile și relațiile personale nu contează prea mult, recunoscu Charlie, dar eu o cunosc pe Helen Grace de mai mult timp decât oricine de aici și pur și simplu nu e capabilă de aceste crime. Prima și *singura* ei prioritate e să salveze vieți, să servească obiectivelor justiției. Indiferent ce s-a întâmplat în viața ei personală, n-ar face așa ceva. N-ar omorî niciodată pe cineva cu sânge rece, așa că, pentru binele tuturor, să nu ne grăbim să facem ceva ce o să regretăm. E *nevinovată,* crede-mă, te rog.

Charlie își încheie discursul plin de patos și își dădu seama acum că Sanderson era lângă ea.

— Era Meredith de la laborator, spuse Sanderson, nereușind să ascundă nota de triumf din vocea ei. Se potrivește, domnule. Un chiștoc de țigară găsit pe coridorul de lângă locul faptei de la Camerele de Tortură are pe el ADN-ul detectivului-inspector Grace. A fost acolo în noaptea aia.

Charlie simți pur și simplu că rămâne fără aer, șocată de această evoluție. Iar disconfortul ei spori și mai mult când Gardam se întoarse spre ele și spuse:

— Bun. Haideți s-o aducem la secție.

115.

Helen se uită în oglinzi, dar mașina era în continuare acolo. Observase prima oară că e urmărită când o luase spre nord, pe Kingsway. Ocolise în viteză sensul girator din Piața Charlotte, apoi făcuse la stânga pe The Avenue. Breakul gri ținea pasul cu ea, fără să pară că accelerează sau încetinește. Helen recunoștea tactica, dar nu recunoștea mașina – ceea ce o neliniștea foarte mult.

Trebuia să fie poliția, dar cine și de ce? Dintr-odată, Helen avu senzația neplăcută că, până la urmă, nu plecase de la apartamentul lui Angelique nevăzută. Oare o urmăriseră atunci? Dacă da, aveau fotografii cu ea intrând și ieșind din clădire – fotografii care aveau să arate destul de acuzator, dacă li se dădea interpretarea potrivită. Dacă o urmăreau de la apartament, atunci o urmăriseră și în parc?

Vedea acum la stânga marea întindere verde, în timp ce trecea rapid cu motocicleta, dar copacii ascundeau lacul privirii. Oare poliția era acum acolo? Căutând probe? Exista un scenariu alternativ – că începuseră s-o fileze doar din dimineața asta, urmărind-o la Wilkinson și mai departe. Dar asta nu o făcea să se simtă mult mai bine. În mod evident, mai aveau încă suspiciuni față de ea. În circumstanțe normale, Helen s-ar fi dus imediat la șeful ei ca să afle care e treaba, dar cum ar fi putut să facă asta acum? Dacă nu, s-ar fi dus la echipa ei, la detectivii-sergenți, dar poate chiar aceștia lucrau împotriva ei? Cineva trebuia să fi stârnit preocuparea șefilor cei mari.

Helen trase de accelerație, gonind spre nord. Mașina de urmărire ținea pasul. Helen ar fi *putut* s-o sune pe Charlie ca să încerce să-și dea seama care e situația, dar era o mișcare inerent riscantă.

Era posibil să-i fie monitorizate comunicațiile și, chiar dacă Charlie *era* de partea ei – iar Helen spera cu ardoare că este –, asta ar fi pus-o într-o poziție extrem de dificilă. În dimineața, asta nu o sunase nimeni, ceea ce era nemaiauzit. O țineau la distanță în mod deliberat, ceea ce însemna că se întâmpla ceva.

Nu avea la cine să apeleze, așa că trebuia să rezolve ea însăși. Cineva era hotărât să-i însceneze ceva și depindea de ea să rezolve situația. Dar mai întâi trebuia să scape de filaj.

Highfield Lane se apropia rapid. Helen reduse viteza, apoi trase brusc și puternic la dreapta, smucind iar accelerația. Roata din spate patină, scrâșnind puternic, apoi motocicleta țâșni brusc în față. Cu câteva clipe mai devreme mergea spre nord, acum gonea spre vest, forțând limita de viteză în timp ce făcea asta. Se aștepta să se aprindă luminile de poliție, însă mașina gri rămase la fel de discretă – dar insistentă – ca și până atunci. Helen acceleră – 65 de kilometri pe oră, apoi 80. Putea să fie oprită pentru depășirea vitezei, dar pe moment ăsta era ultimul lucru care o preocupa. Faptul că nu o opriseră însemna fie că era vorba doar de o misiune de supraveghere, fie că voiau să facă asta discret.

Evident, aveau să transmită prin emisie-recepție traseul ei și existau toate șansele ca Helen să se îndrepte spre o capcană. Se apropia Podul Cobden – era un loc bun pentru prinderea suspecților pe fuga și care nu aveau chef să înoate. Părea liber, dar… Helen spori viteza la 110 kilometri pe oră, depăși trei mașini și reintră pe banda ei. Se aștepta să apară în orice clipă mașini fără însemne de poliție care să blocheze celălalt capăt al podului. Dar calea rămase liberă, în timp ce ea înghițea ultimii metri până acolo. Când ajunse la capătul podului se aplecă pe genunchiul drept și intră pe Bullar Road, cu roțile înfipte în asfalt. Goni pe șosea mugind, apoi frână puternic, neîndrăznind să

traverseze Bitterne Way fără să se asigure. Astăzi era aglomerat, camionete și camioane treceau într-o parte și-n alta, și în timp ce aștepta o ocazie, Helen aruncă o privire în oglinda retrovizoare.

Mașina gri încă era pe urmele ei, avansând rapid pe Bullar Road. Era la 50 de metri distanță, 40, 30… Helen renunță la orice precauție și țâșni pe autostrada cu patru benzi, evitând de aproape altă motocicletă, apoi se îndepărtă în viteză. Mașina urmăritoare nu se grăbi, iar Helen văzu acum în față o mașină break roșie care părea să se apropie pe îndelete de Parcul Freemantle, ca și cum ar fi așteptat pe cineva.

Strada era destul de liniștită astăzi. Ar fi fost un loc excelent pentru atac și, într-adevăr, Astra opri acum de-a latul drumului, blocându-i calea. Acum, luminile albastre se aprinseseră și ușile se deschiseră, pregătindu-se pentru reținere. Mașina gri era în spate, nu foarte departe, așa că Helen nu ezită. Reduse viteza, apoi apăsă tare accelerația ca să urce pe trotuar. Polițiștii se suiau deja înapoi în mașină, așa că Helen goni pe trotuarul gol, după care reintră pe stradă și se îndepărtă rapid.

Nu era nevoie să se furișeze nevăzută – acum era vorba doar de viteză. Goni prin cartierele Merry Oak și Itchen, acordând atenție doar spațiului din fața ei și ignorând semnele de circulație care încercau să-i blocheze înaintarea. Iar când ajunse în Weston, în depărtare apăru cimitirul Abbey Hill.

Asta fusese de la bun început destinația ei. Dacă putea să ajungă acolo, avea o șansă să scape. Mașinile urmăritoare nu erau mult în spatele ei, motoarele lor de mare capacitate ajutându-le să țină pasul cu Kawasaki-ul. Helen ieși de pe strada principală și intră pe drumul cu o singură bandă spre cimitir. Acum nu mai avea pe unde să coboare – era încercuită –, așa că acceleră la maximum. Peste câteva clipe, în fața ei apărură porțile cimitirului. Helen apăsă pe frână și opri în fața lor,

derapând. Sări din șa, luând-o la fugă înainte ca motocicleta să se fi oprit de tot.

Auzi mașinile oprind, în timp ce sărea peste porți, dar nu ezită și țâșni pe aleea principală spre celălalt capăt al cimitirului. Era terenul ei și avea de gând să se folosească de cunoașterea lui, în avantajul său. O tăie în diagonală pe aleile mai mici, folosind la maximum adăpostul oferit de morminte și statui. Auzea în spatele ei strigăte, dar păreau să fie departe – avea o păsuire de câteva minute, dar trebuia să le folosească înțelept.

Se trezi în cea mai izolată parte a cimitirului. Se abătuse pe aici în parte din instinctul de a rămâne ascunsă, dar și din obișnuință. Aici era locul de odihnă veșnică al surorii ei, Marianne, iar când se apropie de mormânt, Helen reduse dramatic ritmul. Nu pentru că ar fi crezut că e în siguranță, ci din cauza a ceea ce văzu în fața ei.

De mormântul lui Marianne era sprijinit un buchet simplu de flori. Dintr-odată, Helen știu exact cine voia s-o distrugă. Și, mai ales, știa de ce.

116.

Tocul ei se înfipse adânc în gazon, iar pământul păru să cedeze sub ea. Helen îi auzi pe urmăritorii ei apropiindu-se, sări peste gardul din spatele cimitirului și se năpusti pe deal în jos, sperând să nu mai poată fi văzută și să-i deruteze. Dar pământul era umed și alunecos și ea pierdu priza aproape imediat, alunecând pe deal în jos, pe spate, din ce în ce mai rapid.

Pentru o clipă, Helen nu mai știu încotro e sus și jos. Apoi, dintr-odată, se opri brusc când cineva o lovi cu putere în coaste. Își reveni și își dădu seama că era într-un tufiș țepos, iar durerea ascuțită din lateral era o creangă groasă care îi intrase în coaste. Se înnoroiase și avea răsuflarea tăiată, dar cum încă purta costumul de piele și casca, era în mare nevătămată.

Se ridică și privi în sus spre cimitir, care acum era la cel puțin 20-25 de metri distanță. Încă auzea voci, dar nimeni nu privi peste gard în direcția ei. Dacă se mișca rapid, avea o șansă de a scăpa complet de urmăritorii ei, așa că ieși de la adăpost și alergă în jos pe coasta dealului. Trecea de la un tufiș la altul, aruncând din când în când câte o privire precaută în spate.

Nu după mult timp, ajunse la poalele dealului, unde o luă pe o potecă și ajunse din nou la civilizație. Merse grăbit pe o străduță laterală și zări Colegiul Chamberlayne, apoi făcu la stânga și se îndreptă în grabă spre Weston. Zări un container de gunoi și își aruncă geaca și casca în el. Apelul ajunsese acum cu siguranță și la agenții în uniformă, și la alți polițiști de supraveghere, așa că trebuia să fie atentă.

O dureau coastele, dar merse mai departe. Nu se putea duce acasă, avea nevoie de un loc – un refugiu – în care să-și adune gândurile. Un loc

public, dar nu prea public. În fața ochilor îi apăru dintr-odată o agenție de pariuri Ladbroke's. Helen intră. Erau câțiva clienți, însă păreau mult mai interesați de cursele de câini și de automatele cu fructe decât de ea. Helen își cumpără o cafea și se așeză la tejgheaua pentru completat fișele, cu un exemplar din *Racing Post* deschis în fața ei. Abia vedea textul de pe pagină, în creier îi zvâcneau gânduri urgente și neliniștitoare. De ce fusese atât de neglijentă? De ce ignorase probele care erau chiar sub nasul ei? Văzuse pe cineva în blocul abandonat de vizavi de ea, dar nesocotise această fantasmă spunându-și că e un drogat. Dar persoana de acolo o urmărise în tot acest timp, așteptând momentul să lovească. Cât timp o pândise de acolo? De câte ori o văzuse cum stă la fereastră? De câte luni se tot strecura în viața ei?

De la moartea lui Max Paine încoace, Helen se temuse că omorurile ar putea avea legătură cu ea, dar își reprimase aceste gânduri. Discuția cu Gardam o liniștise, dar cât de naiv și de prostesc i se părea asta acum. Faptul că fusese chemată la a treia crimă îi confirma ipoteza că i se înscena ceva, iar folosirea foliei îi confirma identitatea făptașului. Sora ei, Marianne, îi ucisese pe părinții lor în același mod, legându-le membrele și apoi înfășurându-le capetele în folie. Și ea era acum moartă, dar fiul ei, Robert, era viu. Helen îi distrusese viața atunci când dezvăluise din greșeală faptul că e fiul unei criminale în serie. După acel moment devastator, Robert rămăsese ascuns mai mulți ani, dar în cele din urmă ieșise din nou la suprafață. Helen voise să fie îngerul lui păzitor, dar atingerea ei blestemată îi adusese lui Robert doar nefericire, respingere și durere.

Acum, el se întorsese ca să se răzbune.

117.

— O vede cineva? se răsti Sanderson, al cărei nivel de stres explodase.

— Nu.

— Aveți idee unde s-ar fi putut duce?

— Probabil a sărit gardul și a coborât dealul, dar n-aș putea spune în ce direcție.

Sanderson înjură. Un alt membru al echipei ridică privirea, intrigat, așa că Sanderson închise ușa biroului lui Helen și coborî vocea.

— Unde e cea mai apropiată stradă? Dacă voia să se întoarcă în oraș, pe unde ar fi luat-o?

Tăcerea de la celălalt capăt al fiului se prelungi, în timp ce polițistul de supraveghere se sfătuia cu colegul lui, apoi acesta răspunse:

— Probabil Weston sau Newton.

— Bun, lasă un om la cimitir, în caz că se întoarce după motocicletă, dar ceilalți duceți-vă în Weston și Newton și împrăștiați-vă de acolo. O să-i distribuim descrierea agenților în uniformă, dar căscați ochii. Dacă ați pierdut-o, puteți s-o și găsiți, fir-ar a naibii.

Sanderson închise, dându-și seama prea târziu că ridicase iar vocea, spre evidentul interes al colegilor ei. Nu era deloc surprinzător – în ciuda a tot ce trăise împreună cu echipa ei, nu se simțise niciodată atât de stresată ca în clipa asta. Fusese suficient de greu să-l facă pe Gardam să fie de acord cu arestarea, dar le scăpase printre degete… Se apropiaseră prea mult, se deconspiraseră, și Helen știa acum că e urmărită. După ce mai devreme fusese atât de optimistă, Sanderson se simți dintr-odată profund neliniștită. Habar n-avea unde era Helen în clipa aceea și, mai important, habar n-avea ce ar putea să facă ea în continuare.

Telefonul ei sună brusc și Sanderson privi nerăbdător spre ecran. Dar era doar Emilia

Garanita – din nou. Sanderson respinse apelul și ieși cu pași mari din biroul lui Helen, trântind ușa în urma ei.

118.

Ce naiba avea de gând?

Când apelul ei intră în căsuța vocală, Emilia închise și aruncă telefonul pe birou cu furie. Ea și Sanderson făcuseră o înțelegere să păstreze legătura, dar avea senzația clară că e ținută la distanță. Sanderson nici nu ar fi avut acest caz, dacă Emilia nu i-ar fi oferit povestea ei. Întreaga echipă – inclusiv Sanderson – fusese atât de încântată de Grace, încât nu se oprise niciodată să-și pună vreo întrebare despre ea. Fusese nevoie să le arate ea fărădelegile lui Grace și nu avea de gând să se lase eliminată de la momentul triumfului.

Voia să aștepte ca ei să facă o arestare pentru a publica articolul. Cu un pont adecvat din partea lui Sanderson, Emilia avea posibilitatea de a obține o poză cu Grace, dusă spre mașina de poliție în cătușe sau transportată la arest pe ușa din spate. În după-amiaza asta, primise un SMS de patru cuvinte care sugera că mandatul de arestare era iminent, dar după aceea nu mai urmase nimic din partea lui Sanderson.

Dintr-odată, Emilia se întrebă dacă pariase pe calul câștigător. Bineînțeles, n-ar fi putut-o aborda pe detectivul-sergent Brooks – știa cui îi era ea loială – și toți ceilalți aveau un grad prea mic. Fusese convinsă că Sanderson e cea potrivită – era influențabilă, frustrată și lipsită de încredere de sine –, dar, pe de altă parte, nu știi niciodată cum o să reacționeze oamenii când se ajunge la momentul hotărâtor. Poate că Sanderson pur și simplu nu avea experiență în jocul ăsta sau poate că era ceva mai puțin nevinovată decât lăsa să se creadă. Era oare posibil s-o fi păcălit pe Emilia?

Ea spera sincer că nu. Pentru că Emilia avea posibilitatea de a produce daune serioase nu doar

carierei lui Sanderson, ci și Poliției din Hampshire în general. Ea avea nevoie de ei și viceversa, dar ei o trataseră întotdeauna urât – în cel mai bun caz ca pe o persoană enervantă, dar cel mai adesea ca pe un rău necesar. Grace păcătuise foarte mult în privința asta – ostilitatea ei față de Emilia era foarte clară. Emilia se aflase adesea în defensivă în relația lor, dar acum, în sfârșit, era pregătită să atace.

Iar arma aleasă de ea avea să fie ziarul de a doua zi, cu titlul lui mare și șocant:

POLIȚISTA TRANSFORMATĂ ÎN UCIGAȘĂ.

119.

Helen se îndreptă rapid spre partea din spate a magazinului, cu capul plecat. Constituia o priveliște stranie pentru o seară rece de toamnă – ghete și pantaloni de piele pe jumătatea de jos a trupului, dar sus numai o bluză neagră și subțire, fără mâneci. Și mai curioase erau zgârieturile de pe fața și brațele ei. Arăta de parcă ar fi fost târâtă pe spate printr-un tufiș, ceea ce, desigur, se și întâmplase.

Era frig în secțiunea de produse congelate a supermarketului și Helen nu zăbovi acolo, se îndreptă spre biroul managerului din spate și intră. Peter Banyard era încă nervos din cauza primei lor întâlniri, iar acum păru absolut șocat de a doua ei apariție pe ziua aceea.

— Te simți bine? spuse el în cele din urmă, cercetând înfățișarea ei stranie.

— Sunt în regulă, dar trebuie să-ți mai pun o întrebare.

— Încă n-am pregătit documentația pentru tine, dar dacă…

— Nu pentru asta am venit. Vreau să te uiți la o fotografie și să-mi spui dacă-l recunoști pe bărbatul din ea.

Ridică telefonul spre el, cu mâna tremurându-i ușor. Pe ecran era una dintre fotografiile pe care presa le folosise atunci când îl „demascase” pe Robert Stonehill, cu mai mulți ani în urmă.

Managerul privi lung fotografia.

— Îl cunoști? repetă Helen mai tare.

— Păi, da. E Aaron West.

— Lucrează pentru tine? continuă Helen insistent.

— E unul dintre lucrătorii noștri temporari. Îi aducem de Halloween, de sărbătoarea lui Guy Fawkes și așa mai departe.

— Lucrează la casă?
— La casă, la raft, unde e nevoie. Are câteva ture pe săptămână – face asta deja de câteva luni.
Suficient cât să planifice distrugerea lui Helen. Culesese datele cardurilor de credit ale clienților în timp ce lucra la casă, apoi le folosise ca să achiziționeze echipament specializat pentru sado-maso – echipament care în cele din urmă ar fi condus poliția către ea.
— Avea scrisori de recomandare? I-ai verificat actul de identitate?
— Da, răspunse Banyard, părând iritat, chiar dacă verificarea lucrătorilor temporari poate că nu e la fel de riguroasă ca în cazul angajaților permanenți.
— Sunt convinsă, mârâi Helen, abia stăpânindu-și furia. Ai adresa lui?
— Ar trebui s-o avem, răspunse managerul, dar nu sunt sigur că va fi necesar.
— Ce vrei să spui?
— Tocmai l-am văzut în spate. La vestiar. Pot să te du…
Dar nu apucă să termine. Helen plecase deja.

120.

Sprintă prin magazin, împrăștiindu-i pe cumpărători din drumul ei. Ușa pe care scria „Rezervat pentru personal" era la 15 metri distanță, iar Helen se năpusti spre ea, privind în jur după cineva care s-o ajute s-o deschidă. Dar nu era nimeni în preajmă și nu putea amâna, așa că se aruncă spre ea. Umărul ei lovi puternic ușa ieftină, smulgând încuietoarea.

Când intră, două fețe speriate o priviră fix – cei doi angajați pe punctul de a se întoarce la lucru fură consternați de intrarea dramatică a lui Helen.

— Unde e vestiarul?

Pentru o clipă, cei doi rămaseră muți.

— Vestiarul, se răsti Helen.

Unul dintre lucrători arătă spre o ușă din stânga ei. Helen porni iar, înghițind metrii până la ușă și deschizând-o. Spre dezamăgirea ei, vestiarul ponosit era gol, dar Helen simți mișcare și apoi văzu cum ușa de incendiu din celălalt capăt al încăperii se închide încet. Oare o auzise că vine și fugise? Dacă da, avea doar câteva secunde în fața ei.

Helen se năpusti în seara de afară, căutând cu disperare în dreapta și în stânga semne ale prăzii ei. Și iată-l. La mai puțin de 12 metri distanță de ea, pe o alee îngustă, sprintând ca și cum viața lui ar fi depins de asta. Helen porni în urmărirea lui, izbind cimentul cu tălpile în timp ce se forța să îngusteze intervalul dintre ei.

Părea că aleea duce spre zona comercială centrală, unde se găseau toate magazinele mari. Ăsta era planul lui Robert? Să se piardă în mulțime? Helen nu putea să permită asta, așa că, deși plămânii o ardeau, spori din nou viteza. Nu-i scăpa ironia amară a urmării ei – îl căutase pe nepotul ei atât de mult timp, iar acum iată-l, hotărât să fugă de ea.

Acum, Robert ajunse la capătul aleii și țâșni spre stânga. Helen nu-și putea permite să-l scape din ochi, dar acum era la doar cinci metri în urma lui. Ajunse la capătul aleii și dădu colțul în goană, în aceeași direcție ca Robert – și intră drept într-un bărbat de vârstă mijlocie, încărcat cu pungi de cumpărături. Ricoșă din el și căzu, izbindu-și cu putere trupul de pardoseala de ciment. Simți cum o pârjolește durerea, dar se ridică imediat în picioare. Întinse mâna a scuze și îi ocoli pe cumpărătorii îngrijorați care se grăbeau s-o ajute.

Mătură cu privirea oceanul de cumpărători, dar nu-l văzu pe Robert. Oare profitase de accidentul ei ca să dispară în unul dintre magazinele principale? Nu, iată-l. Helen îi întrezări hanoracul roșu închis, care urca și cobora în timp ce Robert se grăbea spre ieșirea de nord a incintei. Helen se scutură și se năpusti în aceeași direcție.

Urmărirea continua.

121.

— Tocmai am primit un telefon de la Wilkinson din Shirley. Se pare că detectivul-inspector Grace tocmai a plecat de acolo în grabă.

Tonul lui McAndrew era tainic. În mod evident, era stânjenită să lucreze împotriva șefei lor, dar ordinele erau ordine, așa că le dusese imediat vestea lui Sanderson și Charlie.

— Asta e adresa magazinului…

— Știu unde e, o întrerupse Sanderson. Informează-i pe polițiștii în uniformă din zonă să fie vigilenți – dacă vreunul o vede, vreau să transmită imediat.

— O să-i anunț și pe polițiștii din zonele învecinate să se îndrepte spre complex – pot forma o rețea mai largă, în cazul în care reușește să scape.

— Era pe jos?

— Cred că da.

— Bun, atunci avem șanse bune s-o prindem. Mă duc cu mașina acolo acum.

Charlie se uită la Sanderson cum pleacă, stăpânită de emoții violente. De când fusese finalizat mandatul de arestare, se simțea sfâșiată în două. O parte a ei ar fi vrut să-și facă datoria, asemenea lui McAndrew, dar cea mai mare parte a ei ar fi vrut s-o avertizeze pe Helen de pericolul în care se găsea acum. Nu avea cum s-o sune sau să-i trimită SMS, deoarece așa ceva putea fi urmărit cu ușurință, dar oare ar fi găsit un telefon public în vreo crâșmă din zonă? Charlie avea senzația că lațul se strânge acum în jurul lui Helen și că, dacă nu făcea ceva s-o ajute, Helen era condamnată.

— Detectivul-sergent Brooks vine cu mine. Poți să preiei inițiativa aici.

Spusese aceste cuvinte către McAndrew, dar ele îi erau adresate lui Charlie. Sanderson se uită la ea

ca și cum i-ar fi putut citi gândurile și i-ar fi simțit lipsa de loialitate. Toți ochii din încăpere erau acum asupra ei, așa că Charlie spuse întristată:

— Sigur. Să mergem.

Helen nu avea să primească nicio șansă azi.

122.

Helen se prinse de gardul de plasă și îl sări ușor dintr-o mișcare, aterizând lin de partea cealaltă. Nepotul ei se îndepărtase de centrul orașului cât mai repede posibil, căutând aleile și străduțele laterale care acum, la apropierea nopții, ar fi fost pustii. Nu după mult timp, Robert ajunse la o grădină pe care acum o traversa, îndreptându-se spre sudul orașului. Helen era imediat în urma lui, alergând cât de repede putea peste pământul dur, cu făgașuri.

Oare Robert plănuise dinainte această rută de fugă? Părea să știe ce să facă fără să gândească, evita locurile publice și posibilele obstacole. În mod normal, Helen ar fi anunțat la secție urmărirea, pentru a-i bara drumul, dar acum asta nu era posibil.

Când se întâlniseră prima oară, Helen ar fi fost sigură că iese victorioasă. Pe atunci, Robert era doar un tânăr – nu avea nici pregătirea ei fizică, nici experiența ei. Acum părea să fie altfel. Era mai zvelt, mai în formă, și Helen vedea că are capul ras. Era o înfățișare armonioasă și militaristă, ca și cum el ar fi fost acum cel care se antrena, pregătindu-se să se răzbune pe femeia care îi ucisese mama și îi distrusese viața.

Robert era la doar șase-șapte metri în față, dar sări fără să ezite un gard despărțitor și sprintă mai departe. Nivelul pregătirii lui fizice era cu adevărat impresionant, și lui Helen îi veni dintr-odată gândul neplăcut că ea avea să fie cea care va obosi prima. Trecu de gard și ateriză dur, evitând de aproape o rădăcină de copac, apoi se năpusti din nou înainte. Dacă îl pierdea, cine știe când avea să aibă o nouă șansă de a-l înfrunta. Era acum sau niciodată.

Alergau deja de zece minute, dar Helen știa că șansele ca Robert să scape se diminuau. Se apropiau de periferia docurilor. Erau multe depozite, funcționale sau abandonate, în care el se putea ascunde, dar întreaga zonă a Docurilor de Vest era împrejmuită cu gard și, dacă nu cumva avea pregătit un șiretlic, Robert nu mai putea să avanseze spre sud.

În fața ei, Robert se izbi de gardul împrejmuitor al docurilor și începu să-l urce. Helen văzu că poartă mănuși, dar când ajunse sus, Robert scânci de durere. În mod evident, sârma ghimpată își făcuse datoria. Dar el nu se opri și căzu pe pământ de partea cealaltă, obligând-o pe Helen să-l urmeze. Se cățără pe plasă, oprindu-se doar sus ca să se strecoare printre colacii de sârmă. Asta o costă secunde prețioase, dar ar fi fost un dezastru să se agațe în ea, iar o mișcare greșită ar fi făcut-o franjuri.

Dinții de metal ai sârmei îi atinseră obrajii când își băgă capul printre ei, dar nu o tăiară. Helen se răsuci din nou și își strecură trunchiul prin deschizătură, simțind cum spatele bluzei se agață și se sfâșie ușor. Se prinse de gard de partea cealaltă, apoi își trase și picioarele și le lăsă rapid spre pământ – exact la timp ca să-l vadă pe Robert dispărând pe Cheiul 42.

Helen porni împleticindu-se – picioarele îi erau din ce în ce mai obosite din cauza urmăririi –, dar se împinse înainte. Cheiul 42 era un avanpost abandonat al Docurilor de Vest, un loc potrivit pentru finalul jocului lor. Helen vizitase ultima oară depozitele răzlețe scoase din funcțiune ca să recupereze una dintre victimele lui Marianne. Poate că atracția asocierilor istorice fusese prea puternică – Helen nu putea să creadă că Robert se îndreptase încoace din întâmplare.

Intră acum în zona docurilor – în toate părțile se ițeau depozite mari și goale. Se grăbi spre marginea apei, cercetând umbrele dintr-o parte și

alta, căutându-și prada. Oare se ascundea în semiîntuneric și aștepta s-o atace din spate sau venise aici ca să scape de ea? Helen privi spre apă și nu văzu nicio ambarcațiune, niciun semn de mișcare. Se întoarse și aruncă o privire în josul cheiului, dar și acolo era pustiu. Fusese prea aproape în urma lui pentru ca Robert să fi fugit cu totul de pe chei, așa că era aici undeva. Oare o urmărea cu privirea chiar în clipa asta?

În această parte a cheiului existau patru depozite principale, toate la fel de dărăpănate, cu ferestre sparte care ofereau o vedere parțială a întunericului dinăuntrul lor. Dacă Helen alegea greșit, Robert avea să scape. Acum nu mai exista loc de eroare. Era puțin probabil ca el să se ascundă în primul, dat fiind că virase la stânga pe lângă el atunci când intrase pe chei. Presupunând că nu se întorsese, asta însemna că mai rămâneau trei. Următorul era doar o carcasă, după ce acoperișul se prăbușise cu ceva timp în urmă. Înăuntru erau destule rămășițe care să ofere ascunzători, dar luna înălțată acum pe cer era plină și lumina bine interiorul. Ar fi fost riscant să te ascunzi acolo, la vedere, așa că Helen trecu la ultimele două. Amândouă erau în stare bună și ar fi fost inteligent să te ascunzi în ele – scările de incendiu care șerpuiau pe pereți ofereau o posibilă cale de fugă, dacă era nevoie. Dacă Helen ar fi fost urmărită, l-ar fi ales pe unul dintre cele două.

Helen deschise brusc ușa celui mai apropiat și privi înăuntru. Era un hangar imens, presărat cu lăzi abandonate și porumbei morți. Și aici erau destule ascunzători, dar niciun perete interior care să ofere adăpost, așa că privirea lui Helen se îndreptă spre ultimul depozit de la marginea apei. Era o clădire pe două niveluri – cu o serie de birouri și mici unități deasupra hangarului principal. Părea ceva mult mai promițător, așa că Helen se decise și intră grăbit înăuntru.

Hangarul principal era în fața ei, dar scara de incendiu care ducea la etaj o atrăgea mai mult, deoarece nu se vedea deloc din locul prin care intrase în complexul de pe chei. Avansă cu hotărâre, apoi se opri brusc. Pe pământ, lângă trepte, era o pată întunecată. Helen se aplecă și băgă degetul în ea. Ținu degetul în lumină și văzu că e sânge proaspăt și umed, sclipind în lumina lunii.

Acum, Helen urcă rapid pe trepte, iar când ajunse sus se opri. Existau toate șansele ca Robert să fie înăuntru. Era pe cale să-l înfrunte neînarmată, fără altă protecție decât experiența și pregătirea ei. Dacă el voia să-i facă rău, chiar s-o ucidă, atunci cine ar fi aflat vreodată că ea fusese acolo? Că soluționase cazul? Pentru prima oară de când începuse această urmărire disperată, Helen se opri să-și tragă răsuflarea și scoase mobilul din buzunar. Trimise un SMS rapid, apoi puse telefonul pe mut și intră în întunericul dinăuntru.

Imediat, ceva se repezi spre ea. Helen aruncă brațul în sus ca să se protejeze, apoi se uită alarmată cum porumbelul speriat se îndepărtează în zbor, în timp ce ecoul bătăilor lui din aripi răsuna în încăperile goale. Orice element al surprizei dispăruse acum, așa că Helen merse mai departe, avansând rapid pe coridorul din fața ei, care parcurgea întreaga lungime a clădirii. De-a lungul lui erau înșirate mici birouri și Helen le verifică pe măsură ce trecea pe lângă ele. Nu voia să fie surprinsă în vreunul dintre ele – voia ca Robert să facă prima mișcare, în loc ca ea să cadă într-o capcană.

Ochii ei cercetau spațiul din față, căutând semne de mișcare, apoi Helen văzu ceva în depărtare. Chiar în capătul coridorului era o încăpere, probabil cea mai mare din clădire. Dădea spre apă, avea lățimea depozitului și toate drumurile duceau la ea. Și, spre deosebire de toate celelalte încăperi

din acest edificiu descompus, emitea o lumină albastră-deschis.

Intrigată, Helen avansă pe furiș. În timp ce făcea asta, zări câteva bucăți abandonate de schele. Se aplecă, luă o țeavă scurtă și merse mai departe, apropiindu-se tot mai mult de biroul din fată. Era la cinci metri de el, acum la trei, acum la doi. Helen se opri în prag, apoi deschise ușa, pregătindu-se să se apere.

Dar nu veni niciun atac. Se afla oare Robert acolo? Era greu să distingi laturile încăperii – ochii lui Helen fură atrași de calculatorul a cărui lumină slabă o observase de pe coridor. Lângă el era o masă șubredă cu un felinar de tabără pe ea, iar Helen îl luă și îl ridică. Acum, camera deveni vizibilă – pahare goale de cafea, o scrumieră plină cu chiștoace, ambalaje de sandviș aruncate, un hanorac atârnat pe un scaun, dar și un iPhone 5 alb în apropiere. Helen bănui că era al lui Max Paine –, dar asta avea să se lămurească mai târziu. Pe pereți erau prinse hărți cu Southampton-ul, pe care erau încercuite Banister Park, Bittern și docurile.

Deci asta era ascunzătoarea lui Robert – perfectă pentru planificarea șirului său de crime. Când mai făcu un pas în față, întorcând lanterna ca să vadă mai bine încăperea, Helen îl văzu pe fundalul ferestrei mari din spatele lui. Lumina lunii îi decupa conturul, dar Helen se apropie și îi studie fața. Părea palidă, impasibilă și straniu de efeminată – pe fața, capul sau gâtul lui nu părea să existe niciun fir de păr. Helen nu-l mai văzuse de ani de zile, iar când Robert studie fața *ei,* ochii lui albaștri sclipiră răutăcios.

— Mă bucur să te văd din nou, Helen. Nu ne-am întâlnit de foarte mult timp.

123.

Mașina fără însemne de poliție se năpustea pe stradă, cu sirena urlând și luminile pâlpâind. Chiar dacă era legată cu centura de siguranță, Charlie se ținea strâns de brațul scaunului. Sanderson era foarte încordată în seara asta și conducea mult prea agresiv. Charlie nu îndrăznea să spună nimic, dar nici nu voia să devină victima disperării colegei sale de a o prinde pe șefa lor.

Se îndreptau cu repeziciune spre Shirley, dar, când ajunseră la periferie, telefonul lui Charlie țiui tare. Sanderson îi aruncă o privire acuzatoare, ca și cum Charlie ar fi făcut asta în mod deliberat ca să-i distragă atenția, după care întoarse iar ochii spre drum. Charlie își scoase telefonul iritată. Dar, după ce făcu asta, degetul ei încremeni deasupra butonului „Citește". Mesajul era de la Helen.

Charlie privi lateral spre Sanderson, apoi apăsă pe buton. Mesajul era scurt și amical.

„Docurile de Vest. Cheiul 42".

Fusese trimis cu trei minute în urmă. Oare Helen dăduse de necaz? Avea nevoie de ajutor? Era modul ei ocolit de a-l cere, prin trimiterea unui SMS în loc să sune? Charlie privi lung SMS-ul, neștiind ce să facă. Să-i răspundă? Probabil – asta ar fi făcut o bună prietenă și colegă –, dar dacă mai târziu avea să se descopere că comunicase cu un suspect aflat pe fugă, atunci cariera ei era terminată. Îi datora lui Helen atât de multe – felul în care își câștiga existența, funcția și chiar viața –, dar acum miza era prea mare și, dacă era să fie sinceră, existau prea multe întrebări fără răspuns.

De aceea Charlie întoarse telefonul spre Sanderson, cu inima grea, și îi spuse:

— Cred c-ar fi bine să citești asta.

124.

Stăteau complet nemișcați, măsurându-se unul pe celălalt. Robert nu dădea niciun semn că ar vrea s-o atace, dar nici nu se pregătea să fugă. Era prins la colț, deoarece Helen îi bloca calea de ieșire din cameră, și totuși părea straniu de nepăsător.

— Când ți-ai dat seama? întrebă el brusc.

Vocea lui era așa cum și-o amintea Helen – tânără și necoaptă –, dar căldura pe care o avusese Robert înainte dispăruse. Părea mai în vârstă, dar nu mai fericit.

— După Paine, poate. Dar am sperat să mă înșel.

— Așa ești tu, nu-i așa? Mereu refuzi să accepți adevărul.

— Despre ce?

— Despre răul pe care l-ai produs. Durerea pe care ai provocat-o.

— N-am vrut niciodată altceva decât să ajut oamenii. Te-am căutat luni de zile, am încercat să mă revanșez…

— Dar nu m-ai găsit, nu-i așa?

— Nu pentru că nu m-aș fi străduit. Știu că ți-am întors viața cu susul în jos…

— Așa preferi să spui?

— Erai fericit, aveai niște părinți drăguți, un cămin bun, dar erai singura mea rudă de sânge. Voiam să am grijă de tine, să te ajut să iei deciziile corecte…

— Atunci presupun că sunt încă o povară care o să-ți apese conștiința, nu-i așa?

De data asta, tonul lui era voios și zeflemitor.

— Ai făcut toate lucrurile astea pentru că așa ai vrut, spuse Helen, arătând spre hărți și telefon. Nu are nimic de-a face cu mine.

— Într-un fel, le-am făcut o favoare. Jake era obsedat de tine, Paine era chinuit de amărăciune…

— Și Angelique? Ea ce naiba a mai făcut?

— Nimic încă. Dar ai fi rănit-o, așa cum i-ai rănit pe ceilalți. Tot ce atingi tu moare, încă nu ți-ai dat seama de asta, Helen?

Helen îl privi lung. Robert o cunoștea mai bine ca oricine altcineva și era hotărât să se folosească de asta.

— Inclusiv tu? spuse ea rapid. Nu despre asta e vorba aici?

— Păi, ultima oară când te-ai confruntat cu o rudă de sânge, ai împușcat-o. Deci ar fi cumva poetic, nu-i așa?

— N-am vrut niciodată s-o omor pe mama ta. M-a obligat să fac asta.

— Nu e o coincidență că întotdeauna ajungi în poziția în care ești *obligată* să faci rău oamenilor? Nu te întrebi niciodată dacă nu cumva *îți place* să provoci durere?

— Nu e adevărat.

— Nu? Ce simțeai când îl băteai pe Paine? Nu exista o parte din tine care n-ar fi vrut să se mai oprească?

Helen ar fi vrut să nege, dar nu găsea cuvintele.

— Vezi tu, Helen, nu ești cu nimic mai bună decât infractorii pe care îi vânezi. Consideră-mă subconștientul tău, care pune în practică fanteziile și dorințele care zac în tine.

— Spune-i asta judecătorului.

— Nu o să existe niciun proces, Helen. Totul începe și se termină aici.

Helen nu spuse nimic. Trimisese SMS-ul cu peste zece minute în urmă. S-ar fi așteptat să audă deja sirene îndepărtate, dar nu se auzea nimic. Robert stătea în fața ei, pe fundalul mării întunecate, părând relaxat și fericit. Helen nu avea habar ce are el de gând, dar această dispoziție a lui o neliniștea foarte tare.

— Cum ai aflat? întrebă ea brusc, întrerupând tăcerea.

— N-a fost greu, Helen. Sunt umbra ta tăcută, de aproape un an. Băiatul pierdut care te urmărește în absolut fiecare zi. Te-am văzut când te-ai întâlnit cu Jake Elder în barul ăla din centru. L-am auzit cum se ceartă după aceea cu iubitul lui. Te-ai simțit singură după conversația aia, Helen? Te-am văzut cum stăteai la fereastra ta, frumoasă și tristă…

— Iar după o zi m-am dus la Max Paine, răspunse Helen, dându-și seama brusc cât de neglijentă fusese.

— Te-am urmărit când l-ai vizitat și după aceea. Am văzut cât de agitată erai după ce s-a ajuns la bătaie. Iar a doua zi l-am văzut pe el. Purta șapcă și era plin de fard, dar băiatul era varză. Cred că chiar ți-ai făcut de cap cu el.

Helen se uită la Robert. Băiatul care plânsese cândva pe umărul ei o privea acum lung, cu un triumf care îl făcea detestabil.

— Chiar merit eu toate astea? spuse ea în cele din urmă.

— Nici nu-ți dai seama.

— M-ai pândit luni de zile, ai renunțat la viața ta…

— Nu *aveam* nicio viață, mulțumită ție.

— Aiurea. Nu trebuie neapărat să joci cu cărțile pe care le primești. Poți să alegi o altă cale, să iei decizii bune…

— Ai omorât-o pe mama mea. Nu mi-a spus nimeni asta – ani de zile am primit doar jumătăți de adevăr și eschive. Apoi apari tu și spui asta întregii lumi.

— Nu asta a fost intenția mea.

— „Fiul unui monstru” – așa mi-au spus. „Progenitura unei diavolițe”. Eram un nimeni – nu înțelegi asta? – și dintr-odată am devenit celebru.

Helen îl privi lung. Încă o bântuia amintirea haitei de jurnaliști abătându-se asupra casei liniștite din Aldershot a familiei lui.

— După asta, nu mai puteam să merg nicăieri. Oamenii știau cine sunt, ce făcuse ea, și nu voiau să aibă de-a face cu mine. Ca și cum păcatele ei ar fi fost ale mele. Dar ce-a făcut ea? A ucis ca să te protejeze pe tine. Ca s-o salveze pe sora ei mai mică.

— Știu că ea asta credea că face…

— Am vrut să mă sinucid, o întrerupse Robert. Am vrut să te sun, să-ți spun unde sunt și apoi să fac asta, înainte ca tu să poți ajunge. Făcusem rost de pastile, găsisem o cameră de hotel, dar, când a venit momentul, n-am putut s-o fac.

Helen se uită la el cum face un pas în față.

— Nu pentru că mi-era frică, ci pentru că eram furios. Furia e cea care m-a ținut în viață toate lunile astea. Furia și ura față de *tine.*

Helen rămase unde era, refuzând să se lase intimidată. Acum auzea la mare depărtare sunetul sirenelor. Robert părea să-l ignore, continuând să vitupereze împotriva ei.

— După ce-ai împușcat-o, ai dansat pe mormântul ei.

— Am iubit-o pe mama ta, încă o iubesc. Dar a fost o ucigașă…

— Ai încercat să-ți justifici propriile acțiuni denigrând-o pe ea.

— Ce-a făcut ea era greșit.

— Nu, ce a făcut ea era corect, se răsti Robert. Și de asta a și simțit că era corect.

Helen își reprimă un fior. Marianne nu se căise deloc la proces, chiar mărturisise că îi făcuse plăcere să-și ucidă părinții.

— Ce a spus la proces? „Mi-a făcut plăcere să le văd fețele, când știam că nu mai pot să-mi facă rău”. Am citit stenogramele, am citit tot despre ea. Mărturia ei e singurul lucru care mi-a rămas de la ea.

Helen simți cum o copleșește emoția – Robert fusese nevinovat în toată povestea asta, și totuși fusese înghițit și el de întuneric.

— Nu ți-a plăcut niciodată de ea.
— Dar îmi place acum. Mulțumită ție.
— Și asta te face fericit?

Robert o privi ciudat, ca și cum ar fi încercat să detecteze capcana din întrebarea ei.

— Da. Cred că da. Îți dai seama că aș fi putut să te ucid în orice moment din ultimele 12 luni, dar am vrut să suferi. Să simți durerea pe care am suportat-o eu după ce mi-ai distrus viața. Toate secretele tale murdare să fie dezvăluite, să se bucure întreaga lume. Jake, Max și sărmana Angelique…

Sunetul sirenelor devenise deja inconfundabil. Ajutoarele erau la doar câteva minute distanță. Nu putea exista niciun triumf pentru Helen; dar cel puțin putea să pună capăt acestei situații.

— Înainte să intru aici, am luat legătura cu colegii mei, Robert, spuse ea încet.

— Am presupus că o să faci asta, dar mă bucur că am petrecut puțin timp împreună.

— Și ce urmează acum? Dacă vrei să-mi faci rău, mai ai câteva minute la dispoziție.

Robert o privi lung, cu mâinile pe lângă corp.

— N-o să-ți fac rău, Helen. Nu ăsta era planul.

Totuși, Helen își adună puterile, pregătită pentru atacul lui. Dar Robert doar se întoarse și deschise ferestrele din spatele lui, trântindu-le zgomotos de peretele exterior. Din ferestrele sparte căzură cioburi. Un val de aer rece se repezi înăuntru, fluturând părul de pe umerii lui Helen. Dintr-odată, zgomotele de afară părură să se intensifice, ecoul portierelor trântite răsunând pe cheiul pustiu.

— Nu fi prost, Robert. O să-ți rupi picioarele. Și unde poți fugi? Ne-am prins aici la colț unul pe celălalt.

Robert se întoarse cu spatele la ea. Iluminat de luna plină din spatele lui, părea încă și mai fantomatic ca înainte.

— Vorbește în numele tău.

Helen făcu un pas în față, înnebunită de neliniște. De ce era Robert atât de calm? Ce îi scăpa? Oare voia să fie prins? Helen auzi acum pași care urcau scara de incendiu metalică, grăbindu-se spre ei.

— Cum am spus, e vorba de tine, nu de mine.

Pașii se apropiau. Probabil mai erau doar câteva secunde până ce Robert avea să fie prins.

— De-aia tot ce e în camera asta e al tău, Helen. Pahare de cafea, țigări vechi, ambalaje de sandviș. Chiar și un hanorac vechi pe care ai crezut că l-ai pierdut. ADN-ul tău, amprentele tale. Mă tem că nu e nimic *al meu* aici.

Acum, Helen știa exact ce are el de gând să facă și se repezi înainte, dar era prea târziu. Robert sări pe marginea pervazului și se aruncă în noapte. Helen se repezi spre el, dar cu o secundă prea târziu. Se izbi de perete – exact la timp ca să-l vadă pe Robert aterizând cu un pleoscăit în apa neagră de dedesubt. Adversarul lui alesese bine acest loc – o rampă de încărcare veche de deasupra docului.

Acum, o copleși întreaga măsură a stupidității ei. Dar nu avu timp să reacționeze, deoarece simți dintr-odată cum niște brațe o prind brutal și o trag de la fereastră. Helen încercă să vorbească, dar brațele o împinseră puternic cu fața în podea, în timp ce mâinile îi erau smucite la spate și încătușate. Apoi polițiștii prea îmbătați de succesul lor ca să-i asculte rugămințile începură să-i citească drepturile.

Victoria lui Robert era deplină.

125.

Emilia își frecă mâinile, încercând zadarnic să se încălzească. Mai așteptase în spatele Sediului Central de multe ori, dar nu găsise niciodată o modalitate eficientă de a se încălzi. Era o persoană friguroasă de la natură – oricâte haine ar fi purtat, nu se putea împiedica să clănțăne din dinți.

Însă în seara asta n-o deranja deloc. Uitase de orice disconfort personal – seara asta era a ei, realizarea maximă a vieții ei profesionale de până atunci. Suportase multe de-a lungul anilor – părinții care se purtaseră urât cu ea, un atac cu acid care îi lăsase cicatrici permanente, nesfârșitele zeflemisiri și jigniri –, dar în seara asta avea să le arate ea tuturor. Era pe cale să publice articolul anului – unul care avea să consolideze cariera ei, în timp ce punea capăt alteia.

Ajunsese la secția centrală a poliției din Southampton în timp record. SMS-ul lui Sanderson era la obiect – „arestată. intrarea din spate. 20 min”. –, și Emilia nu pierduse timpul, își luase aparatul de fotografiat și ieșise pe ușă. Acolo, în spate, exista un intrând întunecos care constituia o ascunzătoare perfectă. În locul acela se postase Emilia, așteptând brekul cunoscut. Ar fi trebuit să fie o aducere la secție discretă și neanunțată, dar grație lui Sanderson avea să fie cu totul altceva. Poate că Emilia o judecase greșit – poate că putea să aibă încredere că Sanderson avea să respecte înțelegerea.

Emilia verifică iar aparatul de fotografiat. Bateria aproape plină, setat pe expunere de noapte, modul repetiție rapidă – apoi un sunet o făcu să ridice privirea. Era scăzut, dar insistent, sunetul unei mașini care avansa rapid, dar încet pe strada pustie. Emilia se pregăti.

Acum, mașina intră pe aleea din spatele secției și, ca prin minune, porțile grele se deschiseră scârțâind. Mașina porni spre ele, încetinind ușor ca să aștepte formarea unui interval suficient. Acum, Emilia ieși în față și fotografie rapid, făcând cât mai multe poze posibil. Sincronizarea ei fusese bună, întrucât, după câteva secunde, mașina dispăru în interior și porțile se închiseră zăngănind în urma ei.

Emilia se retrase la loc în penumbră. Articolul ei era gata pentru tipar, cu o mică adăugire. Dădu pe modul de vizionare și zâmbi. Avea ce îi trebuia, lovitura de grație.

O poză cu fața pământie a lui Helen Grace, privind absent în noapte.

126,

— Privește spre aparat, te rog.

Helen privi drept în fața ei și blițul se declanșă – o dată, de două ori, de trei ori. Era orbitor și derutant, creierul îi fu străpuns de durere. Dar Helen știa că e doar începutul torturării ei.

— Acum la stânga, te rog.

Bliț, bliț, bliț.

— Acum la dreapta.

Helen știa procedura – urmărise acest proces de nenumărate ori –, dar acum trebuia să îl parcurgă împreună cu sergentul de la arest. Mișca din cap când i se spunea, dar nimic din toate astea nu i se părea real. Era încă în stare de șoc, mintea ei rumega ingeniozitatea planului lui Robert. O urmărise răbdător, adunând rămășițele vieții ei și asamblând cu atenție narațiunea distrugerii ei. Își alesese bine victimele – alesese oameni care nu erau neapărat apropiați ai lui Helen, dar care făceau totuși parte din viața ei secretă.

Demascarea lor prin moarte ridica întrebarea referitoare la cine ar fi vrut să-i reducă la tăcere, conducând poliția direct către Helen. Acum, ea nu avea nicio îndoială că Robert plantase probe de ADN și în Camerele de Tortură și, poate, și acasă la Paine. Helen avea legătură cu toate victimele, așa că singura ei cale de scăpare era un alibi autentic.

Helen își dădu seama, cu un fior, că și acesta avea să-i fie refuzat. În noaptea primei crime, fusese la jogging – oare o văzuse cineva alergând spre nord, ca și cum s-ar fi întors acasă de la Camerele de Tortură? În noaptea uciderii lui Paine, vizitase mormântul lui Marianne – drumul de la Sediul Central până acolo trecea pe lângă apartamentul lui Paine. Helen era sclava obișnuinței și Robert profitase din plin de asta,

știind în tot acest timp că acasă nu o așteaptă nimeni care să confirme versiunea ei asupra evenimentelor.

— Bun. Acum va trebui să te percheziționăm la piele.

Helen simți pe trup niște mâini, iar când ridică privirea, văzu o gardiană care îi scotea hainele. Bluza, pantalonii și ghetele fură înlăturate și băgate în pungi. Avea să i se permită să păstreze lenjeria, dar numai după ce era verificată.

Helen se supuse acestei umilințe, simțind în tot acest timp ochii sergentului asupra ei. Trupul lui Helen era plin de cicatrici – dovadă a unei îndelungate dependențe de sado-masochism, ceea ce, fără îndoială, avea să întărească pledoaria împotriva ei. Foarte puțini oameni o văzuseră astfel – goală și expusă – și Helen simțea judecata tăcută a sergentului.

Însă asta era nimic în comparație cu ce avea să urmeze. Helen știa că viața ei era examinată acum, că fiecare abatere și nesiguranță a ei era demascată, în timp ce ea era ținută în așteptare. Era pe fundul puțului, fără niciun mijloc sau speranță de a scăpa.

Stătea așa, pe jumătate goală, în lumina slabă a unui neon pâlpâitor. Era complet singură.

127.

Avea impresia că e într-un coșmar. Charlie stătea în mijlocul încăperii, făcând prea puține eforturi să-i ajute pe criminaliștii care se mișcau în jurul ei. Helen era nevinovată – *trebuia* să fie nevinovată –, și totuși, ea îi adusese aici. Telefonul părea să fie al lui Paine, hanoracul era al ei, iar țigările pe jumătate fumate din scrumieră erau fără îndoială marca lui Helen. Paharele de cafea erau de la Costa, nu de la Starbucks, ambalajele de sandviș erau de la magazinul de lângă secție… Până și mirosul era al lui Helen – parfumul ei definitoriu, Obsession, părea să plutească în aer. Era spațiul ei și mintea ei, dar tot nu avea niciun sens.

Sanderson se îndreptă rapid spre Meredith, atingând-o pe Charlie când trecu pe lângă ea. Era o modalitate subtilă de a-i aminti că aveau treabă de făcut, să strângă și să proceseze probele. Charlie își jucase rolul în prinderea lui Helen, dar insistența și instinctele lui Sanderson fuseseră cele care îi aduseseră în locul acesta și, în mod evident, Sanderson simțea că ea e la conducere. Oare colega ei fusese mânată de convingere sau de ambiție? Probabil că nu conta – oricum ar fi fost, era bine plasată pentru a prelua rolul lui Helen dacă – sau când – aceasta era pusă sub acuzare pentru cele trei crime.

Charlie sigur urma să aibă de suferit. Viața ei avea să devină foarte dificilă și era convinsă că până la sfârșitul anului avea să ajungă în biroul lui Gardam, cerând un transfer. Poate că nu era ceva rău. Cum putea să meargă mai departe acum, când mentorul ei căzuse în dizgrație? Cum mai putea să privească pe cineva în ochi, când părea să-și fi investit complet greșit încrederea? Seara asta era

punctul cel mai de jos pentru Helen, dar Charlie simțea că și viața ei se destramă.

— O să verific zona, să văd dacă există vreun martor.

Sanderson mormăi, dar nu ridică privirea. Știau amândouă că nu avea să găsească niciun martor pe cheiul pustiu și că era doar un pretext pentru ca Charlie să iasă din încăpere. Poate chiar *era* o polițistă incapabilă, poate că era orbită de loialitate, dar era totuși o ființă umană. Charlie ieși repede ca să ascundă lacrimile care amenințau să se reverse. Chiar dacă era vinovată, Helen fusese întotdeauna prietena și confidenta sa, și ea nu avea de gând să se uite la Sanderson cum dansează pe mormântul ei.

128.

Jonathan Gardam se uită prin oglinda transparentă, în timp ce asupra lui Helen ploua cu întrebări. Imediat ce arestarea ei fusese confirmată, îi chemase pe ofițerii de la poliția din Sussex să țină interviurile. Nu se punea problema ca Sanderson sau Brooks să o interogheze pe Helen, dată fiind relația lor cu ea. Bineînțeles, Gardam ar fi putut să se ocupe el însuși de interviu, dar hotărâse să rămână în spate.

Așa avea să aibă o imagine mult mai bună asupra a ceea ce se întâmpla.

Helen părea palidă și obosită, dar încă nu era înfrântă. Le explica răbdător polițiștilor evenimentele acelei seri, încercând să-i convingă că *ea* era victima. Dar chiar și de aici, Gardam simțea scepticismul lor. Povestea lui Helen era coerentă și rezonabilă, dar detectivii de tipul ăsta nu erau înclinați să se lase purtați de fantezie – urmau probele.

— Ascultă, am vrea să te credem pe cuvânt, dar nu era nimeni acolo. Am verificat clădirile din jur, cheiul…

— A fost acolo.

— Atunci de ce nu putem găsi nicio urmă a lui?

— Credeți că l-am inventat? De ce mi-aș fi chemat colegii la docuri dacă eu eram responsabilă? De ce aș fi făcut asta?

— Spune-ne tu.

Acum Helen începea să se înfurie, insistând asupra faptului că acționase corect de-a lungul întregii anchete. Le spunea că nu ascunsese legătura cu primele două victime – discutase despre asta cu comandantul ei și i se ceruse să lucreze în continuare la caz.

Ei promiseră să urmărească această informație, apoi începură o nouă serie de întrebări despre relația ei cu victimele.

Helen respinse întrebările lor, cerându-le să verifice ceea ce le spunea ea, înainte de a o întreba altceva. Ei o atacară din nou, iar Gardam fu surprins să vadă că Helen se întoarce acum spre oglinda transparentă.

— Nu mai spun niciun cuvânt până nu-l aduceți aici, spunea ea. Întrebați-l sub jurământ dacă am ridicat această problemă.

— Cu tot respectul, tu ești singura sub jurământ aici și eu aș vrea ca *tu* să răspunzi la întrebările mele…

Helen îl ignoră pe interogatorul ei, privind drept spre Gardam. Era un gest îndrăzneț, dar inutil. Nu vedea decât propriul ei chip care o privea din oglindă, în timp ce el vedea totul. Acum el era în avantaj, și așa voia să și fie.

Bineînțeles că aveau să vină să-l întrebe dacă ce susținea ea era adevărat. El avea acum ocazia să-i întindă o mână… dar de ce-ar fi făcut asta, când i-o mușcase deja? Avea să respingă afirmațiile ei. Avea să se arate surprins, năucit, chiar întristat că ea încearcă să atragă un coleg în depravarea ei.

Helen îl fascinase – poate încă îl fascina –, dar își revărsase disprețul asupra lui. Și avea să plătească pentru asta.

129.

Ușa se închise în spatele ei și Helen auzi cum se învârte cheia în broască. Era straniu cât de diferit se auzea din interior. Dincolo, printre colegi și prieteni, rotirea cheii se auzise întotdeauna ca o treabă dusă la bun sfârșit. Aici, părea un dangăt funebru.

Helen se așeză pe pat, privind lung pereții. Mintea ei rumega o mie de idei, căutând punctele slabe ale planului lui Robert, dar nu găsea niciunul. Știa deja că din partea lui Gardam nu avea să vină niciun ajutor. Dacă ar fi vrut s-o salveze, ar fi făcut-o deja. Nu, asta era soluția perfectă pentru el – dacă ea ar fi reclamat acum agresiunea lui, cine ar fi crezut-o? Totuși, Helen se întrebă dacă lui Gardam îi făcea plăcere distrugerea ei. Sau dacă îl durea, știind că nu avea s-o mai vadă niciodată?

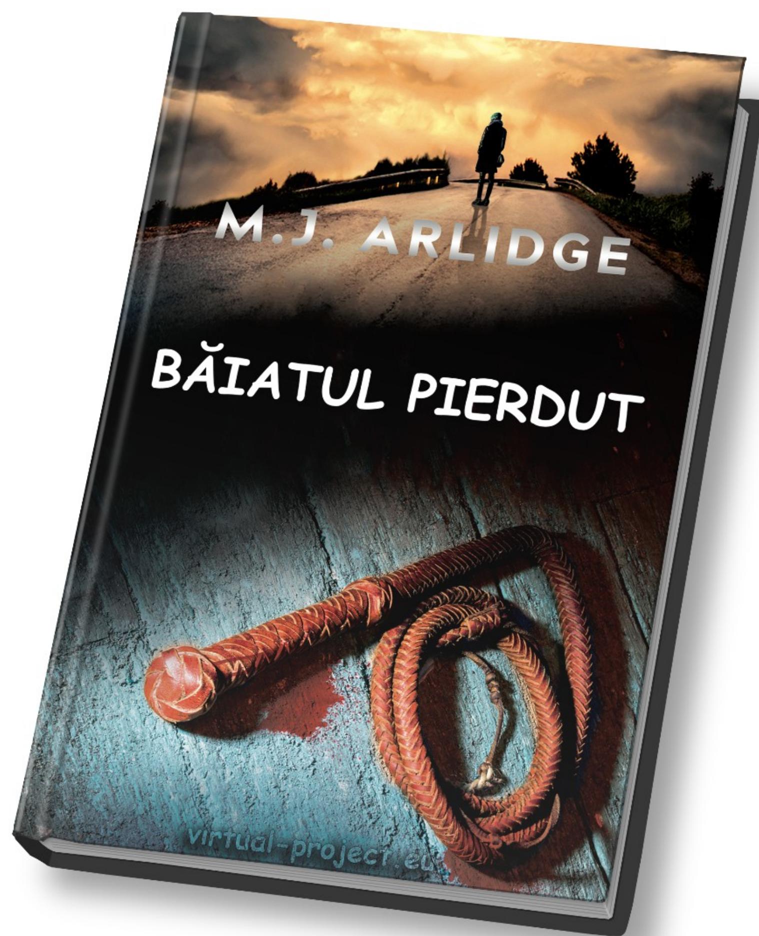
Auzi pași și ridică ochii. Ușa rămase închisă, dar prin fanta de sub ea fu strecurat un ziar. Pașii se îndepărtară și Helen îi auzi pe polițiștii de la arest râzând. Nu era greu de înțeles de ce. Cadoul primit de ea era un exemplar din *Evening News.* Helen îl luă și, trecând peste titlul senzațional de pe prima pagină, îl deschise la paginile din interior. Bună parte din ziar era dedicată acestei povești, dar adevărata lui încununare era articolul biografic al Emiliei Garanita. Se intitula: *Prăbușirea lui Grace.*

Helen aruncă ziarul la coșul de gunoi și se întinse pe pat. În sfârșit, nu mai simțea imboldul de a lupta. Acum nu mai putea să facă altceva decât să-și lingă rănile.

Robert așteptase ocazia, apoi lovise cu un efect distrugător. Era un om posedat – singurătatea, înverșunarea și furia îl făcuseră de nerecunoscut. Rămăsese în viață doar ca s-o răzbune pe mama

lui, și Helen plătise scump pentru păcatele ei. Robert îi luase tot ce era de preț pentru ea. Reputația, slujba, prietenii.

Și, mai rău decât orice altceva, libertatea.

virtual-project.eu

[1] BDSM este un termen care acoperă o gamă largă de practici sexuale, incluzând jocurile de rol, dominarea, subordonarea, sado-masochismul etc. (*N.red*.).

[2] Practică sexuală care constă în legarea consensuală a unuia dintre parteneri, cu scopul de a provoca și de a intensifica plăcerea. (*N.red*.).

[3] Cel mai înalt munte din Anglia, cu o altitudine de 978 de metri. (*N.red*.).

Table of Contents

38.
39.
40.
41.
42.
43.
44.
45.
46.
47.
48.
49.
50.
51.
52.
53.
54.
55.
56.
57.
58.
59.
60.
61.
62.
63.
64.
65.
66.
67.
68.
69.
70.
71.
72.
73.
74.
75.
76.
77.

Table of Contents